

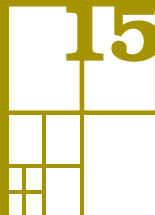
2020
MESIAC
PHOTOGRAPHY
MONTH OF
30TH

30. MESIAC FOTOGRAFIE
30TH MONTH OF PHOTOGRAPHY

NOVEMBER 2020
BRATISLAVA

STREDOEURÓPSKY DOM
FOTOGRAFIE

CENTRAL EUROPEAN HOUSE
OF PHOTOGRAPHY

www.mesiacfotografie.sk
www.sedf.sk

Generálny partner festivalu | General Partner of the Festival

Partneri festivalu | Partner of the Festival

Mediálni partneri festivalu | Media Partners of the Festival

Mal to byť mimoriadny jubilejný slávnostný 30. ročník. Taký, na ktorý sa bude dlho spomínať. Ale nakoniec je všetko inak. Ak sa aj bude spomínať na rok 2020, tak nie kvôli výnimočným menám a skvelým prednáškam, ktoré odzneli v Bratislave, ale kvôli tomu, že festival nezaničil, hoci navôkol takmer všetko zamrzlo. V pamäti asi zostanú obrazy prázdnych jesenných ulíc s plagátmi a transparentmi Mesiaca fotografie, kde sa prvýkrát v myslí nevynorí spomienka na daždivé, studené novembrové počasie, ale na dobu, v ktorej pandémia úplne zmenila nielen Slovensko, ale aj Európu. Pritom sme dúfali, že keď sme dokázali prekonať stratu generálneho partnera v roku 2019, zapríčinenú vlastnou vinou, tak už máme najhoršie za sebou. Nadácia EPH sa za nás postavila vo chvíli, keď sme boli bezradní a nevedeli sme, či má zmysel pokračovať s radikálne obmedzenými finančnými zdrojmi. Nakoniec sa k Nadácii EPH pridali aj menší partneri a jubilejný ročník sme začali normálne pripravovať. Ešte v máji/júni 2020 sme boli presvedčení, že pripravíme skvelý ročník. V októbri už bolo zrejmé, že to tak nebude. Museli sme zrušiť všetky sprievodné podujatia, workshopy, hodnotenie portfólií, vernisáže. A výstavný program, chrbtovú kosť podujatia, sme museli tiež podstatne redukovať. Aj keď je skromný, dúfame, že zaujme.

Pri desiatom výročí festivalu sme vyzdvihovali, že v Bratislave sme vystavili diela Annie Leibovitz aj Helmuta Newtona, pri dvadsiatom výročí to, že vznikol Stredoeurópsky dom fotografie. A čo je nové v čase tridsiateho výročia? Že na jeden mesiac sa naša Prepoštská ulička zmení na uličku fotografie. Niet lepšieho dôkazu, že náš festival je nielen vecou pár nadšencov, ale mnohých, ktorí v Bratislave žijú. Aj ľudia, ktorí s fotografiou nemajú po celý rok nič spoločné, sú ochotní dať na jeden mesiac k dispozícii svoje priestory, aby boli súčasťou fotografickej slávnosti, aby umenie bolo integrálnou súčasťou života mesta. Výstavná dramaturgia pokračuje v orientácii na tvorbu krajín strednej a východnej Európy, výnimočný je najmä výber zo skvelého festivalu z La Gacilly-Baden Photo pod názvom Na východe veľa nového. A kolektívna výstava českej skupiny ASA 400 s hosťom Paolom Pellegrinom, členom Magnum Photos, tiež obsahuje rad pozoruhodných dokumentárnych súborov o našom regióne. Tri výstavy predstavujú kľúčové diela z tridsaťročnej histórie troch umeleckých škôl – VŠVU Bratislava, ITF Opava, VŠMU Bratislava.

K sledu výstav z minulosti z tvorby svetových fotografických osobností určite bude možné priradiť aj cyklus Imaginária od Vika Muniza (BR). Je to malá príprava na budúci ročník, ktorý bude venovaný latinskoamerickej fotografii.

Teraz nám ostáva len dúfať, že v novembri nepríde „lockdown“ a galérie so skvelými domácimi a zahraničnými výstavami 30. ročníka Mesiaca fotografie nezostanú uzamknuté.

Václav Macek
Riaditeľ festivalu

It was supposed to be an extraordinary jubilee festive 30th year. One that will be remembered for a long time. But in the end, everything is different. Even if we mention 2020, it is not because of the exceptional names and great lectures that were given in Bratislava, but because the festival did not end, even though almost everything was frozen around. Images of empty autumn streets with posters and banners of the Month of Photography will probably be remembered, where for the first time the memory of rainy, cold November weather does not come to mind, but of a time when a pandemic completely changed not only Slovakia but also Europe and the whole world. At the same time, we hoped that when we were able to overcome the loss of the general partner in 2019, caused by our own fault, we had the worst behind us. The EPH Foundation stood up for us at a time when we were clueless and did not know whether it made sense to continue with radically limited financial resources. Finally, smaller partners joined the EPH Foundation and we started preparing for the jubilee year as we planned. Back in May | June 2020, we were convinced that we would prepare a great year. By October, it was already clear that this would not be the case. We had to cancel all accompanying events, workshops, portfolio evaluations, openings. And the exhibition program, the backbone of the event, we also had to significantly reduce. Although it is modest, we hope it will bring your attention.

On the 10th anniversary of the festival, we highlighted our exhibitions from past by Annie Leibovitz and Helmut Newton in Bratislava, on the 20th anniversary we celebrated the establishment of the Central European House of Photography. So, what is new on the 30th anniversary? That for one month our Prepoštská alley will change into an alley of photography. There is no better proof like that our festival is not only a matter for a few enthusiasts, but for many people who live in Bratislava. Even people, who have no interest to manifest in photography, are willing to make their spaces available for one month to be part of a photographic celebration, so that the art is an integral part of the city life. The exhibition dramaturgy continues to focus on the production of the countries of Central and Eastern Europe, especially the selection from the great festival La Gacilly-Baden under the title A lot of new in the East. And the collective exhibition of the Czech group ASA 400 with guest Paolo Pellegrin, a member of Magnum Photos, which also contains a number of remarkable documentaries about our region. Three exhibitions are going to present key works from the 30-year history of three art schools – VŠVU Bratislava, ITF Opava, VŠMU Bratislava.

It will certainly be possible to assign a retrospective of exhibitions from the past of the world's photographic personalities such as Vik Muniz (BR) with his cycle Imaginária. It is a small preparation for the upcoming year, which will be dedicated to Latin American photography.

Now we can only hope that there will be no “lockdown” in November and the gallery with great domestic and foreign exhibitions of the 30th year of the Month of Photography will not remain locked.

Václav Macek
Director of the Festival

**VÝSTAVY
EXHIBITIONS**

**SLOVENSKO
SLOVAKIA**

VOJTECH ALEXANDER

PRIEKOPNÍK RÖNTGENOGRAFIE

PIONEER OF RADIOGRAPHY

Kurátori | Curators
Martin Kleibl, Ľubo Stacho

„Sentimentálne hľadanie ‘irečitosti’ a ‘rýdzosti’ je viac menej šťastlivo za nami. Logicky vyznievajú názory prijímajúce spleť etník na našom území ako pozitívny jav. Tak je to aj so Spišom. V dejinách Slovenska má tento kraj pod Vysokými Tatrami osobitné postavenie. Určili ho nielen prírodné podmienky, ale aj zložitý historický vývoj... Na Spiši žilo vedľa seba v tesnom susedstve až päť národností a etnických skupín. Spájali ich spoločný boj o udržanie a zveľadenie života. Tak sa v tomto regióne vytvárala do istej miery osobitný hospodársky a spoločenský život, ktorého plodom je aj to, čomu radi hovoríme spišská kultúra.“

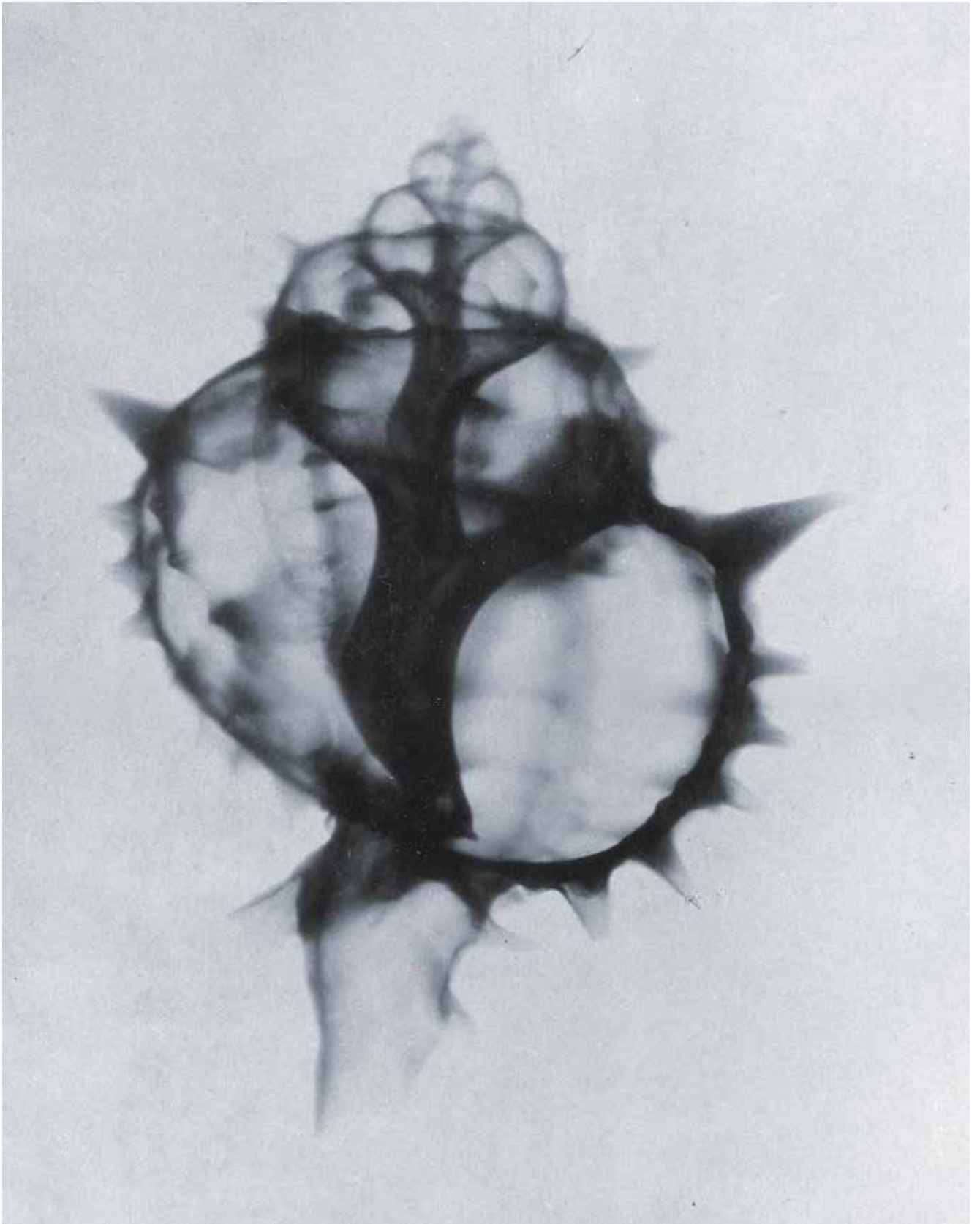
Tieto slová s neveriteľným nadhľadom v roku 1995 napísala do časopisu Historická revue č. 6, ročník 6, v úvode svojej štúdie PhDr. Marta Stachová o röntgenológovi prof. Dr. Vojtechovi Alexandrovi. Bola to ona, ktorá výstavou v Galérii Profil v roku 1988 uviedla do slovenskej fotografie dielo tohto spišského rodáka, profesora medicíny na budapeštianskej univerzite, básnika, maliara, fotografa, skrátka širokospektrálnu osobnosť našej histórie. Impulzom k výstave v kine Pohraničník v Bratislave sa stala skutočnosť, že spomenutá kolekcia röntgenologických fotografií bola v roku 1984 vyhlásená za národnú kultúrnu pamiatku. Dodnes osobne tento počin považujem v rámci fotografického média za jedinečný.

Stachová v tom čase pracovala v Štátnom archíve v Bratislave a mala možnosť spoznať osobnosť Dr. Ivana Chalupeckého z levočského archívu. Tento nesmierne múdry historik sa pričínal o objavenie a záchranu fotografií Dr. Alexandra pre slovenskú históriu a kultúru. Chalupecký, odkrývajúci tajomstvá príbehov našej minulosti poctivým štúdiom v archívoch, rekonštruoval dejiny Spiša, čím pomáhal zviditeľňovať našu krajinu v širšom európskom kontexte. Spomínam to tu aj preto, lebo nás nedávno, 12. júna 2020, opustil. Jeho najdôležitejším celoživotným výskumom bol život a dielo Majstra Pavla z Levoče, ale aj objavenie Alexandrovho fotografického diela patrí k takýmto počinom.

“Sentimental research of ‘ultimateness’ and ‘authenticity’ are more or less happily behind us. The diversity of ethnic groups is taken as a positive feature in our culture. In history of Slovak republic, this region known as the county beneath the High Tatras has very special meaning to our culture which has been specified not only by the location but as well by the historical development of the county. At Spiš lived next to each other in very small spaces more than five nationalities and ethnic groups. They are connected by mutual struggle of keeping and thriving their lives. Through that we can see how was created very specific economic and social life, which we like to call and specified as the Spiš culture.”

These words were written in 1995 in Historic revue number 6, edition 6 with an incredible view by PhDr. Marta Stachová and radiographer prof. Dr. Vojtech Alexander in their study. It was her, who introduced to Slovak photography a work of native Spiš born professor of medicine at Budapest University, poet, painter, photographer, multitalented personality of our history, with her exhibition at Profil gallery in 1988. The real motion to exhibition in a cinema Pohraničník in Bratislava was a fact that already mentioned collection of röntgen's photographs was declared as National cultural monument in 1984. Till these days, I personally consider this movement within photography as very special and unique.

At that time, Stachová was working in state archive in Bratislava where she got the chance to get to know personality of Dr. Ivan Chalupecký from Levoča archive. This profoundly wise historic was involved in discovering and saving photographs of Dr. Alexander for Slovak history and culture. Chalupecký by revealing secrets of stories about our history with his thorough study in archives reconstructed history of Spiš, what helped to make our country more recognizable in Europe. To his honour, as he lately left us on 12th June 2020. His most remarkable lifetime research was piece of Master Paul of Levoča, of course with it with discovery of Alexander's photographs.

Lastúra | Conch | 1900

Vojtech Alexander sa narodil 31. mája 1857 v Kežmarku v rodine kežmarok's townsman, pričom otec všetky deti v rodine viedol k spravodlivosti, pedantnosti, čestnosti a láske k pravde. V roku 1882 skončil štúdium medicíny v Budapešti a na naliehanie rodičov sa vrátil do rodného Kežmarku a stal sa mestským lekárom. Pomáhal sociálne slabším vrstvám a čulo sa podieľal na verejnom živote v meste, ale aj v Spolku spišských lekárov a lekárnikov. Práve on prišiel s ideou založiť mestskú nemocnicu v Kežmarku. Písal básne v nárečí spišských Nemcov, maľoval a fotografoval.

V roku 1895 nemecký fyzik W. C. Röntgen objavil tzv. X-lúče, ktoré boli neskôr pomenované jeho menom. Po zverejnení objavu za ním Alexander vycestoval do Würzburgu a už na jar 1896 zorganizoval v Kežmarku verejnú prednášku o význame týchto lúčov pre medicínu. Spolok spišských lekárov a lekárnikov na jeho popud zakúpil tento prístroj. Alexander v Kežmarku ako prvý v Uhorsku začal robiť pokusy s týmito ľudskému oku neviditeľnými lúčmi. Jeho prvá snímka bola zhotovená už v roku 1898. Dnes sú tento prístroj a ďalšie dokumenty uložené v Múzeu v Kežmarku, kde má Vojtech Alexander samostatnú expozíciu v priestoroch jeho bývalej ambulancie.

Neskôr Vojtech Alexander vypracoval metodiku tzv. plastického snímkovania a založil plastickú röntgenológiu, v čom mu patrí priekopnícke svetové uznanie. Ako prvý na svete zhotovil sériu snímok embryonálneho vývinu človeka a podrobne rozobral vývoj pľúcnej tuberkulózy. Na jeho pokusy doplatil jeho najmladší syn Imrich, pretože v tom období neboli ešte známe negatívne účinky X-lúčov na ľudský organizmus. V roku 1907 Vojtecha Alexandra pozvali prednášať na univerzitu do Budapešti, kde v roku 1909 habilitoval na docenta a zároveň založil aj prvú katedru röntgenológie. 22. septembra 1914 bol vymenovaný za profesora röntgenológie a rádiológie. Žiaľ, jeho dni boli už spočítané a začiatkom roka 1916 zomrel na zlyhanie srdca. Na jeho žiadosť bol prevezený do Kežmarku, kde je aj pochovaný na mestskom cintoríne.

Vojtech Alexander sa stal skutočným priekopníkom röntgenológie, príkladom vedeckého výskumu v medicíne, ale aj inšpirácie pre umelecké vyjadrenie. „Prenikanie“ dovnútra tela sa stalo výskumom aj pre súčasné umenie. Spomeňme aspoň práce Ruda Sikoru, Judity Csáderovej alebo študenta VŠVU Aljaža Velički.

Lubo Stacho

Konzultáciami k výstave prispela
Mgr. Erika Cintulová, riaditeľka Múzea v Kežmarku.

Vojtech Alexander was born 31st May 1857 in Kežmarok in a family of kežmarok's townsman, while his father lead all his children to justice, discipline, integrity and honour the truth. In 1882, successfully, finished his medical studies and after urging from his parents he return to Kežmarok where he became local doctor. He was helping people with social needs and with lots of energy to be left, he participated on public life in a city, included association of spiš's doctors and pharmacists. It was his idea to establish a city hospital in Kežmarok. He liked to write poets in spiš's twang, painted and photographed.

In 1895 German physicist W. C. Röntgen discovered X-rays, which later on were named after him. After publishing the big news, Alexander travelled to Würzburgu and on a spring of 1896 in Kežmarok, he organized public lecture about the meaning of X - rays for medicine. On his impulse, the association of spiš's doctors and pharmacists immediately purchased one of those devices. Alexander was the first man in the whole Hungary who started experiments with that special, to human eye invisible, X - ray. His first photo was taken in 1898. Today, this device and all those documents are stored in museum in Kežmarok, where Vojtech Alexander's ambulance used to be is now his own exposition.

Later on, Vojtech Alexander designed a technique of medical plastic imaging and established plastic radiography, which got him worldwide recognition. As a first man, he constructed a serial of photos of an embryonic human development and described development of pulmonary tuberculosis to the details. Unfortunately, his son paid a price for father's experiments as in these days were no awareness of negative effects X - rays on human body. In 1907 Vojtech Alexander was invited to speak up at Budapest University, where he became an associate professor and established first faculty of radiology. On 22nd 1914 was elected as professor of radiology. Early 1916 professor Vojtech Alexander died on heart failure. His last wish was to be moved back to Kežmarok, where he rest in a peace.

Vojtech Alexander was a real hero of radiology, real inspiration and motivation for upcoming generations of young medics, artist and everyone who feel free to connect with his work. "Penetration" to inside of human body became a part of modern art. Let's mention work of Ruda Sikoru, Judity Csáderovej or student of VŠVU Aljaž Velički.

Lubo Stacho

By consultations contributed to the exhibition
Mgr. Erika Cintulová, director of the Museum in Kežmarok.

Pavol Erdziak | Hlodavec | Rodent | 1898

JAN DURINA

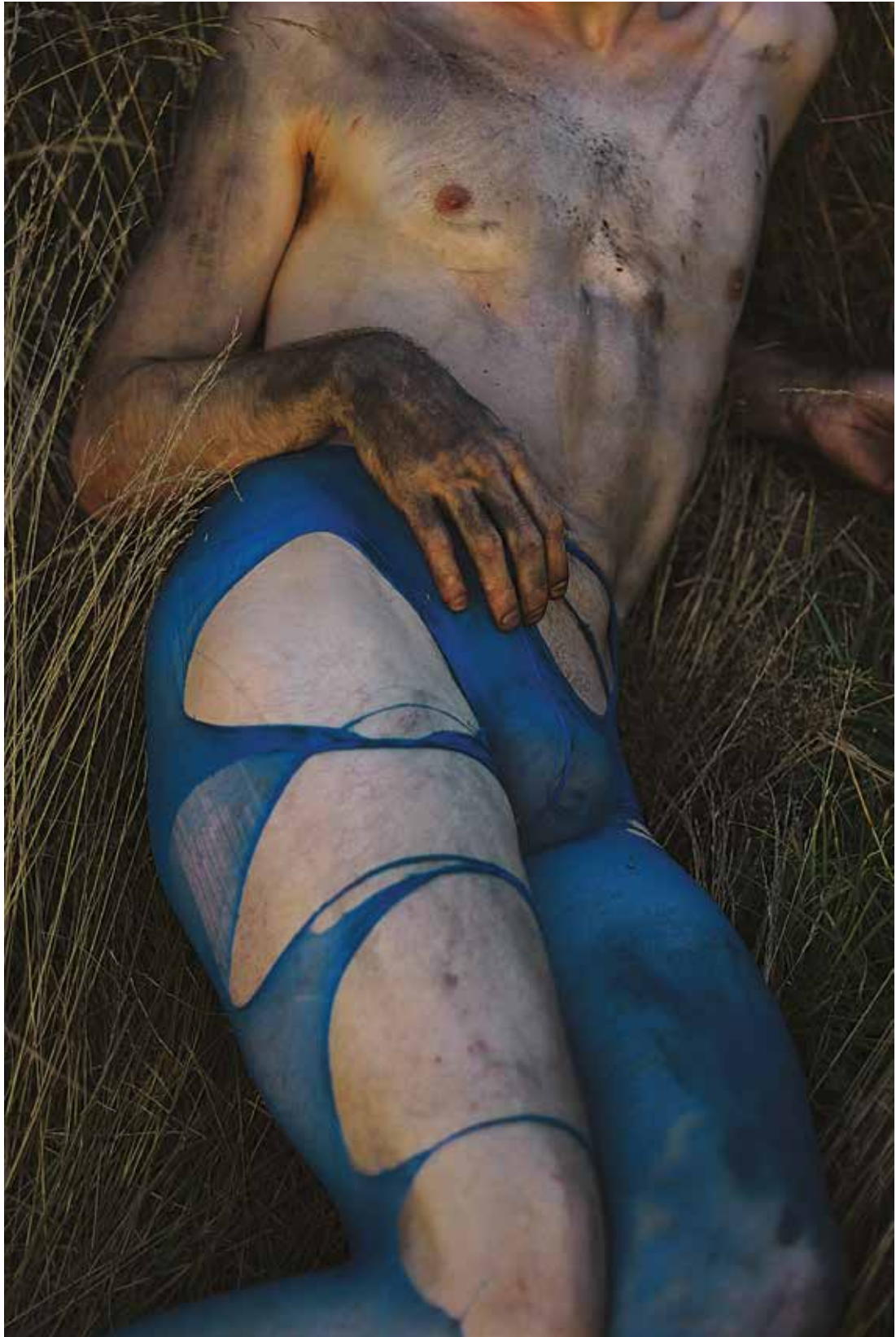
DEVIL NINJA THORAX

Dielo slovenského interdisciplinárneho umelca Jana Durinu sa zaoberajú témou duševného zdravia, skúmajú otázky identity, ľudského tela a sveta prírody. Na začiatku kariéry sa venoval hlavne digitálnej fotografii, v rámci ktorej produkoval rafinované fantazijné obrazy a koláže. Okrem fotografie pracuje s performanciou, filmom, textilom a hudbou; s ľahkosťou sa pohybuje medzi výstavnými aktivitami a performatívnymi projektmi.

Durinove rané fotografické diela oplývajú silnou výrazovosťou a emocionalitou – dramatické osvetlenie, krehké nahé telá zasadené do prírodnej scenérie, často vyobrazené v stave silného vnútorného prežívania či agónie. Jeho múzy sa na živých, saturovaných obrazoch menili na lesné a vodné nymfy, čarodejnice, sudičky, no i unavené, pokoj hľadajúce zlomené duše. Mladý autor bol v začiatkoch svojej tvorby fascinovaný dielom britskej umelkyne, poetky a hudobníčky KatieJane Garside, podľa ktorej v roku 2011 pomenoval svoj experimentálny hudobný projekt For you Katrina. V roku 2014 sa po ukončení magisterského štúdia na Katedre intermédií Vysoké školy výtvarných umení v Bratislave presťahoval do Berlína, kde žil a tvoril do roku 2019. Berlínske slobodné, vášnivé, nekonvenčné prostredie, živá undergroundová scéna a queer komunita inšpirovali a posilnili novú stránku umelcovho vyjadrenia. Práve v Berlíne sa jeho hlavným vyjadrovacím prostriedkom stala performance. Teatrálnu audiovizuálnu show For you Katrina predstavil v rokoch 2017 a 2018 na pódioch renomovaných hudobných klubov, festivalov a divadiel v rámci Európy. V rovnakom období tiež vytvoril obsiahlu sériu fotografií Horal, ktorá bola nepochybne očistou od ohromujúceho, no valcujúceho životného štýlu v Berlíne. Horal mapoval umelcove cesty naprieč slovenskou prírodou (najmä rodným Liptovom), kde vytváral rôzne privátne performance, ktoré dokumentoval na videách a fotografiách.

Work of Slovak interdisciplinary artist Jan Durina deals mostly with the topic of mental health and identity and studies the landscape of the human body, the world of nature. At the beginning of his career he focused mainly on digital photography, within which he has produced refined fantasy images and collages. Apart from photography, he works with performance, film, textiles and music; seamlessly and confidently moving between exhibitionary to performance contexts.

Durina's early photographic works gleam with harsh expressiveness and emotionality – dramatic lighting, fragile naked bodies set in a natural, forest scenery, often portrayed in a state of agony, silent undoing. In these vivid, saturated images, his muses often turned into forest/water nymphs, witches, fates, but also drained, silence-seeking broken souls. The young artist was fascinated by the work of the British artist, poet and musician Katie Jane Garside, after whom he named his experimental music project For you Katrina (established in 2011). In 2014, after graduating at the Faculty of Intermedia at the Academy of Fine Arts in Bratislava, he moved to Berlin, where he lived and worked until 2019. Berlin's liberating, passionate and unconventional environment, vibrant underground scene and queer community inspired and strengthened the new side of the artist's expression. It was in Berlin, where performance art became the focal point of his expression. In 2017 and 2018, Durina presented his theatrical audio-visual show For you Katrina on stages of several renowned music clubs, festivals and theatres across Europe. During the same period, he created an extensive series of photographs named Horal, undoubtedly representing purification from the mind-bending but self-destructive lifestyle in Berlin. Horal mapped the artist's journey across the Slovak landscape (especially his homeland Liptov), where he initiated several private performances and documented them on films and photographs.

Bez názvu | Untitled | 2017

V roku 2019 sa Jan Durina stal finalistom Ceny Oskára Čepana – na finálovej výstave predstavil dielo Cute & Tragic. Multimediálna inštalácia pripomínala divadelnú scénu – v tajuplnom zatemnenom galerijnom priestore boli nainštalované bodovo osvetlené veľkoformátové fotografie a obrazovka s videom zachytávajúcou drásajúcou performanciu Awesome Heat. Každé z diel zobrazovalo autora odetého do vlastnoručne vyšívaných masiek a kostýmov.

Práve práca s textilom je v Durinových súčasných dielach stále viac prítomná. Na výstave HASARSIZ v tureckom Izmiře predstavil minulý rok inštaláciu skladajúcu sa okrem iného z „démonmi chráneného“ kusu odevu, ktorý má pri nosení hojiť trhliny pošramotených duší. Na umelcovej poslednej výstave HUMANTHIRST (spolupráca s francúzskou umelkyňou Pauline Canavesio) v berlínskej ACUD Galerie predstavil dve nové textilné diela – Earth Return a Rolling Desire. Rolling Desire bola mužská folklórna ľanová košeľa celoplošne pokrytá vtípnymi výšivkami čarovných postaviek a príšeriek prepletajúcich sa s „tancujúcimi“ falickými symbolmi.

Na výstave Devil Ninja Thorax prepája Jan Durina fotografiu, textil a typografiu. Nové diela, pútajúce pozornosť opulentnosťou, divokou farebnosťou a tragikomickosťou, dopĺňa v inštalácii niekoľko starších diel zo série Horal, ktoré vyžarujú skôr melancholickú náladu, no zároveň pôsobia svojou nehou a vyrovnanou mlčanlivosťou.

Hazal Dim

Výstavu Devil Ninja Thorax z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

In 2019, Jan Durina became a finalist of the Oskár Čepan Award, where he presented his installation Cute & Tragic. The multimedia installation appeared like a theater scene – in the obscure, darkened gallery space, five large format photographs were hanging from the ceiling next to a screen on the floor, displaying video of the artist's grievous movement performance Awesome Heat. Each of the displayed works depicted the artist dressed in hand-embroidered masks and costumes.

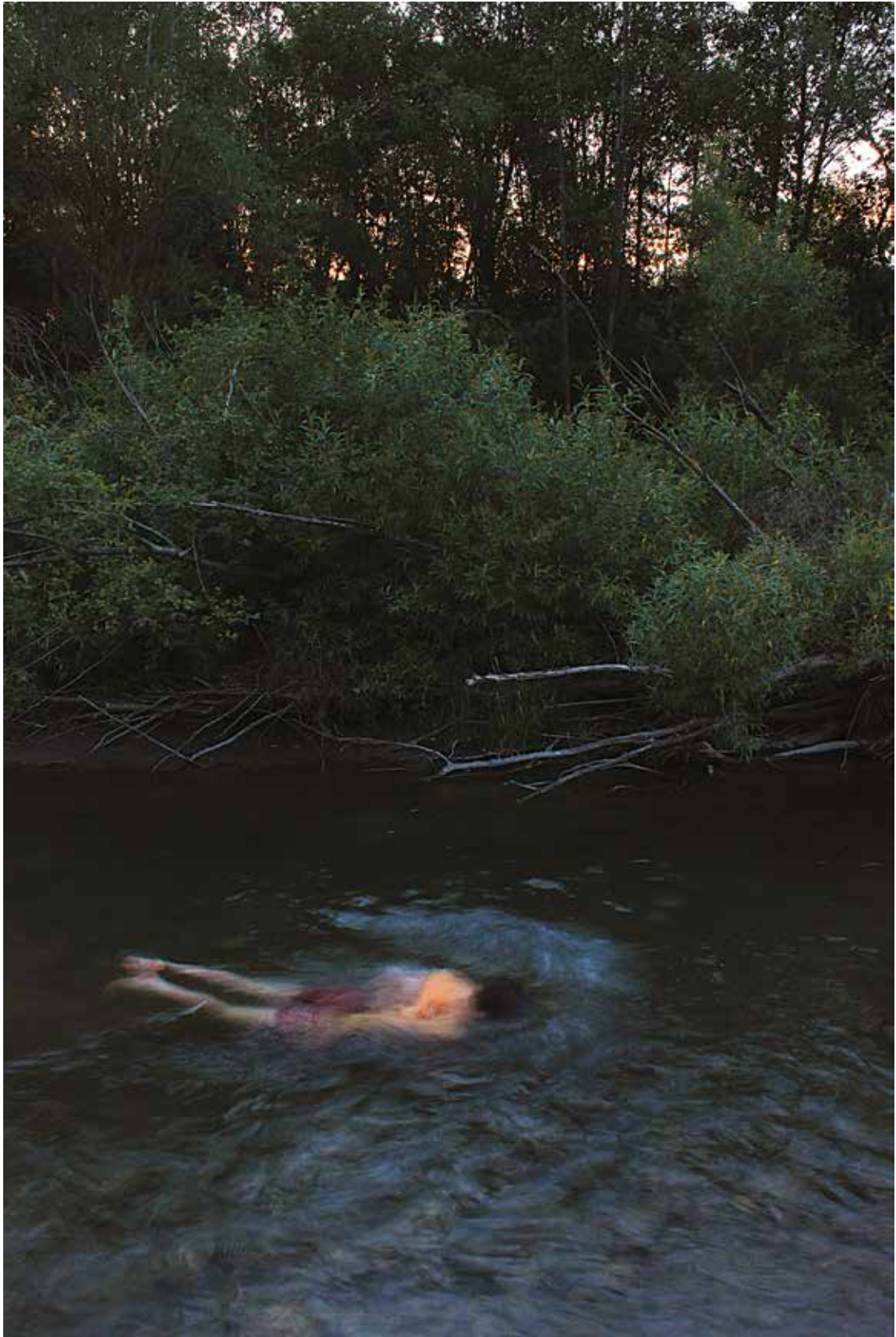
Textiles are increasingly present in Durina's recent work. Last year, at the HASARSIZ exhibition in Izmir, Turkey, he presented an installation consisting of a "demon-protected" piece of clothing – when worn, it heals wounds of the distressed soul. At the artist's last exhibition HUMANTHIRST (collaboration with the French artist Pauline Canavesio) in the ACUD Gallery in Berlin, he presented two new textile works – Earth Return and Rolling Desire. Rolling Desire is a men's folklore linen shirt covered with playful embroidery of adorable miraculous figures and monsters intertwined with "dancing" phallic symbols.

At the Devil Ninja Thorax exhibition, Jan Durina combines photography, textiles and typography. The installation combines the artist's new works (drawing attention with their opulence and lush colors), with several older works from the Horal series, radiating a rather melancholic mood, acting with their tenderness and balanced silence.

Hazal Dim

The exhibition Devil Ninja Thorax has been supported using public funds provided by Slovak Arts Council.

Bez názvu | Untitled | 2017

MILAN TITTEL

KARANTÉNA | QUARANTINE

Kurátor | Curator
Aurel Hrabušický

Milan Tittel je typický fotografujúci nefotograf – dlhšiu dobu používal fotoaparát ako pomocné záznamové zariadenie. Slúžilo hlavne na dokumentáciu jeho vlastných diel – nielen performancií, ale aj objektov, ktoré mali často pomínuteľnú, prchavú povahu, pretože často pracovali s prechodnými zostavami z materiálov nestáleho skupenstva. Popri tom používal aparát, tak ako mnohí iní, na zachytenie situácií v realite, ktoré ho zaujali, azda s tým rozdielom, že sa viac sústreďoval na svoje vlastné témy, ktoré ho dlhodobo zamestnávajú.

V prvých mesiacoch tohto roka však nastal zlom – autor sa po spustení lockdownu ocitol v spoločenskej izolácii, ktorá bola ešte znásobená tým, že pobýva vo vinohradníckej dedine neďaleko Bratislavy. Čo bola doteraz výhoda, byť blízko centra, a predsa mimo neho, v patričnom odstupe, sa zrazu premenilo na akési vyhnanstvo. Milan Tittel, azda v snahe sa vyhnúť úplnej klauzúre, začal vandrovať po blízkom okolí a prvýkrát sústavne zaznamenával krajinu zaplnenú známami ľudskej činnosti, avšak bez ich „rušivej“ prítomnosti. Fotografie človeka počas karantény pripomínajú trochu fiktívnu, postapokalyptickú krajinu, známe znepokojivé obrazy civilizácie, ktorú naraz opustili tí, čo sa považovali za korunu tvorstva.

Tittel však nezdôrazňuje tento postapokalyptický rozmer reality. Zaznamenáva nevzrušivé obrazy úrodnej, trochu fádnej krajiny s mierne zvlneným povrchom bez výrazných kontrastov. Na prvý pohľad jeho zábery pripomínajú všeličo z nedávnej fotografickej histórie, záznamy krajiny zbavené akejkoľvek malebnosti – od New Topographic trebárs až po snímky dvojice Jasanský – Polák.

Tittel sa malebnosti nevyhýba ani ju nezdôrazňuje – jeho fotografie sú sledom poznámok krajiny, tak ako ju pri svojich covid potulkách zastihol. Väčšinou sú na prvý pohľad nenápadné, ale pri bližšom pohľade si uvedomíme, že obsahujú nenápadné, ale rozmanité odkazy na abnormálny stav vecí. Sú záznamom viacerých „porúch“ krajinného obrazu – ľudia pri tom ani nemusia byť – rôznych nedokonalostí, nesúvislostí, prerušení, vynechaní, zaseknutí. Tento pocit niekedy podporuje aj jednoduchá zmena optiky – autor

Milan Tittel is a typical non-photographer photographer – he has been using the camera as an additional recording device for a long time. It was mainly used to document his own works – not just performances but also, objects which were often fading, volatile nature, because they often worked with a transitional composition of materials of an unstable state. In addition, he used the apparatus, like many others, to capture the real-life situations that fascinated him, perhaps with the difference that he focused more on his own topics that occupied him for a long time.

In the first months of this year a turning point occurred – after the burst of the lockdown, he found himself in social isolation, which was further multiplied by the fact that he lives in a vineyard village near Bratislava. So far, but still so close to centre of everything, it has appeared to be an advantage, which suddenly turned into a kind of an exile. Milan Tittel, perhaps in an effort to avoid a complete closure, began to hike in the vicinity and, for the first time in his life, he continuously recorded a landscape filled with signs of human activity, but without their “disturbing” presence. Photographs of a man during quarantine are reminiscent of a little bit fictional, post-apocalyptic landscape, familiar unsettling images of a civilization abandoned by those who considered themselves the crown of creation.

Tittel does not emphasize this post-apocalyptic dimension of reality. He captures inexcitable images of a fertile, slightly dull landscape with a slightly undulating surface without significant contrasts. At first sight, his shots are reminiscent of everything from recent photographic history, records of the landscape devoid of any picturesqueness – from New Topographic to images of the couple Jasanský – Polák.

Tittel does not try to avoid the picturesqueness but neither does not emphasize it – his photographs are a sequence of landscape notes, as he caught her in his covid wanderings. They might seem inconspicuous, but when you look closer, we realize that they contain an

Nový deň | New day | 2020

pootočí objektív o 90 alebo 180 stupňov a využije pritom zdvojený reflexný odraz krajiny na vodnej hladine. Vzniknú snímky prekvapujúco pripomínajúce symetrické fotomontáže, avšak bez surrealistických ambícií, skôr sú obrazom organického rozvíjania, rastu. Akoby chceli naznačiť, že autor síce vníma krajinu nedokonalú, poznačenú ľuďmi, ale napriek tomu jej stále fandí.

Aurel Hrabušický

unobtrusive but various message to the abnormal state of affairs. They are a record of several “failures” of the landscape image – people do not even have to be there, various imperfections, discontinuities, interruptions, omissions, jams. This feeling is sometimes supported by a simple change of optics – the author rotates the lens by 90 or 180 degrees and uses a double reflective reflection of the landscape on the water surface. The images are surprisingly reminiscent of symmetrical photomontages, but without surreal ambitions, more like image of organic development, growth. As if you want to suggest that the author perceives an imperfect landscape marked by people, but he still supports it.

Aurel Hrabušický

ZDANIE A KLAM SMOKE AND MIRRORS

**30 ROKOV ZALOŽENIA KATEDRY FOTOGRAFIE A NOVÝCH MÉDIÍ VŠVU
30 YEARS OF AN ESTABLISHMENT OF THE DEPARTMENT
OF PHOTOGRAPHY AND NEW MEDIA AT THE ACADEMY
OF FINE ARTS AND DESIGN IN BRATISLAVA**

Kurátori | Curators

**Ema Hesterová, Oksana Hoshko,
Barbora Komarová, Ľuboš Kotlár, Miroslava Urbanová**

Autori | Authors

**Absolventi a absolventky, študenti a študentky
Katedry fotografie a nových médií VŠVU v Bratislave
| Graduates and students of the Department of Photography and New Media
at the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava**

Výstava Zdanie a klam pri príležitosti 30. výročia založenia Katedry fotografie a nových médií VŠVU je nechronologickou prehliadkou kurátorského výberu z prác absolventov, absolventiek, študentov a študentiek katedry počas celého jej tridsaťročného fungovania. Je zároveň prípravou na hlbší výskum v rámci dejín katedry, ktorá sa postupne prostredníctvom študentov a študentiek a neskorších pedagógov a pedagogičiek profilovala od primárne užitočnej fotografie smerom k expandovaniu fotografického poľa.

Kritériami výberu bola v prvom rade kvalita projektov, ktoré majú divákovi a diváčkam čo povedať aj dnes – bez ohľadu na ich technologické zázemie. Trajektória od analógu k digitálu tu nie je lineárnou a definitívnou, skôr akousi krivkou opisujúcou potreby a preferencie fotografov a fotografiek. Ako naznačuje názov výstavy Smoke and Mirrors, prebraný z anglického idiomu pre opísanie klamu, (artistného) zahmlievania reality, realita je v prípade týchto autorov a autoriek niečo, čo sa fotograficky nielen primárne dokumentuje, ale upravuje, inscenuje, spoluvytvára.

The “Smoke and Mirrors” exhibition held on the occasion of the 30th anniversary of an establishment of the Department of Photography and New Media at the AFAD in Bratislava is a nonchronological examination of the curatorial selection of works by graduates and students of the department throughout the 30 years of functioning. At the same time, it serves as a preparatory phase for a deeper research across the history of the department, which has gradually been shaped by its students and later teachers, reaching from commercial photography towards the expansion of the photographic field as a whole.

The most crucial selection criterion was a certain potential, which makes the projects relevant additions to contemporary discourses – regardless of their technological background. The trajectory from analogue to digital is not linear and final here, but rather represents a kind of curve describing the needs and preferences of photographers. As the title of the exhibition – which was taken from the English idiom for describing an illusion – “Smoke and Mirrors” suggests, (artistic) fogging of the reality, the reality itself is not only captured through photography, but it is also actively and intentionally edited, staged and co-created by the participating artists.

Andrea Juneková | zo série Phobias | from the series Phobias | 2011

Leitmotívom vybraných diel je zaoberanie sa otázkami identity – v zmysle hľadania, strácania a nachádzania sa v prchavých okamihoch precitnutia v sebe samom, miestach a ľuďoch, ktorí sú nám známi a blízki. Je to práve nestálosť a sociálna podmienenosť identity, ktorá sa objavuje v prácach študentov a študentiek fotografie, ktoré vznikli počas ich štúdia na katedre. Zaujímavé momenty prinesú kontrapozície projektov, ktoré využívajú podobné stratégie, no v odlišných kontextoch, alebo sú sebarefektívne/kritické voči médiu fotografie ako takému. Výsledkom miešania hrušiek a jablák sú plody nových konštelácií a situácií.

**Ema Hesterová | Oksana Hoshko | Barbora Komarová
Luboš Kotlár | Miroslava Urbanová**

In their artworks, they deal with the questions of identity – in the sense of searching, losing and finding oneself in the fleeting moments of self-perception, in the places and people we know and are close to us. It is precisely the instability and social conditionality of identity that appears in the works of students of photography, which were created during their studies at the department. Interesting moments arise from the juxtaposition of projects that use similar strategies, but in different contexts, or are self-reflective/critical of the medium of photography as such. The result of mixing pears and apples is the harvest of new constellations and situations.

**Ema Hesterová | Oksana Hoshko | Barbora Komarová
Luboš Kotlár | Miroslava Urbanová**

TIMOTEJ KRIŽKA

VÝSTAVA K 30. VÝROČIU ZALOŽENIA ATELIÉRU KAMERAMANSKEJ TVORBY FTF VŠMU

THE EXHIBITION TO THE 30TH ANNIVERSARY OF FOUNDING OF THE CAMERA DEPARTMENT OF FTF APA

Kurátor | Curator
Štefan Komorný

Fotografujúcich slovenských kameramanov, ktorí sú ich významnými tvorivými vzormi, je celý rad. Napr. jeden z nestorov fotografickej výchovy na „ŠUP-ke“, nedávno zosnulý František Tomík, absolvent kamery na pražskej FAMU. Zo strednej generácie viacerými Českými levmi ocenený Martin Štrba, rovnako absolvent katedry kamery FAMU. Z najmladšej generácie už vlastných absolventov Ateliéru kameramanskej tvorby FTF VŠMU je to napr. medzinárodne oceňovaný Martin Kollár či nedávny absolvent Juraj Mravec a aktuálny študent Bc. stupňa Michal Vasiľ či autor nedávno predstavenej fotografickej publikácie „Pokojní v nepokoji | Light in Darkness“ Timotej Križka (*1987, Bratislava), ktorý je zároveň i hlasom generačnej výpovede kameramanov, nedávnych absolventov Ateliéru kameramanskej tvorby na FTF VŠMU v Bratislave.

Vystavené diela Timoteja Križku predstavujú jeho fotografickú tvorbu v dvoch základných cykloch, ktoré vznikli v nedávnej dobe po absolvovaní školy. Fotografický dokumentárny portrétny cyklus „Pokojní v nepokoji“ je rozsiahlym súborom čiernobielych portrétov bývalých politických väzňov a väzenkýň obdobia neslobody, ktorých nezlomilo utrpenie a neľudské mučenie vo väzení. Podľa autorových vlastných slov ide predovšetkým o zachytenie nadčasovej a k miestu nenaviazanej vnútornej a hlbkej slobody, pokus o prienik až k najhlbšej podstate ducha človeka, jeho vnútornej sily opierajúcej sa o prijatie Desatora. Statické portrétné kompozície kňazov, rehoľných sestier či sociálnych pracovníkov, nasnímané na tmavom pozadí, sú dokonale zvládnuté i po svetelno-kompozičnej stránke.

Výsostne výtvarné farebné fotografické kompozície z druhého vystaveného cyklu vznikali extrémne namáhavou snímaciou technikou desiatok multiexpozícií na jedno obrazové políčko klasického filmu. Križka tu nielenže dokazuje samozrejmu technickú bravúrnosť podporenú kameramanským vzdelaním, ale predovšetkým predstavuje

There are many significant names in culture of Slovak cinematography and photography which influence is markable. One of them is, unfortunately recently deceased professor of photography at “ŠUP-ka” and graduate of cinematography of FAMU in Prague, František Tomík. From earlier years we can not forget Martin Štrba, graduate of FAMU in Prague, who has been awarded with several awards of Czech lion award. From the youngest generation are all graduates of AKT FTF VŠMU as internationally recognized and awarded Martin Kollár, as well as recent graduate Juraj Mravec and current student of Bachelor degree Michal Vasiľ and of course at last, Timotej Križka (*1987, Bratislava), author of newly published photographic publication “Pokojní v nepokoji | Light in Darkness”, who is also a representative of the generational statement of cameramen, recent graduates of the Studio of Cinematography at the FTF VŠMU in Bratislava.

The exhibited works of Timotej Križka represent his photographic work in two basic cycles, which were created recently after graduating from school. The photographic documentary portrait series “Peaceful in Unrest” is an extensive collection of black-and-white portraits of former political prisoners and prisoners of the period of imprisonment who were not broken by suffering and inhuman torture in prison. According to the author's own words, it is above all a matter of capturing timeless and place-free inner and deep freedom, an attempt to penetrate to the deepest essence of the human spirit, his inner strength based on the acceptance of the Ten Commandments. Static portrait compositions of priests, nuns, social workers, filmed on a dark background are perfectly mastered even in terms of light and composition.

The supremely artistic colour photographic compositions from the second exhibited cycle were created by the extremely strenuous imaging technique of dozens of multi-exposures on one image field of classic film.

Timotej Križka | Strom | Tree | 2019

práce, ktoré vytvárajú novú, mnohoperspektívnu a dynamicky pôsobiacu navrstvenú realitu s vysokými výtvarnými nárokmi zakomponovanými do umiernenej škály farebnej tonality, je tam kontrast náhodného organického sveta riadeného vyšším princípom (strom). V mnohonásobnej expozícii tento predmet fotografie vytvára nekonečnú škálu farieb a tvarov. V kontraste s prísnu geometriou ľudskej architektúry, ktorá vychádza z túžby mať tvary pod kontrolou. Timotej Križka vystavoval v New Yorku, Bruseli a mnohých slovenských galériách. V roku 2017 bol za poviedku „Duet“ (z filmu DOGG) ocenený Asociáciou slovenských kameramanov (ASK) za najlepšiu kameru v krátkom filme a v roku 2019 za ňu získal Tvorivú prémii za hranú tvorbu pre kiná v rámci udeľovanie Igricov.

Štefan Komorný

The cross not only demonstrates the obvious technical prowess supported by cameraman's education, but also presents works that create a new, multi-perspective and dynamic layered reality with high artistic demands incorporated into a moderate range of colour tonality, where is a contrast of a random organic world controlled by a higher tree. In multiple exposures, this subject of photography creates an infinite range of colours and shapes. In contrast to the strict geometry of human architecture, which is based on the desire to have shapes under control. Timotej Križka has exhibited in New York, Brussels and many Slovak galleries. In 2016, for the film "Duet", Križka was awarded by the Association of Slovak Cameramen ASK for the best camera in feature film in 2017, and in 2018 he received a significant Igric award for the camera for the film "Duet".

Štefan Komorný

30 ROKOV FESTIVALU MESIAC FOTOGRAFIE

30 YEARS OF THE FESTIVAL MONTH OF PHOTOGRAPHY

Kurátori | Curators
Judita Csáderová, Václav Macek

Ak by sme zhrnuli tridsať ročníkov Mesiaca fotografie do čísiel, tak by šlo o viac než 800 výstav, niekoľko stoviek sprievodných akcií, vyše milióna návštevníkov, účasť autorov z vyše päťdesiatky krajín. Ale aj tak by sme nepostihli, čím je toto podujatie dôležité pre našu kultúrnu obec. Za tridsať rokov sa podarilo zásadne zmeniť nazeranie na fotografiu. Ak ešte v 80. rokoch minulého storočia bolo viac-menej zriedkavé, aby galérie vystavovali fotografie, v súčasnosti je dielo fotografov organickou súčasťou programu každej oficiálnej či neoficiálnej galérie. Alebo ak v 80. rokoch mohli od nás študovať ročne dvaja či traja záujemcovia na FAMU v Prahe, tak dnes sa na Slovensku fotografia vyučuje na troch vysokých umeleckých školách (Bratislava, Banská Bystrica, Košice), existujú ocenenia, granty určené len pre fotografov. Všetko svedčí o tom, že význam a uznanie jednej oblasti vizuálneho umenia sa v priebehu tridsiatich rokov významne zmenili.

Podstatným podielom k tejto zmene prispel práve Mesiac fotografie Bratislava. Výstava pripomína aj osobnosti, ktoré na jeho programoch participovali, aj zázemie, ktoré podmienilo, že v tomto roku môžeme sláviť jeho tridsiate jubileum. Výstavy osobností ako Helmut Newton, Annie Leibovitz, Douane Michals, ale aj Karol Kállay, Tono Stano či desiatky ďalších patrili k nezabudnuteľným udalostiam jesennej bratislavskej/slovenskej kultúry. Ak k tomu pripočítame aj otvorenie Stredoeurópskeho domu fotografie v roku 2005 či vydanie 6-dielnej encyklopédie The History of European Photography 1900 – 2000 v roku 2016, tak máme pred sebou maximálne zúžený výber tridsaťročnej práce. Dúfame, že jej výsledky sú natoľko presvedčivé, že nám diváci zachovajú priazeň nielen v tomto „covidovom“ ročníku, ale aj v tých nasledujúcich.

Judita Csáderová | Václav Macek

If we had to summarize 30 years of the Month of Photography in numbers, it would be more than 800 exhibitions, several hundred accompanying events, more than a million visitors, the participation of authors from more than 50 countries. But even so, we would not be affected by what makes this event important for our cultural community. In thirty years, we have managed to fundamentally change the way we look at photography. While in the 80s it was more or less rare for galleries to exhibit photographs, today the work of photographers is an organic part of the program of any official or unofficial gallery. Or if in the 80's it was possible to study annually for two or three people at FAMU in Prague, then today photography is taught at three art colleges (Bratislava, Banská Bystrica, Košice), there are awards, grants for photographers. All indications are that the meaning, recognition for one area of visual art has changed significantly over the 30 years.

The Month of Photography Bratislava contributed significantly to this change. The exhibition also recalls the personalities who participated in its programs, as well as the background that conditioned us to be able to celebrate his 30th anniversary this year. Exhibitions of personalities such as Helmut Newton, Annie Leibovitz, Douane Michals, but also Karol Kállay, Tono Stano and dozens of others were among the unforgettable events of the autumn Bratislava / Slovak culture. If we add to this the opening of the Central European House of Photography in 2005 or the publication of the 6-volume encyclopaedia The History of European Photography 1900 – 2000 in 2016, then we have before us a maximum narrow selection of thirty years of work. We hope that its results are so convincing that the audience will retain our favour not only in this “covid” year, but also in future years.

Judita Csáderová | Václav Macek

© Pavol Erdziak

STREDNÁ A VÝCHODNÁ EURÓPA
CENTRAL AND EASTERN EUROPE

KAREL SLACH

KOMÉDIA FOTOGRAFIE MEDZI ZRNOM A PIRELOM COMEDY OF PHOTOGRAPHY BETWEEN GRAIN AND PIXEL

Kurátorka | Curator
Pavína Vogelová

Fotografický výstavní opus KOMEDIE FOTOGRAFIE MEZI ZRNEM A PIRELOM reflektuje osobitý smysl pro humor a nadsázku vtisknutý do zcela originálního kameramanského a fotografického rukopisu i samotného života Karla Slacha. Zaujímajú ho potutelní šprýmaři, šašci i královny, tuláci a snílci, básníci slova, hudby i obrazu. Fascinujú jej hry kejklířů a komediantů jak na divadelních prknech, tak jejich potřeba všudypřítomnosti ve všedním životě kolem nás. Jako magnet k sobě přitahuje neobyčejné a výjimečné bytosti, neopakovatelné lidské situace, stavy a nálady v jakémkoli lidském rozpoložení.

Slachovy záznamy komedie divadla i života tvoří paralelu zákrut s fotografickou fixací svých cest krajinou. Jde o obrazy výřezů času, proměňující každoroční střídání čtvero ročních období v předmětnou minulost dějinného zkoumání, vymykající se lacinosti a povrchnosti. Eskaluje v nich řetězec vztahů, lidského projevu, chování reálného i teatrálního v krajině. Obrazem sděluje nesdělitelné, nedefinovatelné stavy pokory před tajemstvím a rozmáry bytí. Je to právě fotografická a filmová kamera, která Karlovi Slachovi poskytuje sílu dotyku se specifickým druhem tohoto tajemství, jež promítá do konkrétních, mnohovrstevnatých kontur obrazového záznamu.

Zajímá ho divadlo života ve své komediálnosti, nespoutanosti, hravosti, dravosti, nezkrotnosti a imaginaci, které sám nebo v režisérské dikci překlápá do autentických filmových nebo fotografických obrazů, mnohdy ve spektru důležitých a vážných celospolečenských problémů. Filmem i fotografií přejímá a zachycuje jeho vnitřní významy, když akcentuje dramaturgické energické spirály, kterými své obrazy důsledně vybavuje. V tom je Slachovo vidění navýsost svébytné a jedinečné. Sled takových obrazů pak nabývá na síle při argumentaci zobrazované situace.

The photographic exhibition opus COMEDY OF PHOTOGRAPHY BETWEEN GRAIN AND PIXEL reflects a special sense of humor and exaggeration imprinted in a completely original cameraman's and photographic manuscript as well as the life of Karel Slach. He is interested in willy jokers, clowns and queens, wanderers and dreamers, poets of their words, music and painting. He is fascinated by the plays of jugglers and comedians both on the stage and their need for ubiquity in everyday life around us. As a magnet, he attracts extraordinary and exceptional beings, unique human situations, condition and moods in any human state.

Slach's records of comedy in theatre in real life create parallel twist with the photographic fixation of his travels through the landscape. These are paintings of time cut-outs, transforming the annual alternation of the four seasons into the objective past of historical research, deviating from cheapness and superficiality. The chain of relationships, human expression, real and theatrical behaviour in the landscape escalates in them. The image conveys the incommunicable, indefinable states of humility before the mystery and whims of being. It is precisely the photographic and film camera that gives Karl Slach the power of contact with a specific kind of secret, which he projects into very specific, multi-layered contours of the image.

The theatre of life interests him by its comedy, freedom, playfulness, wilderness, indomitability and imagination, which he by himself or in a directorial diction turns into authentic film or photographic images, often in the spectrum of an important and serious social problem. He takes over and captures its inner meanings with film and photography, emphasizing the dramaturgical energetic spirals with which he consistently recalls his paintings. In this, Slach's vision is extremely peculiar and unique. The sequence of such images then gains strength when arguing the displayed situation.

Karel Slach | Šibenica | Gallows-Tree | 1969 | režia | directed by Dušan Trančík

Karel Slach se ve filmovém a fotografickém prostředí pohybuje od 60. let 20. století dodnes. Z profesní kameramanské perspektivy to znamená adaptaci z tehdejšího kamerového záznamu zrnem na hru pixelů v souřadnicích čtvercové sítě. Ke slovu se tak dostává autorské uchopení pixelu k experimentování s obrazem a v obraze. Rekapitulace cesty oné adaptace zrna na pixel vytváří na výstavě nosný rámec pro narozeninovou oslavou fotograficko-filmově-komediálního náboje, energie, vitality a kreativních výbojů výjimečné kameramanské osobnosti Karla Slacha k jeho osmdesátým narozeninám.

Pavčina Vogelová

Karel Slach has been working in the film and photography environment since the 1960s. From a professional cameraman's perspective, this means adaptation from the old-school camera recording of grain to the play of pixels in the coordinates of a square grid. Thus, the author's grasp of a pixel for experimenting with image and in image gets to the word. The recapitulation of the path of the adaptation of the grain to the pixel creates a supporting framework at the exhibition for the big celebration of his 80th birthday, the photographic-film-comedy charge, energy, vitality and creative shocks of the exceptional cameraman Karel Slach.

Pavčina Vogelová

400 ASA: JEDNODUCHO DOKUMENT... 400 ASA: DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY

Kurátor | Curator
Josef Moucha

Autori | Authors
Karel Cudlín, Jan Dobrovský, Alžběta Jungrová, Antonín Kratochvíl,
Jan Mihaliček, Martin Wágner, Paolo Pellegrin

Výstava 400 ASA: Prostě dokument... nahlíží do života různých společenských skupin a přibližuje jimi utvářená prostředí. Exponáty obohacuje projekce dalších ukávek tvorby. Drží se vždy jediného cyklu, vybraného ze souběžných pracovních programů zúčastněných fotografů. Karel Cudlín (1960), Jan Dobrovský (1960), Alžběta Jungrová (1978), Antonín Kratochvíl (1947), Jan Mihaliček (1965) a Martin Wágner (1980) sledují ráz dnešní doby realisticky, její proměnlivost ovšem každý vidí a zachycuje po svém. Jako hosta přizvali italského kolegu a člena proslulé agentury Magnum Photos, jímž je věhlasný fotožurnalista Paolo Pellegrin (1964).

Fotografie je užívána sto osmdesát let a nejčastěji slouží coby doklad, čili jakožto dokument. Na realismu nadále staví většina fotografujících a inspirace skutečností tedy zůstává nejplodnějším proudem. A to navzdory mnoha odstředivým trendům, ať už vymyšleným spontánně, anebo komplikovaněji. Jenže zároveň vzrůstá dynamika internetového sdělování, takže jsme neustále zaplavováni slatinou obrazů, textů a promluv. Nejedna zdroj je sice podezřelého původu, zůstává však nezodpověditelnou otázkou, kdo, kdy a do jaké míry to dokáže vyhodnotit... Za těchto okolností vznikl spolek 400 ASA z rozhodnutí fotografů, jejichž dokumentární záběry vyjadřují souběžně se zachycenými ději vnitřní prožitky. Jedná se jim o emotivně a obrazově silné svědectví o více vrstvách, než bývá zvykem u běžné reportáže. V závěru manifestu sedmi tvůrců, k nimž patří i tentokrát nevystavující Tomki Němec, je vyjádřeno následující odhodlání: „Svým spojením chceme posílit nejen vlastní práci a vybudovat prestiž spolkové značky 400 ASA, ale rádi bychom přispěli k renesanci zájmu o dokumentární fotografii vůbec.“

The exhibition 400 ASA: Documentary Photography examines the lives of various social groups, taking a closer look on the habitats they create for themselves. The exhibits are complemented by projections of other works by each of the participating photographers, selected from just one segment of their concurrent work programs. Karel Cudlín (1960), Jan Dobrovský (1960), Alžběta Jungrová (1978), Antonín Kratochvíl (1947), Jan Mihaliček (1965) and Martin Wágner (1980) view the nature of today's world realistically, but each captures its mutability in his or her own way. As a guest, they have invited an Italian colleague and member of the famous Magnum Photos agency, the renowned photojournalist Paolo Pellegrin (1964), to exhibit with them.

Photography has been with us for 180 years and is mostly used as evidence, i.e., as a document. Most photographers continue to build on realism, so inspiration from reality has remained the most fruitful kind. This is despite many centrifugal trends, whether spontaneously invented or formed in a more complicated way. At the same time, however, the dynamics of Internet communication is increasing, so we are constantly flooded with an amalgam of images, texts and utterances. While many of their sources are of suspicious origin, the unanswerable question remains as to who is able to assess them when, and to what extent... The 400 ASA association was established under these circumstances by the decision of photographers whose documentary images express an internal experience simultaneous to the external events captured. They strive for an emotionally and visually strong testimony about more layers of experience than is usual in common reportage. The manifesto of the seven photographers (including Tomki Němec who is not participating in this exhibition) ends with the following statement expressing their determination: "By coming together, we seek not only to promote our own work and establish the prestige of the 400 ASA association, but also to contribute to a rebirth of interest in documentary photography in general."

Karel Cudlín | Poľnohospodárski robotníci, Čechy | Farm Workers, Bohemia | 2019

Předně se v tomto ohledu jedná o pořádání výstav a o budování 400 ASA Gallery, nového pražského zázemí dokumentární fotografie.

Vedle loňské výstavy ve Veletržním paláci Národní galerie Praha, zaměřené pod titulem 400 ASA: Fotografie na soudobou transformaci postkomunistických zemí volně pojatého středu a východu Evropy, dobývá spolek pozornost aktivitami v online prostředí – jeho sociální síť sleduje několik tisíc uživatelů. Album Families Jana Dobrovského otevřelo ve spolupráci s nakladatelstvím Paseka knižnici 400 ASA. Jejimi dalšími svazky jsou Wágnerova Siberia a titul Lost Europe Karla Cudlína, Jana Dobrovského a Martina Wágnera. Příslušné logo nechybí ani v další Dobrovského publikaci The Painted Bird, ve fotografickém eseji o filmové adaptaci románu Jerzy Kosińskiho Nabarvené ptáče režisérem Václavem Marhoulem. S emblémem 400 ASA vyšly také vzpomínky Antonína Kratochvíla AK47, sepsané Lenkou Klicperovou; rozumí se, že přináší i obrazový průřez fotografickou tvorbou.

Josef Moucha

First of all, this concerns organizing exhibitions and establishing the 400 ASA Gallery, Prague's new home for documentary photography.

In addition to the last year's exhibition 400 ASA: Photographs at the Trade-Fair Palace of the National Gallery in Prague, focusing on the contemporary transformation of post-communist countries in the loosely-conceived area of Central and Eastern Europe, the 400 ASA association attracted attention through its online activities. Dobrovský's album Families started the 400 ASA book series, prepared in collaboration with the Paseka publishing house. The other volumes are Wagner Siberia and the title Lost Europe by Karel Cudlín, Jan Dobrovsky and Martin Wagner. The same logo is also included on another publication by Dobrovský, The Painted Bird, a photographic essay on the film adaptation of Jerzy Kosiński's novel The Painted Bird by the director Václav Marhou. Antonín Kratochvíl's memoirs AK47, compiled by Lenka Klicperová, also appeared under the "400 ASA" brand.

Josef Moucha

TRI DEKÁDY | THREE DECADES

INŠTITÚT TVORIVEJ FOTOGRAFIE PF SLEZSKÉJ UNIVERZITY V OPAVE, 1990 – 2020 INSTITUTE OF CREATIVE PHOTOGRAPHY SILESIA UNIVERSITY IN OPAVA, 1990 – 2020

Kurátori | Curators

Vladimír Birgus, Ondřej Durczak, Michał Szalast

Autori | Authors

Študentky a študenti, absolventky a absolventi ITF FPF SU
Students and graduates of the Institute of Creative Photography

Je tomu už třicet let, ale pořád si na to dobře pamatuji. Na okamžik, když mi zatelefonoval fotografický nadšenec Vojtěch Bartek. Že prý v Opavě vzniká nová univerzita a zda bych se nechtěl pokusit udělat z Institutu výtvarné fotografie Svazu českých fotografů její novou katedru. Na první pohled to vypadalo jako zcela bláznivý nápad. Vždyť v té době bylo možno vysokoškolsky studovat fotografii v celém bývalém sovětském bloku jenom na pražské FAMU a na Vysoké škole pro knižní umění a grafiku v Lipsku. Ale rozhodli jsme se, že to zkusíme. Napsal jsem jakýsi zárodek akreditačních materiálů pro bakalářské studium fotografie, v nichž jsem v mnohém zkopíroval studijní programy vytvořené legendárním profesorem Jánem Šmokelem pro Katedru fotografie FAMU, kde jsem tehdy učil. Jezdil jsem na různé přípravné výbory nové univerzity a každého tam přesvědčoval, že kombinované studium fotografie je přesně to, co by se v Opavě mělo učit. Získal jsem podporu Šmoka, který nebral potencionální novou fotografickou katedru jako konkurenci, ale jako vítaného partnera. A přesvědčil jsem několik skvělých fotografů, abych je mohl uvést mezi budoucími pedagogy vedle těch, kteří už na Institutu výtvarné fotografie učili.

It's been thirty years, but I remember it as if it were today. I mean the moment I got a phone call from the photography enthusiast Vojtěch Bartek telling me that a new university was being established in Opava and asking me whether I wouldn't want to try to turn the Institute of Art Photography of the Union of Czech Photographers into its new department. At first, that seemed like an utterly crazy idea. After all, in the whole former Soviet bloc at that time the only institutions of higher learning where one could receive training in photography were the Film and Television School of the Academy of Performing Arts (FAMU) in Prague and the Hochschule für Grafik und Buchkunst in Leipzig. Nevertheless, we decided to give it a try. I drew up an outline of what we would need for accreditation for a bachelor's programme in photography, much of which I copied from the study programmes that had been created by the legendary Professor Ján Šmok for the Department of Photography at FAMU, where I was teaching at the time. I travelled to various preparatory committee meetings of the new university, seeking to convince everyone there that a part-time course in photography was exactly what they should be offering. And I got Šmok's support: he saw the new potential department of photography not as competition but as a partner to be welcomed. I also convinced several excellent photographers to let me introduce them as future instructors in addition to those who were already teaching at the Institute of Art Photography.

Bára Prášilová | zo série Evolbe | from Evolbe series | 2014

A ono se to podařilo. Mezi prvními obory, které bylo možno už od podzimu 1990 studovat na nové opavské fakultě, jež byla zpočátku součástí Masarykovy univerzity v Brně (samotná Slezská univerzita vznikla až o rok později), byla i fotografie. Přihlásilo se nám mnoho zájemců o studium, ale zpočátku jsme jim kromě dobrých učitelů a jedné kanceláře nemohli nabídnout téměř nic. Ovšem postupně se nám podařilo vybudovat fotoateliér, odbornou knihovnu, počítačovou učebnu nebo depozitář, jaký by nám mohlo závidět leckteré muzeum. Nejdůležitější však bylo, že na Institutu postupně vznikl skvělý tým pedagogů, který zahrnoval jak výrazné fotografy různých generací a různého tvůrčího zaměření, tak i odborníky na jiné obory jako jsou sociologie, typografie nebo dějiny umění. A že se jeho členové vzájemně respektovali a mnohdy i přátelili. Bylo potom přirozené, že se taková přátelská a neformální atmosféra přenesla i mezi studenty.

Studium na Institutu tvůrčí fotografie je však současně velmi náročné a velmi univerzální. Dobře víme, že výhradně volnou tvorbou se užívá jenom minimum absolventů. A tak i když autorská volná tvorba má na ITF nejdůležitější místo, každý student musí zvládnout všechny oblasti fotografie s nimiž se může v praxi setkat. Na Institutu dnes vyučuje deset kmenových a devět externích pedagogů, proto se studenti setkávají s širokou plejádou různě zaměřených osobností, z nichž si mohou vybrat i vedoucí svých klauzurních, bakalářských a diplomových prací.

ITF má někdy pověst školy akcentující především dokumentární fotografii, ale ve skutečnosti je v ní i díky různorodému zaměření pedagogů podporována celá škála aktuálních tvůrčích trendů včetně intermediaální a konceptuální tvorby, jak o tom ostatně svědčí i tato výstava. A také se o tom mohli mnohokrát přesvědčit i návštěvníci expozic, které škola uspořádala v České republice i v Bratislavě, Varšavě, Katovicích, Budapešti, Moskvě, Vilniusu, Vídni, Berlíně, Kolíně nad Rýnem, Frankfurtu nad Mohanem, Paříži, Lille, Nimes, Oxfordu a mnoha dalších městech. Výuka na ITF není zaměřena jenom na praktickou fotografii, ale zahrnuje i mnoho dalších oblastí. Velký důraz je kladen na dějiny a teorii fotografie. O tom nejlépe svědčí rozsáhlé závěrečné teoretické práce, z nichž mnohé významně obohacují historiografii fotografie. Všechny práce jsou veřejně přístupné nejenom v knihovnách, ale také na webu www.itf.cz. Některé z nich se podařilo vydat i knižně.

And it worked! Amongst the first subjects offered as early as autumn 1990 at the new faculty in Opava (which was initially part of Masaryk University in Brno, because Silesian University was not established until a year later) was photography. There were many applicants, but at first, apart from good teachers and an office, we had almost nothing to offer. Gradually, however, we succeeded in building a photo studio, a specialized library, a computer centre, and a repository, the likes of which any museum could envy. The most important thing, however, was that a superb team of teachers was gradually assembled at the Institute, including not only distinctive photographers of various generations and creative orientations but also experts in fields such as sociology, typography and art history. It was equally important that its members respected each other and often became friends. It was then only natural that this friendly, informal atmosphere spread amongst the students as well.

The programme at the Institute of Creative Photography is, however, also highly demanding and universal. We are well aware that very few graduates will earn their living with non-commercial photography. And so, even though art photography holds the most important place at the Institute, each student must master all areas of photography which he or she may encounter in practice. Today, the Institute employs ten full-time and nine part-time teachers. Consequently, students meet a wide range of people and orientations, from whom they can choose the supervisors of their year-end projects and bachelor and master's theses.

The Institute is sometimes considered a school that emphasizes primarily documentary photography. In fact, however, thanks to the wide variety of its teachers' orientations the Institute supports the whole spectrum of current creative trends, including mixed media and conceptual art, as is clear from this exhibition and also, as visitors to them often discovered, exhibitions that the Institute has organized in the Czech Republic and in Bratislava, Warsaw, Katowice, Budapest, Moscow, Vilnius, Vienna, Berlin, Cologne, Frankfurt am Main, Paris, Lille, Nimes, Oxford, and many other cities. Instruction at the Institute is aimed not only at practical photography, but also many other fields. Great emphasis is placed on the history and theory of photography. The best evidence of that is provided by the lengthy theoretical works with which students complete their courses, many of which have considerably enriched the history of photography. All the works are publicly accessible, not only in libraries but also on the Institute website (www.itf.cz). Some of them have also been published as books.

Robert Barca | zo série Čína | from the series China | 2018

ITF prošel za třicet let své existence velkým vývojem. Postupně, nepochybně i díky všestranné podpoře od vedení univerzity a fakulty, se stal školou s mezinárodním renomé, kde velká část jeho studentů i několik pedagogů pochází ze zahraničí a kam se každoročně hlásí několikrát více uchazečů než jich může být přijato. Školou, která získala akreditaci na doktorské studium, na habilitační řízení a na řízení pro jmenování profesorem. Mezi jeho absolventy dnes najdeme děkanku umělecké fakulty a řadu pedagogů vysokých i středních škol, vítěze prvních cen ze soutěže World Press Photo, laureátky významných cen Oscar Barnack Award a Hasselblad Masters či nominovaného člena legendární agentury Magnum, vedoucí fotografických galerií a desítky fotografů, kteří se výborně uplatňují v praxi.

Stalo se už tradicí, že ITF pravidelně každých pět let představuje práce svých studentů na rozsáhlých bilančních výstavách, doprovázených katalogy o několika stovkách stran. Výstavu, plánovanou na letošní rok do všech prostor Domu umění v Opavě, jsme museli vzhledem ke koronavirové pandemii posunout na rok 2021, kdy si celá Slezská univerzita bude připomínat třicet let od svého založení. Jsme však velmi rádi, že můžeme kulaté jubileum Institutu i naší domovské Filozoficko-přírodovědecké fakulty připomenout menšími výstavami pořádanými Uměleckoprůmyslovým muzeem v Praze v nádherném kubistickém Domě U Černé Matky Boží a festivalem Měsíc fotografie na Bratislavském hradě. Všem, kteří se o to zasloužili, patří naše poděkování.

Vladimír Birgus

In the thirty years of its existence, the Institute of Creative Photography has developed considerably. Gradually, doubtless thanks also to the all-round support from the heads of the university and the faculty, it has become a school with an international reputation, where a great part of its students and some of its teachers come from abroad and where annually many more people have applied than can be accepted. The Institute has received accreditation for a PhD programme, for the habilitation process and for the appointment of professors. Today, amongst Institute graduates we find a dean of an arts faculty and teachers at secondary schools and institutions of higher learning, winners of first prizes in the World Press Photo Contest, winners of the important Oscar Barnack Award and Hasselblad Masters, a nominee member of the legendary Magnum Photos agency, heads of photography galleries, and dozens of photographers who have are doing well in the field.

It has already become a tradition that every five years the Institute regularly presents the works of its students in large stock-taking exhibitions accompanied by catalogues several hundred pages in length. Because of the coronavirus pandemic we have had to postpone the exhibition planned for this year in all the rooms of the House of Art in Opava, until 2021, when Silesian University will commemorate the thirtieth anniversary of its founding. We are, however, delighted that we can celebrate the thirtieth anniversary of the Institute and our home faculty by means of small exhibitions organized by the Museum of Decorative Arts in Prague in the magnificent Cubist building, the House at the Black Madonna, and in the Month of Photography in Bratislava festival at Bratislava Castle. On behalf of the Institute, I express our sincere thanks to everyone who has helped to bring this about.

Vladimír Birgus

Translation Derek Paton | Marzia Paton

Roman Vondrouš | z cyklu Masopust | from the series Carnival | 2017

MESIAC V ZETKU MONTH IN ZETKO

LUKÁŠ JASANSKÝ – MARTIN POLÁK

Kurátori | Curators
Jasanský | Polák | Hodek

Lukáš Jasanský (1965) a Martin Polák (1966) jsou známou autorskou dvojicí současného českého vizuálního umění. Od započetí spolupráce v roce 1986 tvoří rozsáhlé i méně početné, avšak kompaktní fotografické cykly, v nichž rozmanitými způsoby zkoumají a záměrně narušují konvenčnost média fotografie. Ačkoliv jejich tvorba čerpá jak z tradice konceptuálního umění, tak z klasické fotografie krajiny, městského zátiší a architektury, dokumentu a humanistické fotografie, jsou označováni jako ti, kteří předpřipravili půdu k uplatňování postkonceptuálního přístupu v české fotografii, jenž dokonstruuje tradici konceptuální fotografie ve smyslu imanentní duality konceptu – ideové konstrukce a estetické formy obrazového sdělení. Tento přístup do určité míry ruší také tradiční diferenciaci vnímání uměleckého díla dle užitého média, které zůstává jen jedním z konstrukčních prostředků výsledného díla.

Tvorba Jasanského a Poláka má nezaměnitelný charakter, přičemž jejich autorský rukopis je v českém uměleckém prostředí snadno rozpoznatelný, a to díky specifickým atributům, s nimiž ve svých fotografických cyklech pracují, jakými jsou opakování, sériovost, typologické řady nebo element archivu, paradoxy fotografického zobrazení a performativnost společné tvorby, rafinovaný až k absurditě přitažený humor, důraz na banalitu, odmítání, ironizace a přehodnocování konvenčních přístupů k fotografii nebo kritický podtext ve vztahu k české či spíše východoevropské fotografické tradici, společnosti a její kulturní antropologii. Přesto respektují jeden ze základních prvků tradiční fotografické tvorby – řemeslné zpracování fotografického obrazu, na jehož precizním provedení až pedantsky trvají, a zároveň setrvávají převážně u černobílé velkoformátové analogové fotografie.

Fotografické cykly Jasanského a Poláka, které odkazují k tradičním žánrům fotografie a jejich stereotypům, nemají jednotící téma, byť se opakovaně vztahují k tématům všednodennosti, obvyklých situací, událostí, předmětů a objektů, staveb i urbánních segmentů, k motivům života, bytí a konání jednotlivce, přítomnosti člověka zachycené skrze antropomorfní povahu či jen pouhou existenci

Lukáš Jasanský (1965) and Martin Polák (1966) are a well-known author's pair of contemporary Czech visual art. Since the beginning of the cooperation in 1986, they have formed extensive or less numerous but compact photographic cycles, in which they examine and intentionally disrupt the conventionality of the medium of photography in various ways. Although their work draws from both the tradition of conceptual art and classical photography of landscape, urban still life and architecture, documentary and humanistic photography, they are referred as those who prepared the ground for applying a postconceptual approach in Czech photography, which deconstructs the tradition of conceptual photography in the sense of immanent duality of the concept – the idea construction and aesthetic form of image communication. To some extent, this approach also abolishes the traditional differentiation of perceiving an artwork according to the medium used, that remains only one of the constructional means of the resulting work.

The work of Jasanský and Polák has an unmistakable character, while their author's manuscript is easily recognizable in the Czech artistic environment, thanks to the specific attributes they work with in their photographic cycles such as reiteration, seriality, typological series or archive element, paradoxes of photographic portrayal and performativity of conjoint work, refined humour tighten to the point of absurdity, emphasis on banality, rejection, ironization and reconsideration of conventional approaches to photography or a critical subtext in relation to the Czech or rather Eastern European photographic tradition, society and its cultural anthropology. Nevertheless, they respect one of the fundamental elements of traditional photographic work – the craft processing of a photographic image, the precise execution of which they pedantically insist on, and at the same time they persist mainly with black-and-white large-format analog photography.

The photographic cycles by Jasanský and Polák, that refer to traditional genres of photography and their stereotypes, do not have an unifying theme, although they repeatedly relate to the themes of everydayness, ordinary situations, events, items and objects, buildings and urban segments, motives

Lukáš Jasanský a Martin Polák | z cyklu Brussels Sprouts | from the cycle Brussels Sprouts | 2007

jím vytvořených děl a v neposlední řadě k tématům náboženství, umění, kulturní identity a hodnotové orientace soudobé společnosti.

Výstava Mesiac v Zetku autorské dvojice Lukáš Jasanský a Martin Polák představí dva uzavřené fotografické cykly nazvané Brussels Sprouts (2007) a Ředitel a zakladatel (2011), jenž spojuje aspekt institucionální kritiky, která se v průběhu tvůrčí spolupráce v díle těchto autorů objevovala a opětovně vytrácela, nicméně vždy zůstávala latentní součástí jejich uvažování o umění, jeho institucionálním pozadí a uměleckém provozu, jakkoliv zpravidla nemá a nutně nemusí mít ústřední význam v koncipování jejich fotografických projektů.

Cyklus Brussels Sprouts vznikl na zakázku v roce 2007, kdy byli Jasanský a Polák osloveni k vytvoření autorského díla vyjadřujícího se k instituci Evropské komise v prostředí jejího sídla v Bruselu. Třebaže nebo právě proto, že se jednalo o podnět zvenčí jako protiklad k motivaci vzniku jejich předchozích projektů, tuto výzvu přijali a vytvořili sérii černobílých fotografií Brussels Sprouts, která využívá jim tak příznačné ironie k vytvoření kritického díla zpochybňujícího potenciální schopnost uměleckých děl reprezentovat národní kulturní identitu. Soubor fotografií zachycuje umělecká díla vystavená v trvalé expozici v budově Evropského parlamentu. Tato díla mající představovat nejlepší ukázky umělecké produkce zemí, jimiž byla Evropské komisi darována, v milie této mocenské instituce, zhusta a nepatříčně umístěna v průchozích prostorách, chodbách a mezipatrech, zbavena kontextu, v němž byla vytvořena, jsou prezentována nahodile a v méně než ideálních výstavních podmínkách. Jasanský s Polákem takto exponovaná díla, povětšinou malby a sochy nepřiliš přesvědčivé kvality, nasníмали ve stylu deadpan, záměrně zobrazené emoční neutrality v kontrastu s bizarností až absurdností díla, přičemž kontext prostředí je téměř zcela odstraněn a díla jsou tak dokonale omezena minimem vnějších informací. Cyklus Brussels Sprouts vyvolává otázky po smyslu užití umění v rámci mocenské struktury, která ovlivňuje definici uměleckého díla, politizuje jeho význam a upřednostňuje jeho reprezentativní funkci před skutečnou hodnotou díla.

Na fotografiích Jasanského a Poláka bychom hledali fyzickou přítomnost člověka většinou marně, k několika málo výjimkám patří cyklus Ředitel a zakladatel, jehož aktérem je ředitel kulturního centra Małopolskie Centrum Kultury Sokół v polském městě Nowy Sącz. Autorům se tento ideální prototyp kulturního manažera natolik zalíbil, že se rozhodli vytvořit o něm fotografický seriál dokumentující jeho každodenní činnosti a povinnosti. Výsledná kolekce barevných fotografií připomíná více než dokument jakousi parodii na oficiální portrét s mírně ironickým komentářem k profesnímu

of life, being and acting of an individual, the presence of human captured through the anthropomorphic nature or just by the mere existence of his creations and, last but not least, to the themes of religion, art, cultural identity and the value orientation of contemporary society.

The exhibition Month in Zetko of the author's duo Lukáš Jasanský and Martin Polák will present two completed photographic cycles entitled Brussels Sprouts (2007) and Director and Founder (2011), which are linked by the aspect of institutional criticism that has repeatedly been emerging and disappearing in these artist's work during their creative collaboration. However, it has always remained a latent part of their thinking about art, its institutional background and artistic operation, although it is usually not and does not necessarily have to be central to the concept of their photographic projects.

The Brussels Sprouts cycle was created to order in 2007, when Jasanský and Polák were approached to make an author's artwork commenting on the institution of the European Commission in the environment of its headquarters in Brussels. Even though or precisely because it was an external inducement as a contrast to the motivation of their previous projects, they have accepted this challenge and formed a series of black and white photographs Brussels Sprouts that uses the irony so characteristic for them to create a critical work questioning the potential ability of artworks to represent national cultural identity. The set of photographs captures artworks on permanent display in the European Parliament building. These works, that are intended to represent the best samples of the artistic production of the countries, which donated them to the European Commission, in the milieu of this power institution, densely and improperly placed in passageways, corridors and mezzanines, deprived of the context in which they originated, are presented randomly and in less than ideal exhibition conditions. Jasanský and Polák depicted such exposed artworks, mostly paintings and sculptures of not very convincing quality, in the style of deadpan, purposely pictured emotional neutrality in the contrast to bizarreness up to absurdity of the works, while the context of the environment is almost completely removed and thus the artworks are perfectly limited by a minimum of external information. The Brussels Sprouts series raises questions about the sense of the utilization of art within a power structure that influences the definition of artwork, politicizes its meaning, and prioritizes its representative function over the real value of the work.

In the photographs of Jasanský and Polák, we would look for a person's physical presence mostly in vain, a very few exceptions include the cycle Director and Founder, whose actor is the director of the cultural centre Małopolskie Centrum Kultury Sokół in the Polish city of Nowy Sącz. The authors liked this ideal prototype of a cultural manager so much that they have decided to create a photographic series about him documenting his daily activities and assignments. The resulting collection of colour photographs resembles more than a documentary some sort of a parody of an official portrait with a slightly ironic

Lukáš Jasanský a Martin Polák | z cyklu Ředitel a zakladatel | from the cycle Director and Founder | 2011

a společenskému postavení uměleckého funkcionáře řídicího provinční kulturní instituci. Protagonista, evokující zasloužilého kádrového pracovníka z dob socialistického realismu, hraje svoji roli dokonale, na pořízených snímcích je tu zamyšlen, zahloubán do sebe, jindy usměvavý, ale stále důstojný, pečlivě upravený, elegantně oblečený, ačkoliv jeho pracovní i vycházkové obleky jsou poněkud staromódní a na jeho postavu nejméně o jednu konfekční velikost větší. Interiéry a exteriéry regionálního kulturního centra jako kulisy, do nichž je hlavní postava zasazena, jsou vzorně uklizené a udržované. Vzhledem k obvyklé zastřenosti konceptuálního pojetí fotografických cyklů Jasanského a Poláka je institucionálně kritický podtext tohoto souboru až překvapivě čitelný.

Pro výstavu Měsíc v Zetku připravili Jasanský s Polákem promyšlenou intervenci v podobě nové minisérie barevných fotografií vytvořené na míru koncepci výstavy i samotné Galerii Z, v níž se vše od A do Z(et) odehraje.

Eva Hodek

commentary on the professional and social status of the artistic functionary governing a provincial cultural institution. The protagonist, evoking a well-serving cadre worker from the times of socialist realism, plays his role perfectly, in the captured images he is once pensive, immersed in himself, and other times smiling but still dignified, carefully groomed, elegantly dressed, although his business and walking suits are somewhat old-fashioned and for his figure at least one ready-made size larger. The interiors and exteriors of the regional cultural center, as the backdrops into which the main character is set, are neatly tidy and maintained. Given the usual obscurity of conceptual significance of the photographic cycles by Jasanský and Polák, the institutionally critical subtext of this cycle is surprisingly legible.

For the exhibition Month in Zetko, Jasanský and Polák have prepared a well-thought-out intervention in the form of a new miniseries of colour photographs tailor-made for the concept of the exhibition and the Gallery Z itself, where everything from A to Z (et) takes place.

Eva Hodek

ARKADIUSZ GOLA

ČIERNOBIELA ZEM | BLACK AND WHITE LAND

Kurátori | Curators
Vladimír Birgus, Michał Szalast

Arkadiusz Gola je neoddeliteľne spjatý se svým rodným Horním Slezskem. Krajem, v němž se po staletí prolínaly polské, české, německé a rakouské vlivy, který prošel bouřlivou historií a zažil rozmach i úpadek těžkého průmyslu. Krajem, kterému se pro jeho hornický charakter říká Černá země. Krajem, který Gola už tři desetiletí systematicky zobrazuje ve svých fotografiích nejenom jako černý, ale jako černobílý, protože ukazuje i pozitivní změny, které přinesla tři desetiletí po pádu komunistického režimu. Na jeho syrových černobílých snímcích vidíme nejenom zdevastovanou krajinu s haldami připomínajícími měsíční krátery, zavřené doly a továrny, zaplivané hospody, opilce spící na ulici nebo na nádraží, ale také lidi, kteří touží po kráse a neustále dekorují svoje domy květinami a soškami Panny Marie. Děti, pro něž se haldy staly hřištěm plným dobrodružství. Ženy z dolů, jimž se i přes těžké podmínky, ochranné přilby a pracovní kombinézy podařilo zachovat něco ze svého půvabu. Sousedy z dělnické kolonie, kteří se na rozdíl od většiny obyvatel z paneláků scházejí, společně se baví, jedí a pijí.

Autor není idealista, nezřídka nekompromisně zachytí i to, co je povrchní a prázdné, ale z jeho snímků vnímáme příznačnou úctu k lidem. Golův styl postupně přechází od klasického humanistického dokumentu k subjektivnějšímu pojetí dokumentární fotografie s velkým prostorem pro obrazové symboly. V jeho fotografiích je důležitý podtext, který je otevřený vlastní interpretaci diváků. Opakující se výjevy, ale i zachycené banální situace, se často stávají metaforami zásadních vlastností života.

Arkadiusz Gola is inseparably linked with his native Upper Silesia. A region in which Polish, Czech, German and Austrian influences intermingled for centuries, which went through a turbulent history and experienced the expansion and decline of heavy industry. A region well known as the Black Earth because of its mining character. A region that Gola has been systematically depicting in his photographs for three decades, not only as black, but as black and white, as it shows the positive changes which brought three decades after the fall of the communist regime. In his raw black and white images, we see not only a devastated landscape with heaps resembling lunar craters, closed mines and factories, spit-out pubs, drunks sleeping on the street or at the train station, but also people who seek for beauty and constantly decorate their houses with flowers and statues of the Virgin Mary. Children for whom heaps have become a playground full of adventure. Women from the mines who despite difficult conditions, protective helmets and overalls, managed to retain some of their charm. Neighbours from the workers' colony who unlike most of the inhabitants, meet from the blocks of flats, have fun, eat and drink together.

Photographer is not an idealist, he often uncompromisingly captures what is superficial and empty, but from his images we perceive a characteristic respect for those people. Gola's style is gradually moving from a classical humanistic documentary to a more subjective conception of documentary photography with a large space for pictorial symbols. There is an important message in his photographs, which is open to the viewers' own interpretation. Repetitive scenes, but also banal situations, often become metaphors of fundamental features of life. Gola's photographs radiate respect for people who have failed to succeed in today's commercial world. These people are often caught in the most ordinary moments of everyday life.

Arkadiusz Gola | z knihy Neznámé nádraží | from the book Unknown Station | Bielszowice | 2019

Z Golových fotografií vyznačuje respekt k lidem, kterým se v současném komerčním světě nepovedlo příliš prosadit. Tito lidé jsou často zachyceni v nejobyčejnějších okamžicích každodenního života. Hrdinové těchto snímků často žijí ve velmi nepříznivých podmínkách. Mohli bychom očekávat, že na záběrech budou lidi smutní, zklamání, propadlí do hlubin deprese. Gola nás však uvádí do světa, ve kterém je člověk sice zbaven jakékoliv šance na dosažení tzv. „životního úspěchu“, ale i přesto dokáže ve svém životě najít velmi hluboko ukryté hodnoty. Jako starší paní s natáčkami na hlavě a s optimistickým úsměvem na tváři, sedící v kuchyni svého bytu vyzdobeného plastovými květinami. Tento úsměv nám může připadat trochu nepatřičný, protože si neumíme představit, jak si v takových podmínkách může udržet ještě pozitivní přístup k životu. Naše hrdinka nám však dokazuje, že to je nejen možné, ale i nezbytné.

Pro štěstí totiž neexistují objektivní podmínky, ale pouze naše schopnost vnímat radost ze všech těchto malých nenápadných okamžiků, ze kterých se náš život skládá. Hrdinové snímků Arkadiusze Goly jsou lidé, kterých se nikdo neptal, kde a kdy by se chtěli narodit, ale kteří musí žít na místě a v čase, jenž spíše přeje degradaci než rozkvětu lidské osobnosti. Vymykají se jednoduchému a stereotypnímu hodnocení a dovedou najít i v těch nejméně příznivých podmínkách odpověď na otázku, jak důstojně a s pocitem smysluplnosti svůj život prožít. Fotografie Arkadiusze Goly nám pomáhají vážít si lidí, kterým nebylo dáno zažít „životní úspěch“, ale kteří nám ukazují, jak bojovat o obyčejný pocit smyslu a hodnoty vlastního života. Je to pro nás velmi cenná lekce, na kterou bychom si měli vzpomenout vždy, když se nám zdá, že už dál nemůžeme a že je náš život příliš těžký. Stačí přitom jen pohlédnout na Golův snímek zachycující starší paní v natáčkách a oplátnit ji její upřímný úsměv.

Vladimír Birgus | Michał Szalast

The heroes of these photographs often live in very unflattering conditions. We would expect people in the photos to be sad, disappointed, plunged into the depths of depression. However, Gola introduces us to a world in which one is deprived of any chance of achieving the so-called “Life success”, but he can still find very deeply hidden values in his life. Like an elderly lady with curlers on her head and an optimistic smile on her face, sitting in the kitchen of her apartment decorated with plastic flowers. This smile may seem a little inappropriate to us, because we cannot imagine how he can still maintain a positive approach towards life in such conditions. However, our hero proves to us that this is not only possible but also necessary.

For happiness, there are no objective conditions, but only our ability to perceive the joy of all these little inconspicuous moments that make our lives what they truly are. Arkadiusz Gola's photographs are about people who have not been asked where and when they would like to be born, but who have to live in a place and in the time, where you have more luck in degradation than in growing of your human personalities. Make yourself up with a simple and stereotypical evaluation and the ability to find the answer to the question of how to live your life with dignity and with a sense of meaning even in those other pleasing conditions. Arkadiusz Gola's photo helps us, to help people who have not been given the experience of “life success”, but who tell us how to fight for the ordinary sense of purpose and value of their own lives. It is a very valuable lesson and we need to remember whenever it seems that we can no longer go and that our lives are too difficult. All you have to do is look at Gola's picture of an elderly lady in the curlers and return her sincere smile.

Vladimír Birgus | Michał Szalast

Arkadiusz Gola | Ruda Śląska | 1998

VODOROVNO | HORIZONTAL

IVELIN METODIEV – KRISTINA KRUMOVA

Horizontálnosť je fotografická séria reprezentujúca dokumentovanie dlhotrvajúceho experimentu s časom a priestorom. Začiatočným bodom tohto procesu je horizont, najdefinitívnejšia hranica v prírode. Čiara, o ktorú vždy zavadíme pohľadom. Miesto, v ktorom sa zem a nebo zároveň zlučujú aj rozdeľujú.

Horizont je naveky nedosiahnuteľný.

Manipuláciou s formou a fotografickým procesom je horizont transformovaný do abstraktného vizuálneho komponentu. Keď je takýmto spôsobom izolovaný, stáva sa stavebným kameňom, na ktorom sa dajú tvoriť mnohovrstevné snímky. Tieto fyzikálne nemožné krajinné fotografie sú štruktúrovanou protívahou prirodzenej entropie. Prísne geometrické štruktúry v srdci tohto projektu odmietajú tradičný model plynulých organických tvarov nachádzajúcich sa v prírode. Hranice, ktoré nám predpisuje príroda, sú porovnávané s hranicami, ktoré si stavíme sami ako spoločnosť či jednotlivci.

Fotografie z tejto série sa spoliehajú na grafickú úpravu a minimalistickú sadu vizuálnych výrazov. Môžeme si povšimnúť paralely s non-objektívnymi umeleckými smermi, napríklad s neoplasticizmom či kubizmom. Experimentálna práca so svetlocitlivými materiálmi je kombinovaná s literárnym hlasom, aby tak spolu mohli odhaliť úplne novú perspektívu za horizontom – perspektívu, ktorú doteraz verejnosť nepoznala.

Výber snímok spája výsledky umelcovej doterajšej experimentálnej tvorby na túto tému s víziou budúceho rozvinutia konceptov a techník tak, aby bola vyjadrená evolúcia umelcovej tvorivej dráhy.

Horizontal is a series of images representing the documentation of a long-standing experiment with time and space. The starting point of this process is the horizon, the most definite boundary in the natural world. The line that sight reaches. Where the earth and the sky merge and divide.

The horizon can never be reached.

By manipulating form and process, the horizon is transformed into an abstract visual component. Isolated in this way, it becomes a building block through which to create multilayered images. These physically impossible landscapes are a structured counterpoint to natural entropy. The rigorous geometric structures at the heart of this project challenge the traditional model of flowing organic shapes found in nature. The boundaries imposed on us by the natural world, compared to those we build ourselves as a society and individuals.

The images in the series rely on graphic styling and a minimalist set of visual expressions. Parallels can be drawn with some movements of non-objective art such as neoplasticism and cubism. Experimental work with photosensitive materials is combined with the literary voice to reveal a whole new perspective over the horizon – one that has never been known to the public before.

This selection brings together the results of the artist's experimental work on this topic to date, with a vision for further deployment of the concepts and techniques in order to curate additional selections, which display the evolution of the work in question.

Bez názvu | Untitled | z cyklu Vodorovno | from the series Horizontal | 2020

O technike:

Tvorba prezentovanej fotografickej série bola technicky ambicióznym a do veľkej miery experimentálnym procesom. Použité techniky prekračujú hranice bežného využívania fotografického príslušenstva a materiálu. Okrem toho metodológia práce často schválne ignoruje odporúčania výrobcov, preto je akákoľvek predvídateľnosť výsledkov úplne nerealistická. Hypnotický charakter snímok je absolútnou zásluhou reakcií materiálu na nezvyčajné podmienky.

Vo svojej podstate je fotografia prostriedkom na zachytávanie momentov. Zvyčajne je fotografický film exponovaný iba raz a iba na zlomok sekundy. Tu je tento koncept dekonštruovaný a znovu-vynájdený. Moment vzniku latentnej snímky je natiahnutý na celé roky. Niektoré diela v jedinom negatíve zahŕňajú čiastočky protistojacich kútov sveta. Interakcia času a priestoru nastáva na molekulárnej úrovni, na časticách striebra vo filmovej emulzii.

Fotografovanie je iba prvým krokom. Po exponovaní sa musí každý negatív vyvolať, aby mohol byť ručne vytlačený na svetlomitlivý papier. Toto sú časovo náročné procesy s viacnásobnými premennými. Teplota, čas, koncentrácia roztoku, svetlomitlivosť – všetky majú vplyv na konečný výsledok a môžu naň mať katastrofický dopad. Snímka exponovaná na rôznych svetadieloch je produktom celoročnej práce a môže byť zničená jediným krátkym pohybom ruky v tmavej komore.

Nadezhda Pavlova

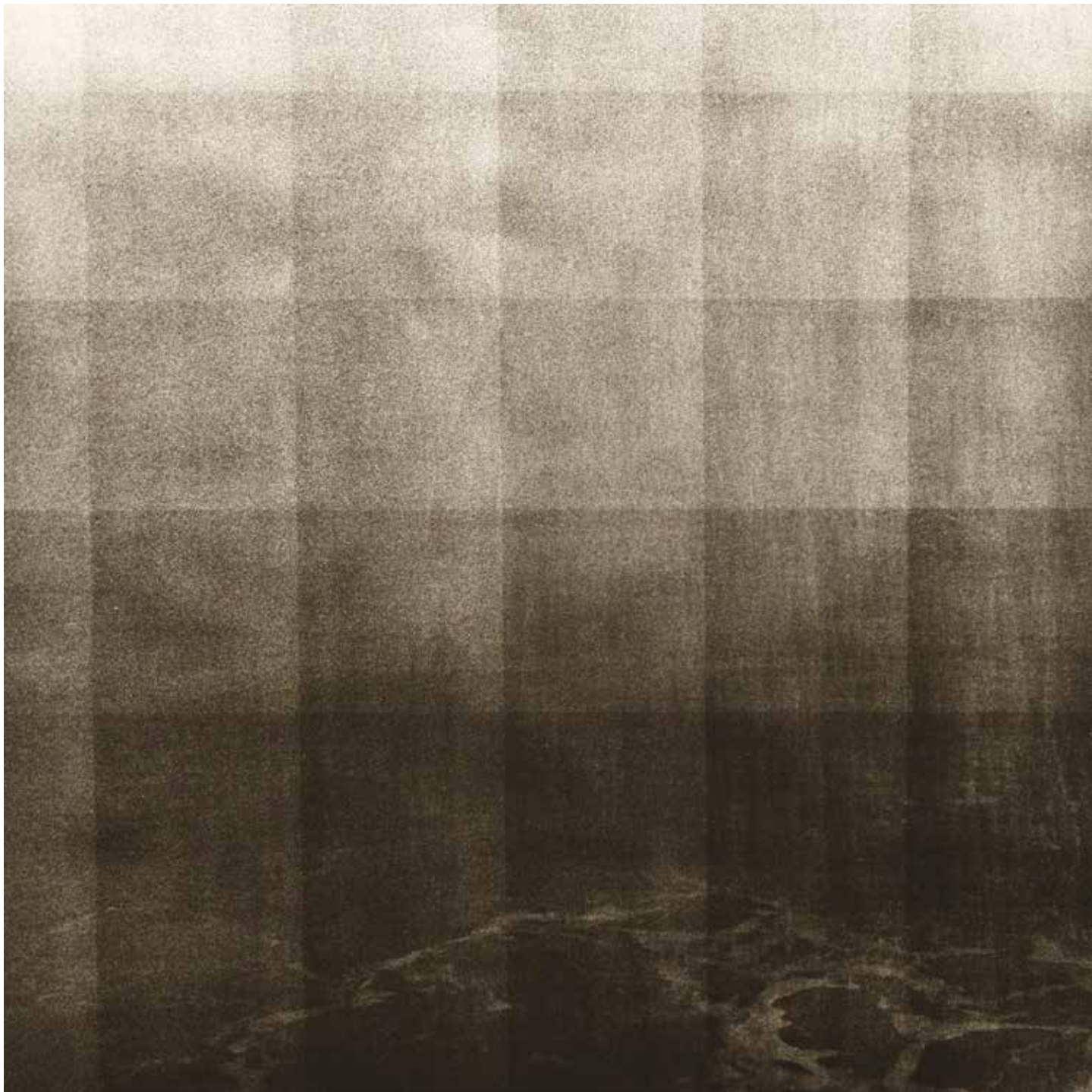
On technique:

The creation of the presented series of images has been a technically ambitious and largely experimental process. The techniques used are beyond the normal use of photographic equipment and materials. In addition, the working methodology often goes directly against manufacturers' recommendations and any predictability of the end result is out of the question. The hypnotic nature of the shots is precisely due to the reaction of the materials to these unusual conditions.

In essence, photography is a means of capturing moments. Typically, photographic film is exposed only once for a fraction of a second. Here, this concept is deconstructed and reinvented. The moment of creating the latent image is stretched over years. Some works incorporate pieces of opposing corners of the globe within a single negative. The interaction of time and space occurs at the molecular level, on the silver particles in the film's emulsion.

Shooting is only the first step. Once exposed, each negative must be developed before it is manually printed onto photosensitive paper. These are time-consuming processes with multiple variables. Temperature, time, solution concentration, light intensity – all have an influence on the result and can have a catastrophic effect. A shot exposed on different continents, which has been the subject of years' work, can be ruined by a single twitch of the hand in the darkroom.

Nadezhda Pavlova

Bez názvu | Untitled | z cyklu Vodorovno | from the series Horizontal | 2018 - 2019

KLAUS PICHLER

ZLATÉ DNI PRED KONCOM

GOLDEN DAYS BEFORE THEY END

Kurátor | Curator
Thomas Licek

Ešte stále existujú tie malé kaviarne, hostince, branntweinery (maličké podniky otvorené od skorého rána), bary alebo – ako ich nazývajú štamgasti – pajzle, v ktorých sa, zdá sa, zastavil čas. Ak pôjdete okolo, začujete cez pootvorené dvere hlasný smiech – a iba málo okoloidúcich sa odváži vojsť dnu. Pričasto sa tieto miesta objavujú v médiách ako dejiská bitiek či ozbrojených potýčok medzi priateľmi pre akési nedorozumenie, ktoré sa zrodí počas jedného z ich posedení.

Klaus Pichler (fotografie) a Clemens Marschall (text) sa rozhodli neprejsť len naokolo, ale naozaj vojsť, aby mohli tieto paralelné vesmíry zdokumentovať. Pichler fotografoval hostí, dennú melu, pobláznenosť a drámu toho celého; Marschall zachytával rozhovory s vlastníkmi podnikov, aby získal aj ich uhol pohľadu. Pre mnohých zákazníkov sú toto jediné miesta, kde nájdu kohosi, s kým sa môžu porozprávať. Väčšinou sa do debát zapája celý bar. Sú to akési náhradné rodiny so svojimi vlastnými dennými rituálmi. Bárťový obchod prekvitá a ľudia sa o seba navzájom starajú; tvoria sa malé partie, ku ktorým sa dá dostať bližšie až po dostatočne dlhej skúšobnej lehote. Ale keď sa už do tejto rodiny dostanete, držíte spolu a pijete spolu – každý deň, celý deň. Branntweinery otvárajú o piatej ráno, iné kaviarne o deviatej, niektoré podniky sú otvorené od poobedia či večera, aby tak poskytli staršej popíjajúcej generácii dvadsaťštyrihodinový servis. Vybavenie podnikov sa často datuje do 60. rokov minulého storočia a niektorí zákazníci navštevujú hostince od tých istých čias. Jediná známka prezrádzajúca ničivú silu času, je smrť ľudí. A s ňou aj tieto pajzle.

Pichler a Marschall vyrazili na misiu nájsť, preskúmať a zdokumentovať posledné z týchto útočísk vymierajúcej generácie alkoholikov. Na bezpočetných potulkách Viedňou našli niektoré z týchto miest v ich „posledných mukách“. "Zlaté dni pred koncom" je akousi labuťou piesňou týchto barov, ktoré desaťročia tvarovali existenciu svojich zákazníkov, miest, ktoré už čoskoro zmiznú naveky.

Clemens Marschall

They still exist, these little cafés, inns, Branntweiner (small drinking places that open early in the morning), bars or – as the customers refer to these places – dens, where time seems to have stopped. If you pass by, you hear loud laughter through the half open door – and only very few walk in. Too often, these places appear in the media with reports of a fight or a stabbing between friends over a misunderstanding during one of their drinking sessions.

Klaus Pichler (photos) and Clemens Marschall (text) chose not to walk by, but to walk in those places, in order to document these parallel universes. Pichler took photos of the guests, the daily grind, craziness and high drama of it all; Marschall interviewed the owners to get their perspective. For many customers, these are the only places they find somebody to talk to. Most of the time, the whole bar takes part in one conversation. These are substitute families with their own daily rituals. Barter trades flourish and people take care of each other; small circles you can only join after a certain probation time. But once you've joined the family, you stick together and you drink together – all day, every day ... Branntweiner open at five in the morning, other cafés at 9am, some open in the afternoon or the evening to provide a 24-hour service for the older drinking generation. The furnishings often date from the 1960s, and some customers have been coming for as long. The only sign betraying the ravages of time, is people dying. And with them, these drinking dens.

Pichler and Marschall went on a mission to find, document and explore the last of these refuges for a dying drinking generation. On countless wanderings through Vienna they found some of these places in their final throes. "Golden Days Before They End" is a swan song for these bars that have shaped their customers' existences for decades, places that are soon to disappear forever.

Clemens Marschall

Bez názvu | Untitled | 2014

OZVENY FESTIVALU | ECHOES OF FESTIVAL LA GACILLY-BADEN PHOTO 2020

Kurátori | Curators

Lois Lammerhuber, Florence Drouhet, Václav Macek

Fotografi | Photographers

Ludwig Gerd, Justyna Mielnikiewicz, Franck Seguin, Ute & Werner Mahler, Sergej Maximishin,
Kasia Strek, Juri Kozirew & Kadir van Lohuizen, Boris Németh, Maia Flore, #dubistkunst

„Fotografia demokratizuje. Vzdeláva, posilňuje, ukazuje odlišnosti ľudských bytostí a aj súbežnosť toho, čo sa deje na iných miestach. Fotografia je oknom práve do toho ‚iného sveta‘. Najdôležitejšou charakteristikou snímok vystavených v Badene, nech sú akéhokoľvek typu – dokumentárne, štúdiové, fiktívne či faktické, je ich úprimnosť. A práve to robí festival v Badene tak nesmierne hodnotným,“ prízvukoval švajčiarsky historik umenia Fritz Franz Vogel na záverečnej ceremónii v roku 2019.

Tento rok potvrdilo svojou prítomnosťou jeho názor viac ako 266 000 návštevníkov.

Pokorne a s vedomím, že náš ojedinelý festivalový formát nám poskytuje výsadné podmienky, môžem radostne oznámiť, že náš festival sa odohral v čase od 14. júla – francúzskeho štátneho sviatku – do 26. októbra 2020 – rakúskeho štátneho sviatku. Festival tak uzavrel svoj tretí ročník a stal sa komunikačným kanálom pre témy so silne humanistickou orientáciou, predstavil rôznorodé aspekty vzťahu medzi ľuďmi a prostredím.

Areál festivalu sa ťahá do dĺžky siedmich kilometrov, je rozdelený na „záhradnú trasu“ a „mestskú trasu“, začína sa pri návštevníckom centre na námestí Brusattiplatz. Vystavených je okolo 2000 fotografií, ktoré sú včlenené do verejného priestoru. Niektoré zo snímok majú veľkosť až 280 m². Festival La Gacilly-Baden Photo dokázal, že sa zaslúžene nazýva najväčším outdoorovým fotografickým festivalom v Európe.

Každý rok festival La Gacilly-Baden Photo ilustruje, aké naliehavé je pre budúcnosť zanechať udržateľnú environmentálnu stopu – napriek permanentným ranám, ktoré momentálne uštedrujeme svetu prírody – vystavovaním kreatívnej, zodpovednej a inšpiratívnej fotografie.

“Photography democratizes. It educates, empowers, shows the otherness of humans and also the simultaneity of that other, what happens elsewhere. This kind of photography is a window to the ‘other world’. The defining quality of the photographs shown in Baden is their sincerity, in any form, be it documentary, staged, fictional or factual. And this is what makes the festival in Baden so immensely valuable,” emphasized Swiss art historian Fritz Franz Vogel at the closing ceremony in 2019.

More than 266 000 visitors honored and confirmed this assessment with their presence.

Humbly and in the knowledge that our special festival format grants us privileged conditions I am very happy that our festival could take place from 14 July – French National Holiday – to 26 October 2020 – Austrian National Holiday. The festival closed its third year and it has become a communicator of topics with a strong humanistic orientation showcasing the various aspects of the relationships between people and their environment.

The festival grounds extend over a length of 7 kilometers – divided into a ‘garden route’ and a ‘town route’, starting from the visitor center on Brusattiplatz. Integrated into the public space, there are about 2000 photographs to be seen, some as large as up to 280 m². Festival La Gacilly-Baden Photo has proven to be qualified to host the largest outdoor photography festival in Europe.

Every year, Festival La Gacilly-Baden Photo illustrates how urgent it is to leave a sustainable environmental footprint for the future – despite the permanent wounds currently being inflicted on the natural world – by exhibiting evermore creative, committed and inspiring photography.

Justyna Mielnikiewicz | Tomiris (10 r.) sediac medzi dvoma starými mamami, jednou z Ruska a druhou z Kazachstanu.

Tomiris hovorí plynulo oboma jazykmi

| Tomiris (10 years) sitting between her two grandmothers – one Russian and the other Kazakh.

Tomiris speaks both languages fluently | 2020

„Nikdy sa nevzdávajme!“ – táto téma zjednocuje práce fotografov v roku 2020 do pôsobivých cyklov. Svojou tvorbou orodujú za mier, toleranciu a jednotu, keďže sa zrodili z humanistického prístupu a záväzku vždy sa svojimi prácami postaviť za planétu Zem tak, ako to spravil zakladateľ festivalu Jacques Rocher svojím projektom výsadby 100 miliónov stromov pre planétu Zem.

„Všetky oči na východ“ – v tohtoročnej edícii sme tiež chceli zdôrazniť umelcov z Ruska a iných krajín bývalého východného bloku. Po prvé preto, že rok 2019 bol 30. výročím rozpadu ZSSR. Po druhé preto, že vietor slobody, ktorý záfúkal po roztvorení zvieracej kazajky, uvoľnil značné množstvo kreatívnej energie, čo osožilo súčasnej fotografii. Tu môžeme zblízka sledovať nadaných umelcov, z ktorých si všetci zaslúžia stáť v žiare pozornosti verejnosti.

„Všetky oči na východ“ a „Nikdy sa nevzdáme“ – tieto dva vysoko komplexné naratívy sú sprostredkované tridsiatimi dvoma fotografmi, ktorí ich znázornili v snímkach pôsobivo skombinovaných s humanistickým duchom. Po pozvánke od Mesiaca fotografie 2020 tu v Bratislave vystavíme diela Maiy Flore, Juriya Kozyreva, Kadira van Lohuizena, Gerda Ludwiga, Ute a Wenera Mahlerovcov, Sergeja Maximišina, Justyny Mielnikiewicz, Borisa Németha, Francka Seguina, Kasie Strek a projekt založený na iniciatíve umeleckého programu kulturMontag rakúskej spoločnosti ORF. Kurátormi výstavy sú Florence Drouhet, Václav Macek a Lois Lammerhuber.

Keď celosvetový lockdown znemožnil užívať si potešenie z umenia, nielen umelci vstúpili do vyšších kreatívnych sfér a menili krízu v príležitosť. Kultúrne publikum po celom svete tiež preukázalo svoju vynaliezavosť, keď vznikol globálny trend pretvárania slávnych malieb. Verejnosť, ktorej bolo umenie odopreté, tu nachádzala inšpiráciu pre tvorbu vynachádzavých konštruktov. Či to bol svetoznámy Bozk Gustava Klimta alebo dramatická Medúza Petra Paula Rubensa: novovytvorené maľby, sochy či umelecké predstavenia spôsobili rozruch rovnako v Moskve, New Yorku či vo Viedni. Pod hashtagom #dubistkunst začal Martin Traxl, riaditeľ kulturMontagu, spolupracovať s galériami ako Albertina, Belvedere, Kunsthistorisches Museum, Lentos a MUMOK, aby vyzval celé Rakúsko, nech prispeje svojimi výtvormi. Nápady na snímky sa zbierali na účte #dubistkunst. Príspevky posúdila vysoko-kvalifikovaná porota, ktorú tvorili Sabine Haag, generálna riaditeľka Umeleckohistorického múzea vo Viedni; Stella Rollig, generálna riaditeľka Belvederu; Hemma Schmutz, umelecká riaditeľka Lentosu; Karola Kraus, riaditeľka MUMOK, a Klaus Albrecht Schröder, generálny riaditeľ Albertiny.

“Never give up!” – This theme unites the works of the photographers in 2020 in impressive image cycles. Their work is a plea for peace, tolerance and togetherness, born by a humanist attitude and a commitment to standing up for our planet Earth with their work just like the founder of the festival, Jacques Rocher, did with his 100 million trees project Plant for the Planet.

“All Eyes East”? – For this year’s edition, we also wanted to highlight artists from Russia and the countries of the former eastern bloc. Firstly, because 2019 marked the 30th anniversary of the collapse of the USSR. And secondly, because the winds of freedom released a remarkable surge of energy as the straitjacket was shrugged off, to the benefit of contemporary photography. Here, we take a close look at talented artists, all of whom deserve to stand in the limelight of attention of the general public.

“All Eyes East” and “Never give up!” – These two highly complex narratives are told by 32 photographers visualized in images impactfully combined with humanistic spirit. Upon invitation of the Month of Photography 2020 here in Bratislava and curated by Florence Drouhet, Vaclav Macek and Lois Lammerhuber we show some works of Maia Flore, Yuri Kozyrev, Kadir van Lohuizen, Gerd Ludwig, Ute and Werner Mahler, Sergej Maximishin, Justyna Mielnikiewicz, Boris Nemeth, Franck Seguin, Kasia Strek and a project based on an initiative of the kulturMontag arts programme of Austrian state broadcaster ORF.

When the global lockdown banned the enjoyment of art, it is not only artists who rise to higher creative spheres, turning the crisis into an opportunity. The cultural audiences around the world also proved inventive and started a global trend in recreating famous paintings. A public starved of art found inspiration here for creating imaginative designs. Be it Gustav Klimt’s world – famous Kiss or Peter Paul Rubens’ dramatic Medusa: recreations of paintings, sculptures or performances of art classics created a stir in Moscow, New York and Vienna alike. Under the tag #dubistkunst, Martin Traxl the head of kulturMontag teamed up with Albertina, Belvedere, Kunsthistorisches Museum, Lentos and MUMOK, calling on all Austria to join in with their creations, the ideas for pictures being collected on the account #dubistkunst. A high-profile jury, made up of Sabine Haag, Director General of Kunsthistorisches Museum Wien; Stella Rollig, Director General of Belvedere; Hemma Schmutz, Artistic Director of Lentos; Karola Kraus, Director of MUMOK, and Klaus – Albrecht Schröder, Director General of the Albertina, assessed the entries.

Maia Flore | zo série Harmónie | from the series Harmonies

„Voláme to Fotografické stvárnenia klasických umeleckých diel,“ hovorí Traxl. „Každý môže byť umelcom,“ povedal raz Joseph Beuys, citujúc básnika Novalisa. A každý môže byť umeleckým dielom – ako dokázala táto výstava.

A teraz si budeme môcť prečítať, ako fotografi festivalu La Gacilly-Baden Photo 2020 vidia a komentujú „svoj svet“:

„Je to vesmír vybudovaný od podlahy, v ktorom využívam fotografiu,“ vysvetľuje autorka a umelkyňa Maia Flore, keď opisuje svoj umelecký prístup. „Ale na konci je všetko poňaté skôr ako maľba alebo koláž. Je to kolekcia nápadov. Zbieram fotografické obrazy, ktoré potom zostavujem tak, aby sa stali súčasťou môjho vesmíru, kdesi na hrane medzi predstavivosťou a skutočnosťou. Rada sa hrám s týmto aspektom. Rada nútím divákov pýtať sa samých seba: ‘Naozaj sa to stalo?’ Scéna pred nami sa zdá vierohodnou, ale na druhej strane vieme, že skutočnou byť nemôže. Je to tá tenká čiara medzi dvomi svetmi. Ustavičná hra. Niekedy je to tragické, inokedy humorné či poetické...“

Maia Flore, narodená v roku 1988, vstúpila do agentúry VU v roku 2011 a v roku 2015 vyhrala Cenu fotografie HSBC. Jej práca ju najprv zaviala do Švédska, potom do Kalifornie do Umelecko-výskumného centra Univerzity v Berkeley. Jej projekty zdieľajú jednu charakteristickú črtu: fotografka je postavou vo svojich vlastných výtvoroch. „Som herečkou v týchto scénach,“ pokračuje Maia. „Potrebujem byť postavou, aby som mohla experimentovať.“

Okrem fascinácie a pútavosti, ktorými – vďaka odľahlým lokalitám a extrémnym poveternostným podmienkam – Severný a Južný pól inšpirujú, sú dnes tieto regióny strategickými bodmi na mape, ktoré sa v blízkej budúcnosti určite stanú bojiskami medzi štátmi a nadnárodnými korporáciami. Vo svetle prehľbujúceho sa rizika a neustále sa objavujúcich výziev a vďaka podpore od Ceny fotoreportérov Carmignac sa dvaja fotografi členovia kolektívu NOOR – Jurij Kozyrev a Kadir van Lohuizen – prvýkrát vydali zdokumentovať nezvratné zmeny, ktoré postihli Arktídu, aby vydali svedectvo o dopadoch topiaceho sa ľadu. Fotografi separátne vyrazili na dve dobrodružné cesty – jeden z ruskej strany a druhý cez západný priechod. Cesty im trvali šesť mesiacov a prešli pätnásť tisíc kilometrov.

We call it “Re-enactments of art classics captured on photographs”, says Traxl. “Anyone can be an artist”, Joseph Beuys once said, quoting the poet –Novalis. And anyone can be an artwork – as evidenced by this exhibition.

And here you will read how the photographers of the Festival La Gacilly-Baden Photo 2020 see and comment on “their world”:

“It’s a universe built from scratch, in which I use photography,” explains author and artist Maia Flore as she describes her approach. “But in the end, everything is conceived more like a painting or collage. It’s a collection of ideas. I collect photographic images that I then assemble to make them part of my universe, somewhere between imagination and reality. I like to play with that aspect. Making the audience ask themselves, “did that really happen?” The scene before us seems plausible, but then again, we know it can’t be. It’s a thin line between two worlds. A permanent game. Sometimes it’s tragic, sometimes it’s amusing or poetic...”

Born in 1988, Maia Flore joined the VU agency in 2011 and won the HSBC Photography Award in 2015. Her work first took her to Sweden, then to California and the Arts Research Center at UC Berkeley. Her projects share one distinctive feature: the photographer appears in her own work. “I am the actress in these scenes,” Maia continues. “I need to be the character to be able to experiment.”

Beyond the fascination and intrigue that the North and South Poles inspire as a result of their far-flung locations and extreme weather conditions, these regions are now strategic points on the map that will most certainly become battlegrounds between States and multinationals in the very near future. In light of the rising stakes and emerging challenges, and thanks to support from the Carmignac Photojournalism Award, two photographers and members of the NOOR collective – Yuri Kozyrev and Kadir van Lohuizen – set out to document the irrevocable changes taking place in the Arctic for the very first time in a bid to bear testimony to the consequences of the melting ice. The photographers embarked on two separate adventures one on the Russian side and the other through the Western passage for a trip that spanned six months and 15,000 kilometres.

Gerd Ludwig | zo série Závany zmeny | from the series Winds of Change

Jurij Kozyrev je častým prispievateľom časopisu Time Magazine, výhercom niekoľkých prestížnych ocenení a vydal sa preskúmať arktické ruské prístavy. Holandský fotograf Kadir van Lohuizen, držiteľ viacerých ocenení, sa na cestu vybral z nórskeho ostrova Spitzberg v svalbardskom súostroví. Prešiel severozápadný morský prieplav, ktorý je dnes vďaka topiacemu sa ľadu najkratšou trasou z Európy do Ázie.

Fotografie Gerda Ludwiga sa zameriavajú na environmentálne problémy a život v krajinách bývalého Sovietskeho zväzu. Odhaľuje v nich ľudskosť skrytú za prázdnyimi formulkami a využíva ojedinelú schopnosť ponoriť sa hlboko a detailne do načrtnutých tém. Jeho dlhoročná spolupráca s National Geographic a osobné bádania z neho spravili osvedčeného fotografa s najkvalifikovanejšou a najširšou dokumentáciou regiónu. Narodil sa v Alsfelde v Nemecku, dnes žije v Los Angeles. Ludwig v roku 2006 získal Cenu medzinárodného fotografa roka Lucie Award, v roku 2014 zas prestížnu Cenu Dr. Ericha Salomona Nemeckej fotografickej spoločnosti a v roku 2015 Medailu cti pre významnú službu v žurnalistike Missouri. Desiatročia bolo hlavné mesto Sovietskeho zväzu zbavené živosti, výrazu či príležitostí – ale po páde komunizmu a radikálnom prechode od štátom riadeného hospodárstva k voľnému trhu sa neskutočnou rýchlosťou utopilo v masovej chudobe a chaose. Až keď začiatkom nášho tisícročia stúpili ceny oleja, začala sa ekonomika obnovovať, čím naštartovala zjavné zmeny v hlavnom meste Ruska.

Časopis Sibylle bol založený v roku 1956 so zámerom ponúknuť čitateľom NDR módnym magazín medzinárodného strihu. Mal byť schopný konkurovať západným časopisom ako Constanze, Brigitte či dokonca Vogue, a zároveň „propagovať“ utópiu nového sociálneho poriadku. Od konca 60. rokov sa toto periodikum definovalo ako „magazín módy a kultúry“ s príspevkami o móde pre pracujúce ženy v industriálnej krajine. Časopis sa od svojich začiatkov tešil obrovskej popularite. Fotografický štýl kombinoval módné aspekty s dynamickými naratívными elementami. Desiatročia bol fórom pre umelecky ambicióznou fotografiu. Pritiahol významné fotografické talenty, medzi ktoré patrila aj dvojica Ute a Wernera Mahlerovcov. Obaja patrili k najvýnimočnejším nemeckým fotografom dekády. Okrem špeciálnych módných fotografií boli úspešní aj v tvorbe snímok tichej sily a zmyselnej moci v kombinácii s humanistickou interpretáciou sveta.

Yuri Kozyrev is a frequent contributor to Time Magazine and winner of some of the discipline's most prestigious awards, set off to explore the Arctic's Russian sea ports. Multi-award-winning Dutch photographer Kadir van Lohuizen set off from the Norwegian island of Spitzberg in the Svalbard archipelago. He followed the North-West sea passage, which is now the shortest route from Europe to Asia as a result of the melting ice.

Revealing the humanity behind the headlines with telling detail and a rare capacity to dig deeply into his subject, Gerd Ludwig's photography focuses on environmental issues and life in the former Soviet Union. His many assignments for National Geographic and personal explorations have established him as the photographer with the most skilled, extensive documentation of the region. Born in Alsfeld, Germany, now residing in Los Angeles, Ludwig has received the 2006 Lucie Award for International Photographer of the Year, the 2014 German Society for Photography (DGPh)'s prestigious Dr. Erich-Salomon Award and the 2015 Missouri Honor Medal for Distinguished Service in Journalism. For decades, the Soviet capital was devoid of vibrancy, expression or opportunity – but after the fall of communism and the radical shift from a state-run to free market economy at manic speed it seemed to drown in mass poverty and chaos. Only when oil prices surged in the early 2000s did the economy begin to recover, spurring obvious changes in Moscow.

The magazine Sibylle was founded in 1956 with the intention of offering readers in the GDR a fashion magazine of international cut. It should be able to compete with western role models like Constanze, Brigitte or even Vogue, and at the same time “advertise” an utopia the construction of a new social order. Since the late sixties, the journal defined itself as a “magazine for fashion and culture” with contributions about fashion for the working woman in an industrialized country. The journal enjoyed enormous popularity right from the start. The photographic style combined fashion aspects with dynamic, narrative elements. For decades, the magazine was a forum for artistically ambitious photography. It attracted important photographic talents such the photographer couple Ute and Werner Mahler. Both have been among the most outstanding German photographers for decades. In addition to special fashion photographs, they have succeeded in creating images of quiet strength and sensual power combined with a humanistic interpretation of the world.

Sergej Maximišin | zo série Slovánské zmyšľanie | from the series The Slavic Mindset

„Ruská duša je vynálezom Dostojevského,“ hovorí Sergej Maximišin. Po páde komunizmu fotografoval rozpoltenosť celého národa, jeho národa. „Rusko je krajinou bez stropu a bez podlahy,“ spomína Sergej. „Genialita a hlúposť, chudoba a bohatstvo, obyčajnosť aj výnimočnosť, dobro a zlo: nič z toho nemá limity. Nezaujímam sa veľmi o zobrazovanie idylického Ruska. Preferujem ukazovať jeho rušivejšie aspekty: vzostup extrémnej pravice, alkoholizmus, náboženstvo, Čečensko či moc.“

Sergej Maximišin sa narodil v meste Kerč na Kryme. K fotografii sa dostal počas vojenskej služby, kde bol ustanovený za armádneho reportéra. Na snímkach zobrazuje spoločnosť, ktorá je hrdá na svoju ortodoxnú náboženskú ikonografiu a ktorá sa nebojí zahrávať so svojou stalinsko-marxistickou minulosťou. „Moje fotografie zobrazujú Rusko vo všetkých jeho podobách, nič viac, nič menej,“ tvrdí Maximišin.

Justyna Mielnikiewiczová je členkou nádejnej agentúry MAPS a žije v Tbilisi. Získala grant W. Eugena Smitha a v roku 2015 vyhrala Projekt dozvuky. Mielnikiewiczová rozpráva príbeh dvoch krajín, ktoré sa oslobodili od okov sovietskeho impéria, aby mohli znovuobjaviť svoje korene. Po páde Berlínskeho múru niektoré krajiny ostali pod vplyvom Ruska, zatiaľ čo iné, ako Ukrajina a Kazachstan, sa snažili oslobodiť a znovuobjaviť DNA svojho územia a svojich ľudí. „V mojej práci je kľúčová snaha odhaliť význam slova národ,“ vysvetľuje Justyna Mielnikiewiczová, ktorá sa narodila v Poľsku, ale v hĺbke srdca je Gruzínkou. „Ľudia si často myslia, že Sovietsky zväz tvorilo iba Rusko,“ pokračuje Mielnikiewiczová. „Ale s pádom východného bloku sa objavilo pätnásť nezávislých štátov. A dnes Rusko odmieta pustiť tieto novovzniknuté nezávislé štáty zo svojich spárov, pretože sa obáva, že ich k sebe zláka Európa.“

Ak by ste sa mali opýtať Borisa Németha, koľko kilometrov musel nachodiť, kým vytvoril dvadsať snímok na výstavu Slovakia I'm loving it, odpovedal by: určite viac ako stotisíc. To preto, že prvé fotografie tohto projektu vznikli už začiatkom 21. storočia, keď sa Slovensko nachádzalo na historickom bode zlomu – rozpad Československa v roku 1993, po ktorom nasledovalo rovnako dôležité rozhodnutie vstúpiť do Európskej únie o jedenásť rokov neskôr. Identita Slovenska tak zastala na tenkom ľade. Kto sme? Kam patríme? Čo je pre nás dôležité? Németh nemá jednoznačnú odpoveď na otázku, aké Slovensko je, no napriek tomu ho baví nastavovať tejto krajine zázračné fotografické zrkadlo. Kúzlom Némethových snímok spočíva v tom, čo Le Clézio, francúzsky držiteľ Nobelovej ceny za literatúru, raz nazval „dar počuť uprostred tichej noci šelest vlastnej krvi“. Je to zároveň zmyselné aj univerzálne, prekonávajúce osobné, politické aj národné hranice. Némethove kompozície nie

“The Russian soul is an invention of Dostoyevsky,” says Sergey Maximishin. Following the collapse of communism, he continued to photograph the schizophrenia of an entire nation, his nation. “Russia is a country without floor or ceiling,” recalls Sergey. “Brilliance and stupidity, poverty and wealth, lowliness and nobility, the good and the bad: there are no limits to any of them. I’m not really interested in depicting an idyllic Russia. I prefer to show its more worrying aspects: the rise of the extreme right, alcoholism, religion, Chechnya or power.”

Sergey Maximishin was born in Kerch in Crimea. He fell into photography during his military service, where he was appointed an army reporter. He draws his images from a society that is proud of its Orthodox religious iconography and unafraid to toy with its Stalin-Marxist past. “My photographs show Russia in all its guises, nothing more,” states Maximishin.

Justyna Mielnikiewicz is a member of the budding MAPS agency and is based in Tbilisi. She was awarded a W. Eugene Smith grant and won the 2015 Aftermath Project. Mielnikiewicz tells the story of two countries that freed themselves from the shackles of the Soviet Empire to rediscover the essence of their roots. After the Berlin Wall came down, some countries stay under Russian dominance while others, like Ukraine and Kazakhstan, sought to free themselves and rediscover the DNA of their countries and people. “Trying to decipher the meaning of the word ‘nation’ is key to my work,” explains Justyna Mielnikiewicz, who was born in Poland but is Georgian at heart. “People often think that the Soviet Union was just Russia,” Mielnikiewicz explains. “But with the collapse of the Bloc, fifteen independent states emerged. And today, Russia refuses to let these newly independent countries go, because it is worried that they will be lured by Europe.”

If you were to ask Boris Németh how many kilometres he had to travel to produce the twenty photographs for his exhibition Slovakia I'm loving it, he would answer: more than 100 000 for sure. This is above all because the project's first photographs date from the early 21st century, when Slovakia was in the process of dealing with a historic turning point – declaring the separation from the Czech Republic in 1993 – followed by the equally fundamental decision to join the European Union eleven years later. Its identity is up in the air. Who are we? Where do we belong? What is important to us? Németh does not have a clear answer to the question what Slovakia is like but nonetheless takes pleasure in holding up the magical photographic mirror to it. Németh's magic stems from what Le Clézio, French winner of the Nobel Prize in Literature, once called the “gift to hear the murmur of one's blood in a quiet night”. It is both sensual and universal, overcoming

sú iba pozorným skúmaním, on je najmä fotografickým buričom. Práve preto je jeho tvorba zároveň taká fascinujúca, znepokojujúca, rušivá a krásna.

V roku 2006 sa Guillaume Néry, držiteľ štyroch svetových rekordov v hlbokomorskom nádychovom potápaní, postavil pred objektív Francka Seguina, ktorý už stihol zvečniť všetky najväčšie mená potápania: Pierra Frolla, Stéphane Mifsuda, Herberta Nitscha a Loïca Leferma, jedného z dvoch mentorov Guillaumea Néryho. „Keď spolu pracovali Franck a Loïc, objavil som novú perspektívu, ktorú priniesol do nášho odboru,“ spomína potápač. „Bol som unesený. Franck nie je potápačom, ktorý sa naučil fotografovať, čo sa stáva pomerne často. Je fotografom, ktorý sa naučil potápať.“ Medzi Franckom Seguinom, fotografickým šéfredaktorom l'Equipe Magazine, a Guillaumeom Nérym sa zrodil výnimočný vzťah. Ich puto sa počas rokov spolupráce upevnilo a malo za následok snímku, ktorou v roku 2007 vyhral Cenu World Press Photo. V roku 2015 sa počas najhlbšieho ponoru, aký bol kedy počas súťaže nádychového potápania zaznamenaný (139 metrov!), Guillaume vrátil na hladinu v bezvedomí. Potápač a jeho partner sa preto rozhodli odstúpiť zo súťaže a začali snívať o nových projektoch. V tom istom čase navrhol Franck Seguin vydať sa na podmorský bádateľský projekt, v ktorom by mohol fotografovať, ako sa Guillaume Néry potápa v nezvyčajných prostrediach. Ich fotografická cesta je výzvou na ochranu planéty a jej cieľom je vzdeláť verejnosť o krehkosti oceánov.

Poľská fotoreportérka Kasia Streková, ktorá nedávno získala ocenenia z festivalu Visa pour l'Image a od Nadácie Lagardère, sa narodila v roku 1989, v roku pádu Berlínskeho múru. Svoj objektív nasmerovala na zvyšné uhoľné ložiská v oblastiach Radlin, Budryk a Bytom, kde sú steny ľudských príbytkov priliehavo sčerneté uhoľným prachom. Niektorí z ľudí, čo tu žijú, strávili desaťročia kopaním jám v sliezskych spodných pôdach. Výbuchy banského plynu, zemské otrasy, démonické stroje a čierny dym prestupujú stiesnený priestor, steny, podlahu a strop chvejúcich sa podzemných ciest: hĺbky Zeme neskrývajú pred čiernymi tvármi Poliakov žiadne tajomstvá. Strekovej fotografii sú spomienkami sa vytrácajúci sa svet. Dnes, keď sa vlády po celom svete snažia dospieť k dohode o definitívnom presune k čistej a obnoviteľnej energii a keď si zároveň mladí obyvatelia Sliezska stále častejšie vyberajú inú životnú cestu ako ich predchodcovia, sa však súčasný model baníckeho priemyslu zdá byť príliš zastaralým – dokonca priam sovietskym! Paradoxne, v roku 2018 sa odohralo dvadsiate štvrté zasadnutie Konferencie OSN o zmene klímy (COP24) v Katoviciach, hlavnom meste Sliezska, v regióne, ktorý je zodpovedný za polovicu znečistenia na území Poľska.

Lois Lammerhuber

personal, political as well as national boundaries. Németh's compositions are not only careful observations, but above all he is a photographic trouble-maker. This is why his work is so fascinating, disturbing, disconcerting and beautiful.

In 2006, Guillaume Néry, who hold four world records for deep-sea freediving, stepped in front of another lens trained by Franck Seguin, who had already immortalised all the biggest names in freediving: Pierre Frolla, Stéphane Mifsud, Herbert Nitsch and Loïc Leferme, one of Guillaume Néry's two mentors. "When Franck and Loïc were working together, I discovered the new perspective he brought to our discipline," remembers the diver. "I was awestruck. Franck isn't a diver who moved into photography, as is often the case. He is a photographer who has learnt how to dive." A unique relationship was born between Franck Seguin, chief photography editor for l'Equipe Magazine, and Guillaume Néry. Their bond has strengthened over the years and resulted in an image that won the 2007 World Press Photo Award. In 2015, during the deepest dive ever recorded in a freediving competition (139 metres!), Guillaume returned to the surface unconscious. The diver and his partner subsequently retired from competing and began to dream up new projects. At the same time, Franck Seguin suggested embarking upon an undersea exploration project, where he could photograph Guillaume Néry freediving in unusual environments. Their photographic journey constitutes a plea to protect the planet, and aspires to educate the public about the fragility of the oceans.

Polish photojournalist Kasia Strek, who recently received awards from the Visa pour l'Image Festival and the Lagardère Foundation, was born in 1989, the year the Berlin Wall fell. She has turned her lens on the last remaining coal reserves in the areas of Radlin, Budryk and Bytom, where the walls of people's homes are poignantly blackened by coal dust. Some of these people have spent decades digging holes in the Silesian subsoil. Blasts of firedamp, earth tremors, demoniac machines and black smoke pervading the confined space, walls, floor and roof of the underground passages that tremble: the depths of the Earth hold no secrets for Poland's black faces. Her photographs are recollections of a vanishing world. Today, however, as governments around the world are attempting to come to an agreement on a definitive transition to clean, renewable energy, and as young Silesians increasingly choose a different route from that of their elders, the industry's current model appears pretty ancient – Soviet even! Ironically, in December 2018, the 24th session of the United Nations Climate Change Conference (COP24) was held in Katowice, the capital of Silesia, the region that accounts for half of Poland's pollution.

Lois Lammerhuber

KRITICI ALE UMELCI CRITICS BUT ARTISTS

Kurátor | Curator
Paul di Felice

Autori | Authors
Alessandra Capodacqua | Paul di Felice | Christian Gattinoni

V európskych krajinách ako Taliansko, Luxembursko či Francúzsko sa často nevidí, že by človek pracoval na vlastných tvorivých aktivitách a zároveň sa živil ako kritik či kurátor. Práve preto vznikla výstava Kritici, ale umelci, ktorá bola prvýkrát vystavená v galérii IMMIX v Paríži v roku 2019. Spája totiž troch vizuálnych umelcov jednej generácie, ktorí už desaťročia spolupracujú ako kritici a kurátori, aby teoreticky (prostredníctvom výskumov, príspevkov na konferenciách alebo publikácií) či prakticky (cez výstavy) obhájili medzinárodnú tvorbu súčasnej fotografie. Ich redaktorská a praktická práca v tejto umeleckej oblasti bola vždy sprevádzaná osobnou fotografickou tvorbou.

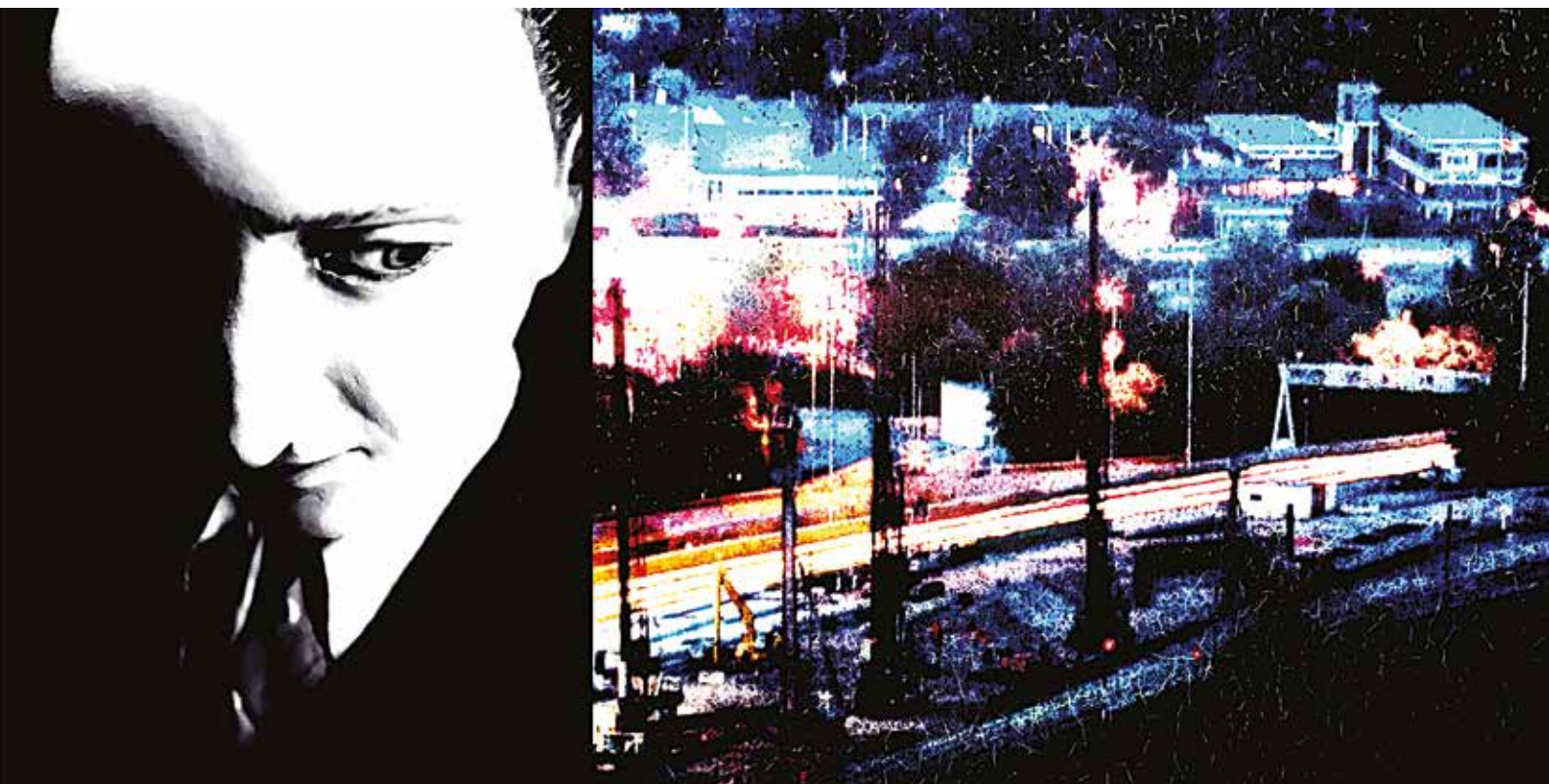
Medzi prchavými autoportrétmi Alessandry Capodacquovej a honosnosťou barokových interiérov, v ktorých ich fotografuje, sa vytvára fiktívna „vzdialenosť“. Otázka „vzdialenosti“ sa dá podobne nájsť medzi snímkami toho Druhého, ktorého Christian Gattinoni s láskou portrétuje v konfrontácii s elektronickým modelom anjela. Paul di Felice zas „vzdialenosť“ radikalizuje snímkami svojho mestského života, ktoré vstupujú do dialógu so snímkami z televíznych novín. Fotografie spojené v rámci tejto výstavy ukazujú umeleckú a fotografickú tvorbu troch autorov, ktorí dokážu byť zároveň umelcami aj kritikmi.

Alessandra Capodacqua | Paul di Felice | Christian Gattinoni

In our European countries such as Italy, Luxembourg or France it is not well seen to simultaneously exercise creative activities and critical or curatorial practices. This is the reason why the exhibition Critiques mais artistes (Critics but Artics) shown the first time at the IMMIX gallery in Paris in 2019, was organized. It brings together three visual artists of the same generation who have often worked together for several decades as critics or curators to defend international contemporary photographic practices in theory (research, conferences, publications) or in exhibitions. Their editorial and practical action in this field has always been coupled with a personal creative approach of the image.

A fictional distance is established between Alessandra Capodacqua's evanescent selfportraits and the splendor of the baroque places where she produces them. This question of "distance" is similarly found in between the images of the Other that Christian Gattinoni lovingly portrays in confrontation with the electronic model of the angel. Paul di Felice radicalizes this "distance" with images of his urban daily life which enter into dialogue with photographs he takes from the television news stream. The photographs brought together in this exhibition show that the three exhibitors as well as being artists remain also critics.

Alessandra Capodacqua | Paul di Felice | Christian Gattinoni

Paul di Felice | zo série Filmové dichotómie | from the series Screen dichotomies | 2018

Paul di Felice | zo série Filmové dichotómie | from the series Screen dichotomies | 2018

Christian Gattinoni | zo série Život anjelskej lásky | from the series The Angel's Love Life

Alessandra Capodacqua | zo série Ženy v Acton Collection, vila La Pietra | from the series Women in the Acton Collection, villa La Pietra | 2018

**SVET
WORLD**

VIK MUNIZ

IMAGINÁRIA

Každá ľudská otázka bola odjakživa aspoň sčasti prepojená so spôsobom, akým ľudia interpretujú realitu. Náš vzťah k tomu, čo sa okolo nás odohráva, je výsledkom nášho kontinuálneho vývoja uskutočňovaného prostredníctvom umenia, vedy a náboženstva. V tomto procese sa umenie vždy snažilo vyjednať taký pohľad na svet, ktorý by v sebe spájalo fyzikálnu logiku vedy so spirituálnym dogmatizmom náboženstva, aby tlačil tieto dva absolútne pojmy bližšie k ľudskej skúsenosti.

Umelec dáva ducha neživému materiálu a fyzickú formu nadprirodzeným esenciám viery. Umenie spája základné elementy presvedčenia a skúsenosti, aby nám priblížilo konsenzus o realite, ktorý síce nikdy nie je jednotný, ale vždy stojí pri základoch akéhokoľvek rozvoja ľudského druhu už od počiatkov civilizácie.

Život nie je nič viac než materiál naplnený vedomím a vedomosťami. Preto všetok živý materiál obsahuje múdrosť, každá živá vec vlastní istý kúsok poznania. No medzi všetkými živými bytosťami je ľudská rasa ako jediná schopná veriť veciam za hranicami dosahu bezprostredných vnemov. Schopnosť viery je zvláštnosťou vlastnou exkluzívne nášmu druhu, zvláštnosťou, ktorá je už tisícročia rozvíjaná duchovnými, vedcami aj umelcami. Veriť znamená vytvárať si vzťah so svetom, ktorý presahuje našu myseľ, so svetom, ktorý presahuje limity vnímania času, fyzickej prítomnosti a života ako takého. Viera robí z človeka výnimočné zviera až do tej miery, do akej mu dovoľuje presiahnuť vlastnú dočasnú fyzickú existenciu a tvorí tak vzťah s vesmírom ako celkom.

Pretože nás robí viera ľudskejšími, tí, ktorí ju najlepšie praktizujú, sa stávajú príkladmi ľudskosti. Svätci – ľudia, ktorí stavajú vieru nad vlastný život – umelcov odjakživa nekonečne fascinovali, a nie je náhoda, že dejiny umenia sú natoľko úzko späté s dejinami viery. Veľká časť toho, čo obdivujeme na dejinách umenia, je objektívne spojená so sakrálnym umením a subjektívne spojená s aktom viery.

Ako súčasný umelec som vždy dychtivo zdieľal témy, ktoré prispeli k rozvoju kultúry obrazov. Môj vzťah k sakrálnemu umeniu bol však v tomto súčasnom kontexte vždy ambivalentne zviazaný kontextuálnymi normami v kontraste s praktikovaním či ilustrovaním náboženským foriém. Práve v tomto unikátnom a neortodoxnom kontexte nachádzam oprávnenú slobodu pracovať s týmito témami, ktoré sú blízke

Every human question has always had something to do with the way people interpret reality. Our relationship with what is happening around us is the result of a continuous evolution through art, science and religion. In this process, art has always sought to negotiate a worldview that blended the physical logic of science with the spiritual dogmatism of religion in order to bring these two absolute notions closer to human experience.

The artist gives spirit to inanimate material and physical form to the supernatural essence of faith. Art blends fundamental elements of belief and experience to advance a consensus about reality, which although never uniform has been the basis of all the development of our species since the dawn of civilization.

Life is nothing more than material imbued with awareness and knowledge. Thus, all living material is sapient, every living thing possesses some sort of knowledge. Among all the living beings, however, the human race is the only one able to believe and to have faith in things beyond the reach of their own immediate sensations. Faith is a particularity exclusive quality of our species, having been developed over thousands of years by clerics, scientists and artists. Believing means forging a relationship with the world beyond the mind, beyond the limits of the senses of time, of physical presence, and of life itself. Faith makes man a unique animal insofar as it allows him to transcend his physical and temporal existence and to forge a relationship with the universe as a whole.

Just as faith makes us more human, those who exercise it best become examples of humanity. The saints – examples of people who put their faith above their own life – have always exercised an enormous fascination in artistic minds and it is not by coincidence that the history of art is so closely related to the history of faith. A large part of what we admire in the history of art is objectively related to sacred art and subjectively related to the act of believing.

As a contemporary artist, I have always been eager to share the themes that have contributed to the development of the culture of images. My relationship with sacred art in this contemporary context, however, has always been ambivalently restrained by contextual norms contrary to the practice or illustration of religious forms. It is in this unique and

Svätý Juraj a drak, podľa Gustava Moreau | Saint George and Dragon, after Gustave Moreau | 2018 | Courtesy of the artist and Xippas Gallery

môjmu osobnému životu, a zároveň vzdialené súčasnému umeniu. Ako niekto, kto vždy pracoval s aktom viery, v tomto projekte konečne ilustrujem, cez rozpačitý objektiv súčasnej perspektívy, obrazy tých, ktorí sa odvážili veriť silnejšie než ostatní. Umenie pripomína život, pretože jeho glorifikácia vyplýva z miery investovanej viery. Svätci, predstavitelia viery a transcencie, nás neustále učia veriť a žiť ako ozajstné ľudské bytosti.

Vik Muniz

unorthodox context that I found the rightful freedom to work with these themes that are close to my personal life and yet distant from current art. As someone who has always worked with the act of believing, I finally illustrate here, through the confused lens of the contemporary outlook, images of those who dared to believe more than everyone else. Art most resembles life in terms of how its apotheosis results from the faith invested in it. The saints, examples of faith and transcendence, continue to teach us to believe and to live as true human beings.

Vik Muniz

VÝSTAVY MIMO BRATISLAVU
EXHIBITIONS OUT OF BRATISLAVA

JANA HOJSTRÍČOVÁ

EXPONOVAŤ ZNAMENÁ POSTREHNÚŤ – ALBUMOVÉ LISTY

EXPOSING MEANS NOTICING – ALBUM LETTERS

Kurátorka | Curator
Bohunka Koklesová

Listy v albume často spája jedna téma. Tá môže byť osobná, spojená s príbehom rodiny, alebo exaktná, opretá o vedecké bádanie. Albumy sú tak kronikou našej pamäti a vytvárajú istú predstavu o svete, v ktorom sme žili. Východiskom priestorovej fotografickej inštalácie Jany Hojstričovej sú albumy, ale nie v podobe, ako ich tradične poznáme. Väčšmi než album samotný autorku zaujíma najmä jeho účel, charakter a štruktúra. Fotografie umiestnené na „laboratórnych“ stoloch reprezentujú listy z albumov, ktoré sú systematicky zoradené, tematicky evidované a fotograficky vecne zdokumentované. K premýšľaniu o týchto hodnotách priviedlo autorku jej štúdium historických albumov najrôznejšieho druhu, ale aj absencia albumov v živote súčasného človeka. Fyzický album a jeho listy nahradili totiž rôznorodé digitálne databázy.

Album mal z hľadiska histórie vždy veľmi blízko k vedeckému bádaniu, bol súborom poznania o niektorej vedeckej disciplíne. Preto Jana Hojstričová zvolila pre tento výstavný projekt stoly, ktoré svojím tvarom pripomínajú laboratórny inventár. Na stoloch sú umiestnené fotografické „listy“ z oblasti prírodných vied: botanika, zoológia, geológia a skúmanie ľudského tela. Väčšina fotografií vznikala v múzeách prírody, v ich archívoch a skladoch, ale aj v botanických záhradách. Fotografické albumy a múzea sa rodili približne v rovnakom období, a ten čas prial aj progresu na poli fotografie. Niektoré fotografie na stoloch vznikali súčasnými digitálnymi technológiami a niektoré historickými fotografickými technikami 19. storočia. V súčasnej fotografii sledujeme návrat fotochemického spracovania obrazu, čo možno chápať ako reakciu na imateriálny digitálny svet. Ďalšou významnou hodnotou je aj fakt, že Jana Hojstričová svojou fotografickou inštaláciou laboruje v priestore medzi umením a vedou, medzi tvorbou a vedeckou evidenciou.

The leaves of an album often share a common topic. This topic can be personal, concerning the family's story, or factual, based on scientific research. Albums are, indeed, memory chronicles that render a specific idea of the world we have lived in.

The starting point for Jana Hojstričová's spatial photographic installation are albums, though not in their traditional form. Rather than the album itself, what interests Hojstričová the most is its purpose, character and structure. Photographs laid on "laboratory" tables represent leaves of albums that have been systematically arranged, thematically recorded and factually documented in photography. The author was led to think about these values by her study of historical albums of different types, as well as by the absence of albums in the life of contemporary man. For the physical album and its leaves have been replaced by a variety of digital databases.

From a historical viewpoint, the album has always been close to scientific research, presenting a set of facts about a specific discipline. That is why for this exhibition project Jana Hojstričová decided to choose tables resembling laboratory items. On the tables there are photographic "leaves" from different natural science fields: botany, zoology, geology and the human body. Most of the photographs were taken in natural history museums, in their archives and warehouses, as well as in botanical gardens. In fact, photo albums and museums came into being at more or less the same time, a time that was also favourable for the development of photography. Some of the photographs on the tables were made using contemporary digital technologies and some using historical, 19th century photographic techniques. Contemporary photography now witnesses the comeback of photochemical image processing, which might be a response to the immaterial character of the digital world. Another significant value is the fact that in her photographic installation, Jana Hojstričová moves in the narrow gap between art and science, between creation and scientific evidence.

Exponovať znamená postrehnúť – Albumové listy | Exposing Means Noticing – Album Letters | 2019

V dnešnej dobe sa veľmi často pripomínajú ekologické problémy, klimatické zmeny a zverejňujú sa prognózy ďalšieho vývoja. Výstava sa síce venuje prírode, ale na pozadí týchto diskusií si Jana Hojstričová kladie skôr otázky, ktoré smerujú k tomu, akým spôsobom je príroda dnes prezentovaná a akým spôsobom je vnímaná. Zisťuje, že príroda sa stáva v tomto svete kultúrou, stráca svoju nedotknuteľnosť a autentickosť. Väčšina z nás žije dnes v mestách a vnímanie a poznávanie prírody sa deje cez interaktívne digitálne expozície.

Bohunka Koklesová

At the present we are often confronted with environmental problems, climate change and prognoses of their further development. Despite the fact that the exhibition focuses on nature, in the context of these discussions Jana Hojstričová's questions are rather aimed at how nature is being presented and how it is perceived today. She has found out that in today's world, nature is becoming a sort of culture and thus is losing its integrity and authenticity. As nowadays most of us live in towns and cities, we perceive and get to know nature through interactive digital exhibitions.

Bohunka Koklesová

ROBO KOČAN

(NE)VŠEDNÉ | (UN)USUAL

Kurátorka | Curator
Michaela Pašteková

Robo Kočan hovorí, že prepája paralelné svety. Ruch mesta vyrovnáva tichom prírody, realitu spochybňuje fikciou, do tmy kreslí svetlom. Často cestuje, putuje za meditativnosťou a rozmanitosťou iných krajín a kultúr, aby následne do svojich fotografických obrazov vkladal vnemy a emócie. Neraz ich zhmotňuje do tajomných bytostí, anjelov či víl, alebo komponuje portrétné skladačky a koláže ukazujúce, že nič v našom živote nemusí byť jednoznačné a objektívne.

Od prvej samostatnej Kočanovej výstavy uplynulo už takmer tridsať rokov a za ten čas si vybudoval svoju hravo-experimentálnu poetiku, ktorou sa snaží ukazovať veci inak, ako sa javia. Fotografia pre neho nikdy nebola autoritatívne dokumentárnym nástrojom, ale rozprávačkou príbehov, médium, ktoré dokáže odkrývať nepostrehnuteľné vrstvy každodennosti.

Vzhľadom na kontext a vývoj Kočanovej tvorby môže byť výstava v Slovenskom inštitúte v Budapešti prekvapením. Bolo však zámerom vykročiť z očakávanej trajektórie a ukázať trochu iného Kočana, než na akého sme zvyknutí – a síce Kočana bez luminografických experimentov a farebných filtrov, bez tieňohier a koláží, bez viditeľných postprodukčných zásahov. Opúšťa Kočan fikčné fantazijné svety? Mení identitu fotografa-výtvarníka za status čistého dokumentaristu? Estetika súborov k tejto interpretácii zvädza, avšak Strážcovia = Strašiaci v poli nie sú len typologickým radom podivuhodných DIY objektov, ktoré majú plašiť vtáctvo, ale u Kočana sa premieňajú na bizarnú armádu strážcov úrody. Ani polychrómované sochy v depozitároch nie sú iba odloženými rekvizitami. V Kočanovej kompozícii sa ruky pribité na imaginárnom kríži transformujú do zaťatých pästí revolucionárov, busta v bublinkovej fólii je v autorovom svete Dámou so závojom.

Realitu v tomto prípade neohýba zámernou inscenáciou či výtvarnými zásahmi, ale tým najprirodzenejším prostriedkom – jazykom. Predmetom a výjavom prisudzuje nové pomenovania, čím ich zbavuje pôvodnej funkcie a premieňa na postavy v imaginatívnych hrách. Personifikuje neživé, všedným impresiám nachádza

Robo Kočan says that he connects the parallel worlds. City traffic balances with the silence of the nature, the reality is questioned by fiction, to darkness he draws with light. Often, he travels, seeks for meditativness and diversity other countries and cultures, so in due course he could embed an emotion and percept to his photographs. He often materializes them to mysterious creatures, angels and fairies, or he composes portrait puzzles and collages, showing that nothing in our lives needs to be unambiguous and objective.

Since his first independent exhibition time has passed, almost 30 years. Through this time, he has built peculiar playful-experimental poetics, with which he tries to show object in a different light, different how we can see them. The photography has never been only authoritative documentary tool for him, but story to tell, medium who will show you all the hidden treasures of everyday life. Given the context and development of Kočan's work, the exhibition at the Slovak Institute in Budapest may come as a surprise. The purpose was to take a step out from an expectation we have and point out a different aspect of Kočan's work, that we are used to – Kočan without luminographic experiments and colour filters, without shadow games and collages, without visible post-production interventions. Is he leaving his fictional fantasy worlds? Is he changing the identity of photographer – artist for the status of being a pure documentarist? The aesthetics of the ensembles seduce this interpretation, but Rangers = Scarecrows in the field are not only a typological series of strange DIY objects that are supposed to scare birds away, but in Kočan they transform into a bizarre army of crop guards. Not even polychrome statues in depositories are not just discarded props. In Kočan's composition, the hands nailed to an imaginary cross are transformed into clenched fists of revolutionaries, in the author's world the bust in bubble wrap is the Lady with the Veil.

In this case, he is not modifying the reality by an intentional staging or artistic interventions, but by the most natural recourse – language. He gives new names to objects and scenes, depriving them of their original

Robo Kočan | 043 - Jezersko | 2019

fotogenickú formu. Doslovnú deskriptívnosť nahrádza metaforou. Pre Kočana je možno práve tento metaforický svet autentickou realitou. Jeho realitou, ktorá na výstave na chvíľu môže byť aj našou.

Michaela Pašteková

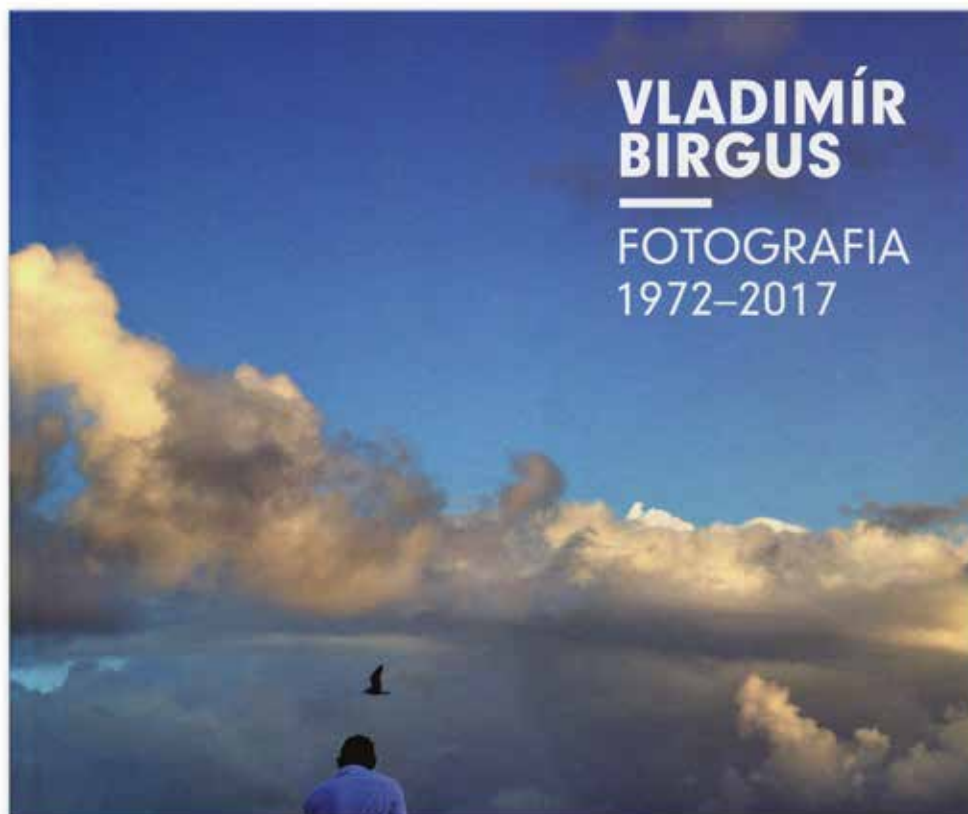
function and transforming them into characters in imaginative games. He personifies the inanimate and finds a photogenic form of everyday impressions. He replaces literal descriptiveness with a metaphor. For Kočan, this metaphorical world may be an authentic reality. His reality, which can be ours for a while at the exhibition.

Michaela Pašteková

**SPRIEVODNÉ PODUJATIA
ACCOMPANYING EVENTS**

VÝSTAVA KNÍH A SÚŤAŽ

**O NAJLEPŠIU FOTOGRAFICKÚ KNIHU V STREDNEJ A VÝCHODNEJ EURÓPE
BOOK EXHIBITION AND AWARD FOR THE BEST PHOTOGRAPHY BOOK
PUBLISHED IN CENTRAL AND EASTERN EUROPE**

Vladimír Birgus: Fotografie 1972 – 2017 | Vladimír Birgus: Photography 1972 – 2017

Kniha od Vladimíra Birgusa – Vladimír Birgus: Fotografie 1972 – 2017 sa stala víťazom v súťaži kníh v rámci Mesiaca fotografie 2018 v kategórii súčasná fotografia.

Porota vyhodnotí súťaž o najlepšiu fotografickú knihu v strednej a východnej Európe za roky 2019 – 2020 v kategórii Historická fotografia a kategórii Súčasná fotografia. Do súťaže je nominovaných 100 kníh zo 12 krajín.

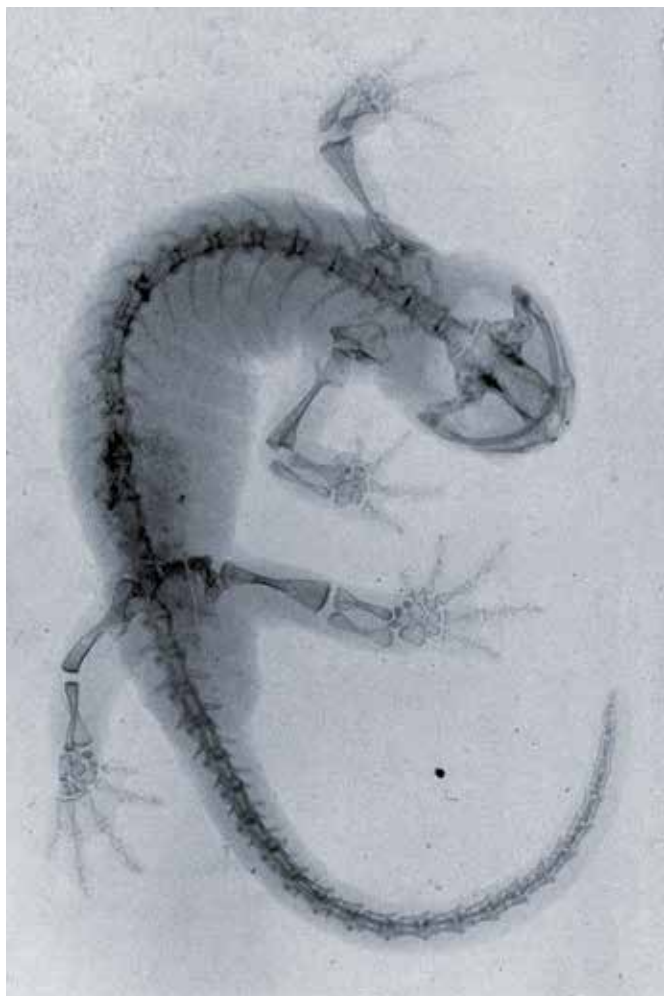
The book by Vladimír Birgus – Vladimír Birgus: Photography 1972 – 2017 became the winner in the book competition within the Month of Photography 2018 in the category of contemporary photography.

The jury will meet in order to evaluate the competition for the best photography book published in Central and Eastern Europe in 2019 – 2020. There are around 100 books from 12 countries nominated for the competition.

MESIAC FOTOGRAFIE PRE ŠKOLY

V rámci festivalu ponúkame žiakom a študentm komentované prehliadky k dvom výstavám. Sú vhodné ako alternatívne vzdelávanie pre vyučovacie predmety fyzika,

výtvarná výchova, dejepis, občianska náuka. Výstavy sú sprostredkované prístupnou a zrozumiteľnu formou odbornými lektormi či kurátormi výstav.

Salamandra | Salamander | 1898

Svätá Barbora podľa Permigiannina | Saint Barbara after Parmigianino | 2019 | Courtesy of the artist and Xipass Gallery

VIK MUNIZ (BRAZÍLIA) – IMAGINÁRIA

Slávny brazílsky umelec sa predstaví kolekciou 19 veľkoformátových fotografií predstavujúcich svätých, ako ich zobrazovali veľkí umelci. Muniz siaha po starých dielach, aby problematizoval spôsoby, ktorými nás svätci fascinujú a súčasne skúma ako sa umelecké dielo vzťahuje k posvätnému.

VOJTECH ALEXANDER – PRIEKOPNÍK RÖNTGENOGRAFIE

Kurátori: Martin Kleibl, Ľubo Stacho

Unikátne röntgenologické fotografie kežmarského doktora, ktorý už v roku 1896 ako prvý v Uhorsku realizoval pokusy s röntgenom. Jeho súbor je od roku 1988 národnou kultúrnou pamiatkou.

PROJEKCIE | PROJECTIONS

KOMÉDIA FOTOGRAFIE MEDZI ZRNOM A PIXELOM COMEDY OF PHOTOGRAPHY BETWEEN GRAIN AND PIXEL

Živé projekcie s publikom

Utorok 3. 11. 2020 | 15:30 - 18:30

interiér Kino Film Europe
exteriér dvor-záhrada
Pistoriho palác:

PROMĚNY MIMŮ

(režisér: C. Turba, 1996, 28 min.,
cena za kameru pre K. Slacha)

FRANTA MLČOCH A TI DRUZÍ

(režisér: K. Fuksa, 1993,
17 min., cena za kameru
pre K. Slacha)

KOMEDIOGRAF

(režisér: J. Vanýsek, 2000,
30 min., koktail humoru
HaDivadla)

Štvrtok 5. 11. 2020 | 18:20

v K2 | kino Lumière - Filmotéka
v spolupráci so Slovenským
filmovým ústavom

ALCRON

(režisér: D. Hanák, 1963,
10 min., hraný)

ARTISTI

(režisér: D. Hanák, 1965, 15 min.,
dokument)

UČENIE

(režisér: D. Hanák, 1965,
16 min., dokument)

INTERVIEW V METELICI

(režisér: K. Slach, 1969,
14 min., hraný)

ŠIBENICA

(režisér: D. Trančík, 1969,
32 min., hraný)

Karel Slach | Dom zverinec
Divadlo Husa na provázku | 1972

alternatíva

On-line Kino Doma - Alcron,
Artisti, Učenie

On-line na www.dafilms.sk

3. 11. - 20. 12. 2020

K. Vachek (*4. 8. 1940)

K. Slach (*17. 12. 1940)

Kolekcia 7 filmov:

| 1992, 207 min. |

NOVÝ HYPERION ANEB VOLNOST, ROVNOST, BRATRSTVÍ

(režisér: K. Vachek)

| 1996, 216 min. |

CO DĚLAT?

(Cesta z Prahy do Českého
Krumlova aneb Jak sem
sestavoval novou vládu)

| 2000, 254 min. |

BOHEMIA DOCTA ANEB LABYRINT SVĚTA A LUSTHAUZ SRDCE

(Božská komedie)

| 2002, 220 min. |

KDO BUDE HLÍDAT HLÍDAČE? DALIBOR ANEB KLÍČ K CHALOUPE STRÝČKA TOMA

| 2006, 147 min. |

ZÁVIŠ, KNÍŽE PORNOFOLKU POD VLIVEM GRIFFITHOVY INTOLERANCE A TATIHO PRÁZDNIN PANA HULOTA ANEB VZNIK A ZÁNIK ČESKOSLOVENSKA (1918 - 1992)

| 2011, 199 min |

TMÁŘ A JEHO ROD ANEB SLZAVÉ ÚDOLÍ PYRAMID

| 2019, 335 min. |

KOMUNISMUS A SÍŤ ANEB KONEC ZASTUPITELSKÉ DEMOKRACIE

Komentovaná

prehliadka pre školy

Štvrtky | 5. 11. | 12. 11. | 19. 11.

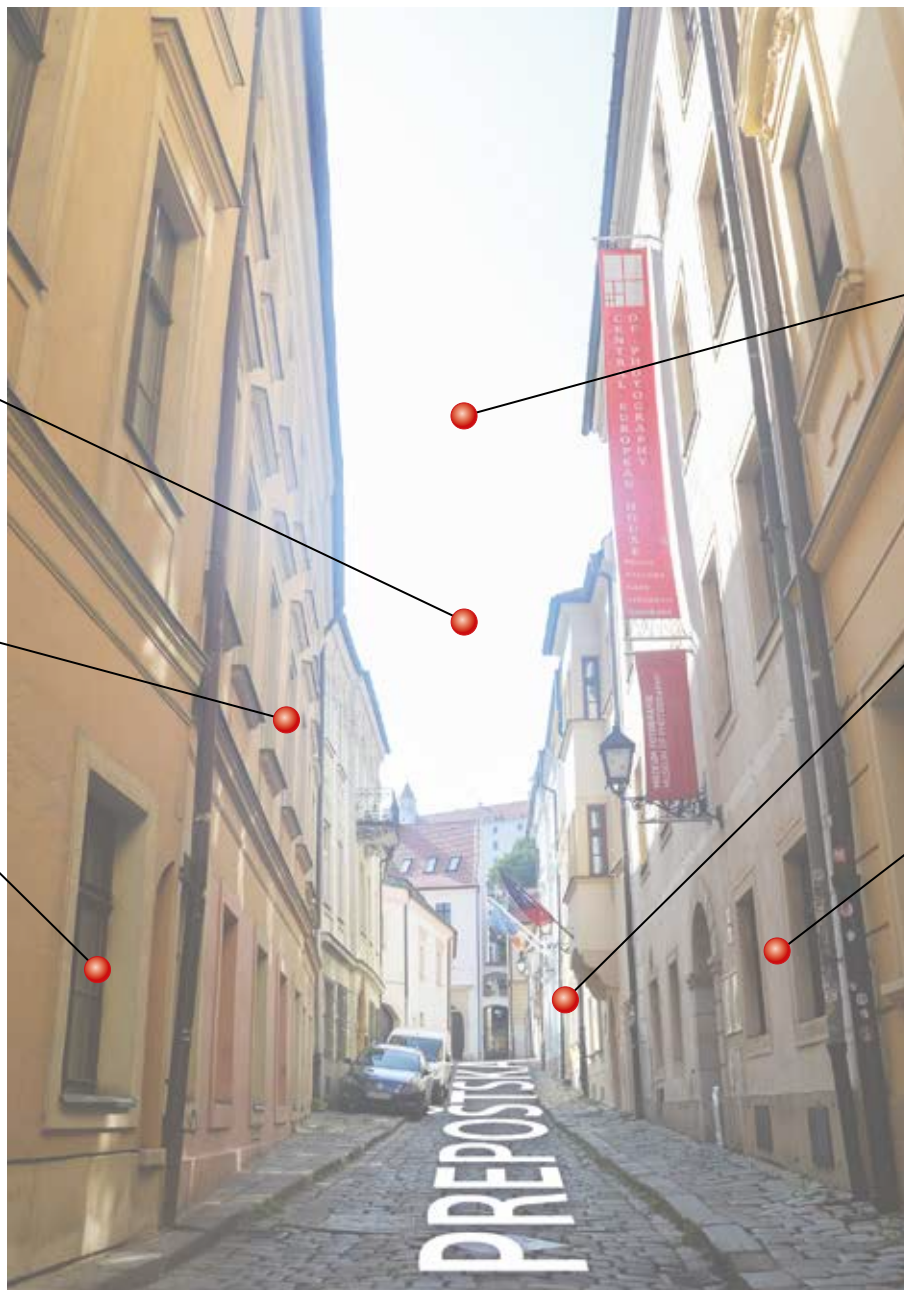
14:00 | s lektorom

(a s filmom do 30 min.)

ULIČKA FOTOGRAFIE PHOTOGRAPHY STREET

PROJEKCIA | PROJECTION

La Gacilly-Baden
Photo 2020

Lukáš Jasanský
Martin Polák

Josef Hofer
Eduard Kozics
Vojtech Mindszenty

Vojtech Alexander
Vik Muniz

Karel Slach
Inštitút tvorivej fotografie

Jan Durina

Partneri | Partners
České centrum Bratislava,
Mestská časť Bratislava -
Staré Mesto

© Sonia Ščepánová

AUTORI A KURÁTORI

ARTIST AND CURATORS

Martin Kleibl (Slovensko | Slovakia)

(*1981) je absolventom Katedry fotografie a nových médií VŠVU v Bratislave. V roku 2016 spoluzakladal Múzeum fotografie a dodnes v ňom pôsobí ako kurátor. Počas svojho pôsobenia pripravil viacero výstav: Počiatky fotografie na Slovensku, Fotografie z výstavby Košicko-bohumínskej železnice, Historické fotografické techniky, Ateliér Matz, Bratislava a fotografia. V rámci Mesiaca fotografie 2016 v Bratislave kurátorsky pripravil výstavu 100 rokov fotografickej techniky vo Výstavnom pavilóne Podhradie SNM, s reprízou v Tekovskom múzeu v Leviciach (2017). V súčasnosti sa venuje výskumu histórie fotografie v Bratislave v rokoch 1839 – 1948 a realizuje projekt webového portálu mapujúceho fotografiu v Bratislave s názvom BAAT – Bratislavské fotoateliéry (<http://baat.sedf.sk>).

(* 1981) is a graduate of the Department of Photography and New Media at the Academy of Fine Arts in Bratislava. He is a co-founder of Museum of Photography (in 2016), till these days he works there as a curator. During his career he has prepared several exhibitions: The Beginnings of Photography in Slovakia, Photographs from the Construction of the Košice-Bohumín Railway, Historical Photographic Techniques, Atelier Matz, Bratislava and Photography. As part of the Month of Photography 2016 in Bratislava, as a curator prepared an exhibition of 100 years of photographic technology in Podhradie SNM Exhibition Pavilion, with a rerun in the Tek Museum in Levice (2017). He is currently researching the history of photography in Bratislava, since 1839 to 1948 and implementing a project of a web portal mapping photography in Bratislava called BAAT – Bratislava Photo Studios (<http://baat.sedf.sk>).

Ľubo Stacho (Slovensko | Slovakia)

(*1953) sa narodil v Handlovej v Československu. Vyštudoval Stavebnú fakultu SVŠT v Bratislave (1976) a Katedru fotografie FAMU v Prahe (prof. Ján Šmok 1984). V roku 1990 založil štúdium fotografie na VŠVU v Bratislave, kde na Katedre fotografie vedie ateliér Laboratórium fotografie. V roku 1995 habilitoval na FAMU na docenta a v roku 2010 bol menovaný za profesora. Pôsobil ako hosťujúci profesor v Gente, Amsterdame, Nottinghamu, Providence a New Jersey. Zorganizoval cez 40 fotografických workshopov na Slovensku aj v zahraničí. Je zostavovateľom dvoch publikácií Mladé médium I. a II. o fotografii na VŠVU a vydal autorské knihy 3 eseje a Moja krajina. Je nositeľom viacerých ocenení – Cena

bienále fotografie v Metropolitnom múzeu Tokio (1995), Prvá cena v súťaži Fondu svetových pamiatok UNESCO 1993. Doteraz realizoval vyše 70 samostatných výstav a zúčastnil sa na približne 300 kolektívnych výstavách. Z nich napríklad Mattress Factory Pittsburgh 1995, Bienále Tokio 1995, Fotofest Houston 1996, Fotogaléria Viedeň 1997, Ľubľana 1998, Tel Aviv 2000, GMB Bratislava 2007, Londýn 2009, Varšava 2010, Berlín 2011. Jeho tvorba okrem dokumentárnej fotografie zahŕňa konceptuálne projekty, inštalácie, akcie a performancie, mailartové projekty ale aj intermediálne presahy a video.

(*1953) was born in Handlova in Czechoslovakia. He graduated from the Faculty of Civil Engineering of the Slovak Technical University in Bratislava (1976) and the Department of Photography at FAMU in Prague (Prof. Ján Šmok 1984). In 1990, he has founded the study of photography at the Academy of Fine Arts in Bratislava, where he heads the Studio of Photography at the Department of Photography. In 1995 he received his habilitation at FAMU as an associate professor and in 2010 he was appointed professor. He has been as a visiting professor in Ghent, Amsterdam, Nottingham, Providence and New Jersey. He has organized over 40 photography workshops in Slovakia and abroad. He took part of in two publications, Young Medium I. and II. which is about photography at VŠVU and published author's books 3 essays and My Landscape. He has won several awards – the Prize of the Biennial of Photography at the Tokyo Metropolitan Museum (1995), the first prize in the competition of the UNESCO World Monuments Fund 1993. So far, he has created more than 70 solo exhibitions and participated in about 300 group exhibitions. Among them, for example, Mattress Factory Pittsburgh 1995, Tokyo Biennial 1995, Fotofest Houston 1996, Photo Gallery Vienna 1997, Ljubljana 1998, Tel Aviv 2000, GMB Bratislava 2007, London 2009, Warsaw 2010, Berlin 2011. In addition to documentary photography, his work includes conceptual projects, installations, events and performances, mailcart projects but also intermediate overlaps and video.

Milan Tittel (Slovensko | Slovakia)

Milan Tittel je multimediálny umelec, tvorí takmer vo všetkých médiách, azda okrem maľby. Zároveň patrí k stále početnejšej skupine fotografujúcich nefotografov, ale v jeho prípade je to pozoruhodnejšie, pretože vyšiel z mediálne protihľej pozície – zo sochárstva. Narodil sa v Litomyšli (1966) v dnešnej Českej republike, vyštudoval sochárstvo na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave

(1993). A sochárstvo, zmysel pre plastické tvarovanie, je v jeho široko mediálne rozprestretej tvorbe viditeľné dodnes. Až do nedávnej doby prakticky nevystupoval samostatne, väčšinou v tandeme (s Matejom Gavulom) alebo vo viacčlenných zoskupeniach (skupina XYZ). Ako mnohí iní umelci-nefotografi dlho používal fotoaparát len ako záznamové zariadenie, vizuálny poznámkový blok, ktorým dokumentoval svoje často efemérne diela – dočasné objektové zostavy z prchavých, nestálych materiálov, ale tiež performatívne gestá, materiálové intervencie a situácie, ktoré vytváral priamo v reálnom prostredí. Postupne fotografických záznamov pribúdalo stále viac, dokonca na jeho vôbec prvej samostatnej výstave v roku 2017 (galéria Kunstverein v Bratislave) už fotomediálne práce prevažovali. Tvorili aj jadro jeho prvej autorskej publikácie Umenie nekúpiš / Art Cannot Be Bought (Bratislava 2018). V roku 2020, zrejme aj v dôsledku spoločenskej izolácie, sa stále väčšmi venuje fotografovaniu – prostredníctvom aparátu a sociálnych sietí udržuje spojenie so svetom. Fotografovaním systematicky mapuje prostredie a situácie, ktoré voľne asociujú koronakrízu. Zatiaľ čo cyklus Karanténa odráža prvú vlnu pandémie, v súčasnosti už autor pracuje na Druhej vlne.

Milan Tittel is a multimedia artist, who works in almost all types of media, except of painting. At the same time, he belongs to an increasingly large group of photographing non-photographers, but in this case it is more remarkable as he came from a media-opposing position – sculpture. He was born in Litomyšl (1966), today's Czech Republic, and studied sculpture at the Academy of Fine Arts in Bratislava (1993). The sculpture, in a sense of plastic shaping, is still quite noticeable in his widely distributed work. Until recently, he practically did not perform alone, mostly in tandem (with Matej Gavula), or in multi-member groups (XYZ group). Like many other artists – non-photographers he liked to use a camera only as a recording device, a visual notebook to document his often-ephemeral work – temporary objective sets of volatile, unsteady materials, but also performative gestures, material interventions and situations that directly created in a real environment. Gradually, more and more photographic records were added, and even in his first solo exhibition in 2017 (Kunstverein Gallery in Bratislava), photo medical work was outbalanced. They also formed the core of his first author's publication Art Cannot Be Bought (Bratislava 2018). This year (2020), probably due to social isolation, he is increasingly involved in photography – through the apparatus and social networks he serves to connect with the world. Through photography, he systematically maps the environment and situations that regularly associate coronary crisis. While the Quarantine cycle reflects the first wave of the pandemic, the author is currently working on the Second Wave.

Jan Durina (Slovensko | Slovakia)

(*1988, Žilina) je slovenský interdisciplinárny umelec, ktorý využíva rozmanitosť médií na vytváranie persón a rozvíjanie komplexných príbehov, v ktorých existujú. Jeho diela sa často zaoberajú témou duševného zdravia, skúmajú otázky identity, ľudského tela a sveta prírody. Autor produkuje umelecké diela vo forme performance, filmu a fotografie, textilu, hudby, a pôsobí s ľahkosťou medzi performatívnymi projektami a výstavnými aktivitami. Absolvoval bakalárske štúdium v ateliéri Nových médií prof. Anny Tretter na Fakulte umení TU v Košiciach (2007 – 2011) a magisterské štúdium na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave na Katedre intermédií v ateliéri Antona Čierneho (2012 – 2014). Samostatne vystavoval v Nemecku, Francúzsku, Českej republike, Poľsku, Taliansku, Turecku a na Slovensku. Autorove diela sú v súkromných zbierkach na Slovensku, v Českej republike, Poľsku, Nemecku, USA, Anglicku a v Holandsku. V roku 2017 predstavil audiovizuálnu performanciu s projektom For you Katrina, s ktorou vystúpil vo viacerých európskych mestách. V roku 2019 bol finalistom Geny Oskára Čepana. V rokoch 2014–2019 žil v Berlíne, v súčasnosti pôsobí v Prahe.

(*1988, Žilina) is a Slovak interdisciplinary artist, who uses the diversity of media to create people and develop complex stories, in which they exist. His works often deal with the topic of mental health, examining issues of identity, the human body and the world of nature. The author produces work of art in the form of performance, film and photography, textiles, music where he operates with an ease between performative projects and exhibition activities. He has graduated (2007 – 2011) in the New Media Studio of prof. Anny Tretter at the Faculty of Arts TU in Košice (Bc.) and at the Academy of Fine Arts in Bratislava at the Faculty of Intermedia in A. Čierny's studio (2012 – 2014, MA). Independently, he has exhibited in Germany, France, the Czech Republic, Poland, Italy, Turkey and Slovakia. His work is in private collections in Slovakia, the Czech Republic, Poland, Germany, the USA, England and the Netherlands. In 2017, he presented an audio-visual performance with the project For you Katrina, with which he performed in several European cities. In 2019, he was a finalist for the Oscar Čepan Award. In years 2014 – 2019 he lived in Berlin. Currently, he is working in Prague.

Emá Hesterová (Slovensko | Slovakia)

(*1997) absolvovala bakalárske štúdium dejín umenia na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave a v súčasnosti študuje teóriu a prax súčasného umenia na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave. V minulosti pracovala pre galériu Krokus a aktuálne pôsobí v galérii Zahorian & Van Espen. Od roku 2019 je aktívnou členkou

kolektívu APART, kde sa venuje kurátorskej, organizačnej, výskumnej a publikačnej činnosti.

(*1997) has graduated in art history at the Faculty of Philosophy at Comenius University in Bratislava, currently studying the theory and practice of contemporary art at the Academy of Fine Arts in Bratislava. She had worked for the Krokus Gallery and currently works at the Zahorian & Van Espen Gallery. Since 2019, she has been an active member of the APART team, where she engaged in curatorial, organizational, research and publishing activities.

Oksana Hoshko (Slovensko | Slovakia)

(*1995) je absolventkou odboru dejiny a teória umenia na Trnavskej univerzite. V súčasnosti študuje na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave odbor dejiny a prax súčasného umenia. Pracuje ako mediátorka v Kunsthalle Bratislava a v Galérii Nedbalka v Bratislave.

(*1995) has graduated in history of theoretical art at Universita of Trnava. Currently studying the theory and practice of contemporary art at the Academy of Fine Arts in Bratislava. She works as a mediator at the Kunsthalle and the Nedbalka gallery in Bratislava.

Barbora Komarová (Slovensko | Slovakia)

(*1990) je kurátorka a kritička. Venuje sa súčasnému vizuálnemu umeniu. Bakalársky titul z dejín umenia získala na Univerzite Komenského v Bratislave, magisterský na Université Rennes 2 vo Francúzsku, kde sa špecializovala na kurátorstvo a teóriu súčasného umenia. V roku 2016 vyhrala Štipendium Radislava Matuščíka udeľované každoročne Galériou mesta Bratislavy mladým kurátorom. Pôsobila v Gandy Gallery, ABC Gallery, tranzit.sk a v GMB. Momentálne pôsobí na VŠVU v Bratislave ako PR manažérka.

(*1990) is a curator and critic. She has focused on a current visual art scene. She has graduated in art history at Comenius University in Bratislava (Bc.) and in University Rennes 2 in France (MA), where she specialized in curatorship and theory of current art. In 2016, she won a scholarship of Radislav Matuščík, administrated by Gallery of young curators of Bratislava city. She operated in a such as Gandy gallery, ABC gallery, transit.sk and in GMB. Currently, she works as PR manager at VŠVU in Bratislava.

Luboš Kotlár (Slovensko | Slovakia)

(*1991) je absolventom Katedry fotografie a nových médií na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave. Počas štúdia absolvoval zahraničné stáže na Aalto School of Arts

Design and Architecture v Helsinkách a Bezalel Academy of Arts and Design v Jeruzaleme. Je niekoľkonásobným laureátom ocenenia Slovak Press Photo, taktiež držiteľom Grand Prix na Bienále divadelnej fotografie 2018. Od roku 2012 je jedným zo zakladateľov a aktívnym členom umeleckého zoskupenia dsk.. Venuje sa vlastnej výtvarnej tvorbe, fotografii, editorskej a kurátorskej činnosti.

(*1991) graduated at Faculty of photography and media studies at the Academy of Fine Arts in Bratislava. During his studies, he attended scholarship programs at Aalto School of Arts Design and Architecture in Helsinki and Bezalel Academy of Arts and Design in Jerusalem. He is a multiple winner of the Slovak Press Photo award, also the holder of the Grand Prix at the Biennial of the theatre photography 2018. Since 2012, he has been one of the founders and an active member of the art group dsk. He is devoted to artistic creation, photography, editorial and curatorial activities.

Miroslava Urbanová (Slovensko | Slovakia)

(*1991) vyštudovala odbor dejín umenia na Universität Wien (MA) a na Univerzite Komenského v Bratislave (Bc.). Na Slovensku pôsobí primárne ako kurátorka a výtvarná kritička. Medzi rokmi 2015 a 2019 bola internou kurátorkou viedenskej galérie Loft 8. V súčasnosti pracuje ako kunsthistorička pre Galériu Nedbalka v Bratislave.

(*1991) graduated in art history at University of Wien (MA) and at Comenius University in Bratislava (Bc.). In Slovakia, she works primarily as a curator and art critic. Between 2015 and 2019, she was the internal curator of the Loft 8 gallery in Vienna. She currently works as an art historian for the Nedbalka Gallery in Bratislava.

Jozef Sedlák (Slovensko | Slovakia)

(*1958, Bratislava) vyštudoval odbor umeleckej fotografie na Filmovej fakulte Akadémie múzických umení v Prahe (1984). Je interným pedagógom na Katedre umeleckej komunikácie Fakulty masmediálnej komunikácie UCM v Trnave a externým pedagógom na Vysokej škole výtvarných umení, Katedra fotografie a nových médií, Bratislava. Okrem pedagogickej činnosti sa vo svojej tvorbe venuje inscenovanej, dokumentárnej a konceptuálnej fotografii. Individuálne a kolektívne vystavoval v štátoch Česká republika, Rakúsko, Maďarsko, Nemecko, Taliansko, Anglicko, Švédsko, Grécko, Francúzsko, Poľsko, Rusko, Japonsko, USA.

(*1958, Bratislava) studied Art Photography program on the Film and TV Faculty of the Academy of Performing Arts in Prague (1984). He is the head of the Communication in Photography Studio on the Department of Artistic Communication Faculty of

Mass Media Communication at the University of Ss. Cyril and Methodius in Trnava and an external lecturer at the Department of Photography and New Media of the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava. He has exhibited individually and collectively in the Czech Republic, Austria, Hungary, Germany, Italy, England, Sweden, Greece, France, Poland, Russia, Japan, USA.

Štefan Komorný (Slovensko | Slovakia)

Vyštudoval kameru na FAMU v Praze v roku 1988 pod vedením prof. Jana Kališa. Od roku 1994 pôsobí ako pedagóg na Ateliéri kameramanskej tvorby Filmovej a televíznej fakulty Vysokiej školy múzických umení v Bratislave. Aktívne sa venuje fotografickej tvorbe, dlhodobo pracuje na výtvarných cykloch „Interferencie“ a „Transparencie“ a jeho významným záujmom je i fotografia architektúry. Bol kurátorom viacerých výstav fotografickej tvorby poslucháčov kameramanskej tvorby FTF VŠMU. V oblasti kameramanskej tvorby pracoval ako trikový kameraman, vedúci trikového oddelenia a kameraman titulov dokumentárnej tvorby. V oblasti filmového archivovania a reštaurovania diel filmového umenia sa ako člen Komory reštaurátorov významne podieľa na reštaurovaní diel slovenskej kinematografie v procese Obnovy a záchranu filmového archívneho fondu vo Filmovom archíve Slovenského filmového ústavu Bratislava.

He graduated from camera at FAMU in Prague in 1988 under the guidance of prof. Jan Kališ. Since 1994 he has been working as a teacher at the Studios of Cinematography of the Film and Television Faculty of the Academy of Performing Arts in Bratislava. He is actively involved in photographic work, he has been working on the art cycles “Interference” and “Transparency” for a long time, and his significant interest is also the photography of architecture. He was the curator of several exhibitions of photographic work made by students of cinematography of FTF VŠMU. In the field of cinematography, he worked as a trick cameraman, head of the trick department and cameraman of documentary titles. In the field of film archiving and restoration of works of film art, as a member of the Chamber of Restorers, he significantly participates in the restoration of works of Slovak cinematography in the process of Restoration and rescue of the film archive fund in the Film Archive of the Slovak Film Institute Bratislava.

Karel Slach (Česká republika | Czech Republic)

(*17. 12. 1940, Tábor) – kameraman, režisér, scénárista i fotograf je neprehľadným živlom ve vodách české filmové dokumentaristiky. Prošel fotografickou školou v bývalém ateliéru Šechtl a Voseček v Táboře, na kterou navázal studiem na pražské FAMU na katedře kamery

(1961 – 1965). Vlastní kameramanskou dráhu odstartoval Karel Slach se slovenskými režiséry Dušanem Hanákem (filmy Zimoviště cirkusů, 1963; Artisti, 1965; Učenie, 1965) a Dušanem Trančíkem (Šibenica, 1969). Jako režisér, scenárista a kameraman natočil Slach spolu s Milanem Lasicou, Júliusem Satinským a Zorou Kolínskou reportáž Interview v metelici (1969) coby reakci na srpnovou okupaci v roce 1968. Od sedmdesátých let byl Slach úzce spjat zejména s brněnským Divadlem na provázku a významnou rovinu představuje propojení Slachovy fotografické a kameramanské tvorby s alternativními uměleckými formami výtvarné scény, muziky, literatury, divadla nebo cirkusu. Sám také občas vystavuje. Ve výčtu kameramanských spoluprací s režisérskými osobnostmi figurují např. Karel Fuksa, Jana Hádková, Pavel Kačírek, Rodrigo Morales, Martin Pátek, Karel Popelka, Martin Porubjak, Břetislav Rychlík, Monika Rychlíková, Petr Ruttner, Petr Slavík, Drahomil Šišovič, Dana Tučková, Ctibor Turba, Miloš Zábranský a další. Celoživotně vytváří tvůrčí tandem především s režisérem Karlem Vachkem, s nímž realizoval všechny jeho dlouhometrážní filmy Nový Hyperion aneb Volnost, rovnost, bratrství (1992), Co dělat? (1996), Bohemia docta aneb Labyrint světa a lusthauz srdce (2000), Kdo bude hlídat hlídače? (2002), Záviš, kníže pornofolku (2006), Tmář (2010) i poslední aktuální filmařský opus Komunismus a síť aneb Konec zastupitelské demokracie (2019). Karel Slach je držitelem řady významných ocenění za kameramanský přínos, viz ceny Pierot, Trilobit nebo cena Andreje Stankoviče.

(*December 17th, 1940, Tábor) – Cameraman, director, screenwriter and photographer Karel Slach is an unmissable element in the waters of Czech film documentary. He attended a photography school at the Šechtl and Voseček studio in Tábor, which he followed up by studying at the Prague FAMU at the Department of Camera (1961 – 1965). Karel Slach has started his own cinematographic career with Slovak directors Dušan Hanák (films Circus wintering grounds, 1963; Artists, 1965; Study, 1965) and Dušan Trančík (Šibenica, 1969). As a director, screenwriter and cinematographer, Slach, together with Milan Lasica, Július Satinský and Zora Kolínska, shot a reportage Interview called In the Blizzard (1969) as a response to the August occupation in 1968. Since the 1970s, Slach has been closely connected with the Brno Theatre on the String, were begun significant level of connection between Slach’s photographic and cinematographic work with the alternative art forms of the art scene, music, literature, theatre and circus. He also occasionally exhibits on his own. The list of cameraman’s collaborations with directors includes e.g. Karel Fuksa, Jana Hádková, Pavel Kačírek, Rodrigo Morales, Martin Pátek, Karel Popelka, Martin Porubjak, Břetislav Rychlík, Monika Rychlíková, Petr Ruttner, Petr Slavík, Drahomil Šišovič, Dana Tučková, Ctibor Turba, Miloš Zábranský and others. He has been forming a creative tandem throughout

his life, especially with director Karel Vachek, with whom he made all of his feature films *New Hyperion or Freedom, Equality, Brotherhood* (1992), *What to do?* (1996), *Bohemia docta or Labyrinth of the world and lusthauz heart* (2000), *Who will guard the guards?* (2002), *Záviš, the Prince of Pornofolk* (2006), *Obscurant* (2010) and the last current film opus *Communism and the network or The End of Representative Democracy* (2019). Karel Slach holds a number of an important awards for his cinematographic contribution, such as *Pierot, Trilobit* and *Andrej Stankovič* award.

Pavlna Vogelová (Česká republika | Czech Republic)

Kurátorka fotografie a filmu Oddělení novodobých českých dějin Historického muzea Národního muzea. V minulosti působila v Moravské galerii v Brně. Autorsky realizovala řadu výstavních projektů zaměřených na fotografii a film, např. Antonín Kratochvíl. *Fotoeseje* (GHMP 2020), Antonín Kratochvíl. *Persona* (Brusel, Prague House 2019), Karel Kuklík. *Fotografický dialog s krajinou* (GHMP 2017), Milena Dopitová. *Mé tělo je chrám* (Taipei, VT-Artsalon 2016), Viktor Kolář (Praha, GHMP 2013) nebo Jan Calábek. *Věda, film a umění k potěše včel, básníků a botaniků* (Brno, MG 2013). O fotografii a filmu publikuje v odborných publikacích a časopisech. Je členkou redakční rady časopisu *Fotograf*. Zajímá se o intermedialní přesahy fotografie a filmu ve vztahu k historii, vědě, umění a vzdělávání.

The curator of photography and film of the Department of Modern Czech History of the Historical Museum of the National Museum. In the past she worked at the Moravian Gallery in Brno. The author has accomplished a number of exhibition projects focused on photography and film, e.g. Antonín Kratochvíl. *Photo essays* (GHMP 2020), Antonín Kratochvíl. *Persona* (Brussels, Prague House 2019), Karel Kuklík. *Photographic dialogue with the landscape* (GHMP 2017), Milena Dopitová. *My body is a temple* (Taipei, VT-Artsalon 2016), Viktor Kolář (Prague, GHMP 2013) or Jan Calábek. *Science, film and art to the delight of bees, poets and botanists* (Brno, MG 2013). She publishes about photography and film in professional publications and magazines. And the member of the editorial board of *Photograph* magazine. She is interested in the intermediate overlaps of photography and film in relation to history, science, art and education.

Josef Moucha (Česká republika | Czech Republic)

Fotograf, teoretik, publicista a pedagog Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Josef Moucha (*1956) vystudoval Fakultu žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze (1980). V roce 1991 spoluzakládal galerii Pražský dům fotografie. Byl redaktorem *Revue Fotografie* (1990 – 1995) a členem redakčních rad pololetníků *Fotograf*

(2002 – 2007) a *Imago* (1995 – 2010). Fotografie z cyklu *Výcviková rota, Mošnov* (1982), které pořídil v základní vojenské službě, vyšly knižně pod názvem *Válka za studena* (KANT, Praha 2017). V sedmdesátých a osmdesátých letech sledoval specifickou vizualitu reálného socialismu – viz album *Doličné okamžiky* (*Mushroom on the Walk*, Brno 2018).

Photographer, theorist, publicist, and teacher at the Institute of Creative Photography of the Silesian University in Opava. Josef Moucha (*1956) studied at the Faculty of Journalism, Charles University in Prague (graduated in 1980). In 1991, he co-founded the Prague House of Photography. He worked as an editor for *Revue Fotografie* (1990 – 1995) and was a member of the editorial boards of *Fotograf* (2002 – 2007) and *Imago* (1995 – 2010) biannual magazines. The photographs from *The Training Company* cycle (1982), capturing his time in military service, were published as a book under the title *Serving It Cold* (KANT, Prague 2017). Using the specific visuality of real socialism, Moucha documented life in the 1970s and 1980s. The photographs have been published in photo book *Incriminating Moments* (*Mushroom on the Walk*, Brno 2018).

Vladimír Birgus (Česká republika | Czech Republic)

Fotograf, kurátor, historik fotografie, profesor a vedoucí Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Jeho fotografie byly představeny na 65 autorských výstavách a jsou zastoupeny v mnoha sbírkách (např. Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze, Moravská galerie v Brně, Muzeum umění Olomouc, Slovenská národná galéria v Bratislavě, Muzeum Śląskie v Katovicích, Maison Européene de la Photographie, Paris, San Francisco Museum of Modern Art, San Francisco, Museum of Fine Art Houston, Tokyo Photographic Art Museum, Yokohama Museum of Art). Je autorem a spoluautorem více než 60 knih včetně *Tschechoslowakische Fotografie der Gegenwart* (Kolín nad Rýnem a Heidelberg 1990), *Česká fotografická avantgarda 1918 – 1948* (Praha a Stuttgart 1999, Cambridge a Londýn 2002), *František Drtikol* (Praha 2000), *Jaroslav Rössler – Czech Avant-Garde Photographer* (Cambridge a Londýn 2003), *Česká fotografie 20. století* (Praha 2010), *Dita Pepe* (Praha 2012), *Na pierwszy rzut oka. Wybór z czeskiej fotografii XX. a XI. wieku. /Na první pohled. Výběr z české fotografie 20. a 21. století./At First Sight. A selection of Czech photography from the 20th and 21st Centuries* (Olomouc, 2016), *The Intimate World of Josef Sudek./ Josef Sudek. Le monde à ma fenêtre* (Milano, 2016), *Česká fotografie v letech 1839 – 2019* (Praha, 2020) a *Jindřich Štreit: Village People*, Berlín a Praha, 2020). Byl kurátorem a spolukurátorem mnoha výstav v řadě muzeí a galerií např. *Moderní krása: Česká fotografická avantgarda 1918 – 1948* (Barcelona, Paříž, Lausanne, Praha a Mnichov 1998 – 1999), *Česká fotografie 20. století*

(Praha 2005, Bonn 2009), Intimní svět Josefa Sudka (Paříž a Ottawa, 2016 – 2017), Avantgardní fotograf Jaromír Funke (Praha a Paříž, 2017, Frankfurt nad Mohanem a Olomouc, 2018), Made in Opava (Katowice, 2019) a Tři dekády. Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě 1990 – 2020 (Praha a Bratislava, 2020).
www.birgus.com

Photographer, curator, historian of photography, professor and head of the Institute of Creative Photography at the Silesian University in Opava. His photographs have been exhibited in 65 one-person exhibitions and are included in many collections (for instance Museum of Decorative Arts in Prague, Moravian Gallery in Brno, Olomouc Art Museum, Slovak National Gallery in Bratislava, Silesian Museum in Katowice, Maison Européenne de la Photographie, Paris, San Francisco Museum of Modern Art, Museum of Fine Art Houston, Tokyo Photographic Art Museum or Yokohama Museum of Art).. He is the author and co-author of over 60 books, including Tschechoslowakische Fotografie der Gegenwart (Cologne and Heidelberg 1990), Czech Photographic Avant-Garde 1918 – 1948 (Prague and Stuttgart 1999, Cambridge and London 2002), Photographer František Drtíkol (Prague 2000), Jaroslav Rössler – Czech Avant-Garde Photographer (Prague, Cambridge and London 2003), Tschechische Fotografie des 20er Jahrhunderts / Czech Photography of the 20th Century (Bonn 2009, Prague 2010), Na pierwszy rzut oka. Wybór z czeskiej fotografii XX. a XI. wieku. /Na první pohled. Výběr z české fotografie 20. a 21. století./At First Sight. A selection of Czech photography from the 20th and 21st Centuries (Olomouc, 2016), The Intimate World of Josef Sudek. / Josef Sudek. Le monde à ma fenêtre (Milano, 2016), Česká fotografie v letech 1839-2019 (Praha, 2020) a Jindřich Štreit: Village People, Berlín a Praha, 2020. He has curated and co-curated number of exhibitions in many museums and galleries, for instance Modern Beauty: Czech Photographic Avant-Garde 1918 1948 (Barcelona, Paris, Lausanne, Prague, Munich 1998 – 1999), Czech Photography of the 20th Century (Prague 2005, Bonn 2009), The Intimate World of Josef Sudek (Paris and Ottawa, 2016-2017), Avant-Garde Photographer Jaromír Funke (Prague and Paris, 2017, Frankfurt / M. and Olomouc, 2018), Made in Opava (Katowice, 2019) and Three Decades. Institute of Creative Photography, Silesian University in Opava, 1990 – 2020 (Prague and Bratislava).
www.birgus.com

Ondřej Durczak (Česká republika | Czech Republic)

(*1989, Ostrava) Absolvoval studium na Ústavu fyziky a současně na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Na Institutu tvůrčí fotografie je nyní pedagogem a doktorandem. Asociace profesionálních fotografů České republiky mu v roce 2020 udělila titul Osobnost české

fotografie do 30 let. Publikoval fotografické knihy Ostrava v důchodu: Průvodce po zaniklé slávě (2015), Důkazy objevů: Fotografie ve vědě v letech 1839 – 1939 (2017), Fotografické publikace Vítkovických železáren (2018), Karvinsko (2019) a Ostrava má Budoucnost (2019). Zabývá se teoreticky fotografií ve spojení s regionem Ostravska a mapuje zdejší fotografické publikace. Ve vlastní fotografické tvorbě se orientuje na Ostravsko a Karvinsko. Měl několik autorských výstav a byl kurátorem řady skupinových expozic.

(*1989, Ostrava) He graduated from the Institute of Physics and at the same time from the Institute of Creative Photography of the Faculty of Arts and Sciences of the Silesian University in Opava. He is now a teacher and doctoral student at the Institute of Creative Photography. In 2020, the Association of Professional Photographers of the Czech Republic awarded him with the title of Personality of Czech Photography under 30. He published the photographic books Ostrava in Retirement: A Guide to Extinct Glory (2015), Evidence of Discoveries: Photography in Science in the Years 1839 – 1939 (2017), Photographic Publications of the Vítkovice Ironworks (2018), Karviná (2019) and Ostrava has the Future (2019). It deals theoretically with photography in connection with the Ostrava region and maps local photographic publications. In his own photographic work, he focuses on the Ostrava and Karviná regions. He has had several exhibitions and curated a number of group exhibitions.

Michał Szalast (Česká republika | Czech Republic)

(*1979, Bytom) Fotograf a filmový dokumentarista, student a současně externí pedagog Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Narodil se v Horním Slezsku, se kterým je neodlučně spojený. Vystudoval historii na Slezské univerzitě v Katovicích a pracuje jako fotoreportér, filmař, publicista, pedagog a kurátor (sestavil například výstavu Krzysztof Gołuch: V práci, uvedenou na Měsíci fotografie v Bratislavě 2018, a byl spolukurátorem výstavy Made in Opava. Polští studenti Institutu tvůrčí fotografie SU v Opavě, představené v roce 2019 v Muzeu historie Katovic). Některá z témat jeho fotografických cyklů: albíni u Viktoriina jezera, náboženské rituály v Andalusii, olympiáda v Pekingu, komerční strategie přežití Masajů. Získal několik ocenění z různých fotografických soutěží (BZ WBK Press Photo, Silesian Press Photo). Je členem Svazu polských uměleckých fotografů.

(*1979, Bytom) Photographer and film documentary filmmaker, student and at the same time an external pedagogue of the Institute of Creative Photography FPF Silesian University in Opava. He was born in Upper Silesia, with which he is an inextricably linked. He studied history at the Silesian University in Katowice and works as a photojournalist, filmmaker, publicist, pedagogue

and curator. For example, he compounded the exhibition Krzysztof Gołuch: At Work, presented at the Month of Photography in Bratislava 2018, and co-curated the exhibition Made in Opava. Polish students of the Institute of Creative Photography SU in Opava, presented in 2019 in the Museum of the History of Katowice). Some of the themes in his photographic series: the albino at Lake Victoria, religious rituals in Andalusia, the Beijing Olympics, the commercial survival strategies of the Maasai. He has won several awards from various photography competitions (BZ WBK Press Photo, Silesian Press Photo). He is a member of the Union of Polish Art Photographers.

Lukáš Jasanský a Martin Polák
(Česká republika | Czech Republic)

Lukáš Jasanský (1965) a Martin Polák (1966) patří k uznávaným současným českým fotografům. Setkali se na Střední průmyslové škole grafické v Praze, kde studovali obor Užitá fotografie. Jako autorská dvojice začali vědomě pracovat v polovině 80. let, kdy pokračovali ve studiu na katedře fotografie pražské Filmové a televizní fakulty Akademie múzických umění (FAMU).

Výsledky spolupráce Lukáše Jasanského a Martina Poláka jsou v téměř dokonalém souznění s principem média, které používají: jsou zdánlivě evidentní, ač v sobě často nesou silný podvrtný, často až spiklenecký podtext, který radikálně zpochybňuje a přehlazuje prvotní čitelnost jejich prací. Za výchozí princip jejich tvorby tak můžeme označit napětí mezi způsobem podání a námětem.

Zatímco jejich práce s klasickým fotografickým médiem je z technického hlediska bezchybná a náročná, velkoformátová technika ve spojení s černobílým materiálem jsou typickými znaky umělecké fotografie, hlavním zdrojem onoho napětí je povětšinou do protikladu postavená nelogičnost, nejasnost či banalita fotografovaných námětů. Právě skrze toto gesto dávají zprůhlednět oné nevinnosti fotografie, která je výhrušná a nicneříkající, a přitom svádívá a zábavná.

Specifický charakter tvorby Jasanského s Polákem je z velké části definován právě dvojdomostí jejich autorského ega. Kolektivní autorský princip a společná identita nejsou určovány racionálním rozvrhem a plánem, ale spíše nezávaznou hrou. Jejich způsob prezentace by bylo možné přirovnat k tajné hře, do níž jsou zcela pohrouženi a jejíž pravidla znají jen oni sami. Tak se jejich tvorba vyznačuje silnou esoteričností, často neprůhlednou a záhadnou, stejně jako parodickou a zábavnou. Lze říci, že Jasanský s Polákem si v podstatě vymysleli vlastní jazyk, kterým mluví mezi sebou a druhé nechávají, aby se mu pokusili porozumět. A ač to může znít banálně, základní motivací a motorem jejich práce je především vzájemný dialog, objevování skrytých možností toho, co ještě dává či nedává význam

ve vzájemné komunikaci dvou různorodých osobností. Naštěstí pro diváky tak mimoděk vzniká přístup, který lze označit za zřejmě nejsušší humor v české fotografii. Snímky Jasanského a Poláka ostatně často připomínají obrazy z učebnice cizího jazyka, jsou to obrazy ze světa, který mluví jinou řečí. Jejich vztah k publiku přitom připomíná vypravěče, který pokud nás omráčí prvním vtipem, pak je nemožné nesmát se těm dalším – a naopak. Zdá se, že právě toto spiklenectví je pro autory klíčovým momentem, který jim zároveň dovoluje postupovat dál. Dalo by se říci, že kdo pochopil jednu jejich fotografii, pochopil všechny (i ty zatím nerealizované), jakoby jejich snímky byly polopropustným zrcadlem smyslu fotografie, Alenčíným zrcadlem do říše beze smyslu, v níž je proto možno bloudit libovolně dlouho.

Základním výrazovým prostředkem Lukáše Jasanského a Martina Poláka jsou fotografické cykly, v nichž je využíváno opakování, sériovost či element archivu. Vyjadřují se konceptuálním typem fotografie, který je postaven na typologických řadách. Ačkoliv tematické rozpětí jejich tvorby sahá (posuzováno podle klasických fotografických kategorií) od sociální reportáže přes krajinnou fotografii až k zátiší, princip jejich cyklů je v podstatě tentýž. Všeprůstupující ironie a absurdní humor této autorské dvojice vypovídají nejen o vlastnostech fotografického média, ale i o životě ve východní Evropě posledních dekád. Tematicky se dotýkají nejrůznějších fenoménů a reliktních postsocialistických zemí, ale v obecnější rovině historie a plynutí času vůbec.

(z textu Pavla Vančáta)

Lukáš Jasanský (1965) and Martin Polák (1966) are among the renowned contemporary Czech photographers. They met at the Secondary Technical School of Graphics in Prague (the Prague Graphic School), where they studied the field of Applied Photography. As an author's couple, they consciously began working in the mid-1980s, when they continued their studies at the Department of Photography of the Film and TV School of Academy of Performing Arts in Prague (FAMU).

The results of the collaboration of Lukáš Jasanský and Martin Polák are in almost perfect harmony with the principle of the media they use: they are seemingly evident, although they often carry a strong subversive, often even conspiratorial subtext, which radically questions and overwhelms the initial readability of their work. The starting principle of their creation can be described as the tension between the method of submission and the topic.

While their work with the classical photographic medium is technically flawless and demanding, large-format techniques in conjunction with black and white material are typical features of art photography, the main source of that tension is mostly the illogicality, ambiguity or banality

of photographed subjects. It is through this gesture that photographs which are threatening and meaningless, yet seductive and entertaining, make that innocence transparent.

The specific character of the work by Jasanský and Polák is largely defined by the ambiguity of their author's ego. The collective authorial principle and common identity are not determined by a rational schedule and plan, but rather by a non-binding play. Their way of presentation could be compared to a secret game in which they are completely immersed and whose rules are known only to themselves. Their work is characterized by strong esotericism, often opaque and mysterious, as well as parodying and entertaining. It can be said that Jasanský and Polák basically invented their own language, which they speak to each other and let others try to understand it. Although it may sound banal, the basic motivation and engine of their work is primarily mutual dialogue, discovering the hidden possibilities of what still gives or does not give meaning in the mutual communication of two diverse personalities. Fortunately for viewers, this inadvertently creates an approach that can be described as probably the driest humor in Czech photography. After all, the photographs by Jasanský and Polák often resemble images from a foreign language textbook, they are images from a world that speaks a different language. At the same time, their relationship with the audience is reminiscent of a narrator, who if he stuns us with the first joke, then it is impossible not to laugh at the others – and vice versa. It seems that this conspiracy is the key moment for the authors, which also allows them to move forward. It could be said that those, who understood one of their photographs, have understood them all (even those not yet realized), as if their images were a semi-transparent mirror of the meaning of photography, Alenka's mirror to the realm without meaning, in which it is therefore possible to wander for any length of time.

The basic means of expression of Lukáš Jasanský and Martin Polák are photographic cycles, in which repetition, seriality or the element of the archive are used. They express themselves by a conceptual type of photography, which is based on typological series. Although the thematic scope of their work ranges (judged by classical photographic categories) from social reportage through landscape photography to still life, the principle of their cycles is essentially the same. The pervasive irony and absurd humour of this authorial couple tell not only about the features of the photographic medium, but also about the life in Eastern Europe in recent decades. Thematically, they reflect various phenomena and relics of post-socialist countries, but on a more general level the history and the passage of time.

(from the text by Pavel Vančát)

Vystudovala doktorský studijní program Výtvarná umění, obor Vizuelní komunikace na Fakultě umění a designu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (CZ). Od roku 2007 spolupracuje s Fotograf 07 z.s., vydavatelem časopisu Fotograf, provozovatelem Fotograf Gallery a pořadatelem Fotograf Festivalu. Je nezávislou kurátorkou fotografie a působí také v oblasti marketingu umění. Kurátorský realizovala řadu výstavních projektů zaměřených na fotografii – mj. Jana Butzke, Silvie Milková. Ráj na Zemi pokračuje (Galerie RC, Praha, 2018); Sylva Francová. In Panel (Galerie Sam83, Česká Bříza, 2011); Štěpánka Stein, Salim Issa. Little Hanoi (České centrum v Paříži, 2010); Sylva Francová, Silvie Vondřejcová – Časosběrné projekty (Galerie VŠUP, Praha, 2009); Bertien van Manen. Give Me Your Image (Galerie Solaris, Praha, 2008); Carl de Keyzer. Zona a God Inc. (Dům umění města Brna, 2006); Pavel Baňka. Infinity, Terezin-Mansfield (Musée de la Photographie, Charleroi, BE). V letech 2005 – 2007 spolupracovala na přípravě a realizaci výstavního projektu a publikace s názvem Fotogenie identity. Paměť české fotografie | The Photogeny of Identity. The Memory of Czech Photography (Dům umění města Brna, 2008; KANT, 2007). Zajímá se o intermediální přesahy fotografie do jiných disciplín výtvarného umění. Je kurátorkou výstavy Lukáš Jasanský a Martin Polák – Mesiac v Zetku pořádané v rámci festivalu Mesiac fotografie 2020.

She graduated from the doctoral study program in Fine Arts, majoring in Visual Communication at the Faculty of Art and Design of the Jan Evangelista Purkyně University in Ústí nad Labem (CZ). Since 2007, she has been cooperating with Fotograf 07 z.s., the publisher of the Fotograf magazine, the operator of the Fotograf Gallery and the organizer of the Fotograf Festival. She is an independent curator of photography and also works in the field of Art marketing. She has curated a number of exhibition projects focused on photography – among others: Jana Butzke, Silvie Milková. Paradise on Earth continues (RC Gallery, Prague, 2018); Sylva Francová. In Panel (Sam83 Gallery, Česká Bříza, 2011); Stepanka Stein, Salim Issa. Little Hanoi (Czech Center in Paris, 2010); Sylva Francová, Silvie Vondřejcová – Time-lapse projects (Galerie VŠUP, Prague, 2009); Bertien van Manen. Give Me Your Image (Solaris Gallery, Prague, 2008); Carl de Keyzer. Zona a God Inc. (House of Arts of the City of Brno, 2006); Pavel Baňka. Infinity, Terezin-Mansfield (Museum of Photography, Charleroi, BE). In 2005 – 2007, she collaborated on the preparation and implementation of an exhibition project and a publication entitled The Photogeny of Identity | The Memory of Czech Photography (Brno House of Arts, 2008; KANT, 2007). She is interested in the intermediate overlaps of photography into other disciplines of fine arts. She is the curator of the exhibition Lukáš Jasanský and Martin

Polák – Month in Zetko organized within the festival Month of Photography 2020.

Klaus Pichler (Rakúsko | Austria)

(*1977), žije a pracuje v rakúskom hlavnom meste Viedeň. Po ukončení štúdia krajinnej architektúry sa v roku 2005 rozhodol stať fotografom na plný úväzok. Odvtedy tvorí voľné fotografické projekty na rôzne témy. Jeho tvorba je v posledných rokoch často vystavovaná aj publikovaná. Vo svojich prácach sa inšpiruje skrytými aspektami každodenného života.
www.klauspichler.net

(*1977), lives and works in Vienna, Austria. After he finished his Landscape Architecture studies in 2005, he decided to become a full-time photographer. Since then, he is creating free photo projects on a range of diverse topics, which were published and exhibited extensively in the past years. In his works, he is inspired by the hidden aspects of everyday life.
www.klauspichler.net

Arkadiusz Gola (Poľsko | Poland)

(*1972) žije a pracuje v Zabrze v Poľsku. Vyštudoval Inštitút tvorivej fotografie Sliezskej univerzity v Opave (Česká republika), dnes tam pôsobí ako externý pedagóg. Zaoberá sa dokumentárnou fotografiou, jeho hlavnou témou sú zmeny v sliezskej spoločnosti, ktoré nastali po roku 1989. Vo svojich prácach sa zaujíma o miesta spojené s ťažkým priemyslom, ktorý bol v Poľsku koncom 20. storočia výrazne obmedzený. Fotoreportérom je od roku 1991, už dvadsaťjeden rokov pracuje pre periodikum Dziennik Zachodni v Katoviciach. Vyhral mnoho fotografických súťaží, napríklad Polish Press Photo, Grand Press Photo, BZ WBK Press Foto alebo Sliezska PressPhoto. Je odborníkom v oblasti kultúry pre úrad maršálka sliezskeho vojvodstva. Pracuje tiež ako kurátor výstav. Jeho fotografie sa nachádzajú v zbierkach Sliezskeho múzea v Katoviciach, Múzea histórie v Katoviciach, Obecného múzea v Zabrze, Banského múzea v Zabrze, Múzea dejín fotografie v Krakove a Múzea umenia v Olomouci. Je členom Asociácie poľských umelcov a fotografov. Je autorom knihy Horizontálne na dva stĺpce. Dejiny novinárskej fotografie v periodikách Dziennik Zachodni a Trybuna Robotnicza 1960 – 1989 a albumov Ľudia z bane, Záhrada 1, Nemusím sa vrátiť... a Pohraničné stavy. Vystavoval v Belgicku, Českej republike, vo Francúzsku, v Poľsku a na Slovensku.
www.arekgola.com

(*1972) / based In Zabrze (Poland) / graduate of the Institute of Creative Photography, Silesian University in Opava (the Czech Republic), external teacher there / engaged In documentary photography, mainly focused on the changes occurring in Silesian society after 1989 /

particularly interested in the places connected with heavy industry, that got shrunken significantly in Poland at the end of the 20TH century / has been a photojournalist since 1991 and has been working for Dziennik Zachodni in Katowice for 21 years / winner of numerous contest, including Polish Press Photo, Grand Press Photo, BZ WBK Press Foto and Silesian PressPhoto / scholar of Silesia Province Marshal in the field of culture / curator of exhibition / his photographs are in collections of Silesian Museum in Katowice, Katowice Historical Museum, Zabrze Municipal Museum, Coal Mining Museum in Zabrze, Museum of History of Photography in Cracow and Olomouc Art Museum/ member of the Association of Polish Artists Photographers / author of the book Horizontal for Two Columns. History of Press Photography in Dziennik Zachodni and Trybuna Robotnicza 1960 – 1989 and albums People from Coal, Garden 1, I Don't Have to Come Back... and Boundary States / has exhibited in Belgium, the Czech Republic, France, Poland and Slovakia.
www.arekgola.com

Ivelin Metodiev (Bulharsko | Bulgaria)

Narodený v meste Burgas v Bulharsku, je fotograf a multimediálny umelec pôsobiaci v Bulharsku aj v zahraničí. Pracuje tiež ako kameraman a asistent kameramana vo filmových a televíznych projektoch. Ivelin počas kariéry získal viacero ocenení a zúčastnil sa niekoľkých umeleckých rezidiencií. Jeho profesionálny životopis zahŕňa sólovú výstavu s názvom Aby sme nezabudli v Kultúrnom centre Červený dom v Sofii, ako aj projekty, medzi ktoré patria napríklad: „Vizuálne hlasy – perspektívy mladých na globálne problémy“ (Ústredie OSN v New Yorku a Londýne), „Vyfotografuj národy v South Bank“ (Londýn, Veľká Británia), „Nové múry“ (Portsmouth, Veľká Británia), „Vernisáž“ (Portsmouth a Londýn, Veľká Británia), „Zdokumentuj toto...“ (Portsmouth, Veľká Británia), „Otoč sa na mesto“ (Burgas, Bulharsko), „Ceny Lumix“ (Sofia, Bulharsko). Hlavnou témou jeho súčasnej tvorby je odvážne experimentovanie s analógovým fotografickým procesom, ktoré vzdoruje štandardným konceptom estetiky a krásy. To je cena neutíchajúceho zápasu o skúmanie a revidovanie očakávaní, že tradičná fotografia má vizualizovať abstraktné dimenzie, akými sú čas a priestor. Tento projekt charakterizuje autorov posun od dokumentárnej fotografie ku konceptualizmu, čím zároveň rozširuje rámec jeho tvorby.

Born in Burgas, Bulgaria Ivelin Metodiev is a photographer and multimedia artist practicing in Bulgaria and abroad, as well as a practicing camera operator and assistant camera operator in cinema and television projects. Ivelin is the recipient of numerous awards as well as a participant in a number of artist residencies. His professional biography includes a solo exhibition, Lest We Forget, at the Red House Centre in Sofia, as well as projects such

as Visual Voices – Youth Perspectives on Global Issues (UN Headquarters in New York and London), Shoot Nations South Bank (London, UK), “New Walls” (Portsmouth, UK), “Vernissage” (Portsmouth and London, UK), “Document This...” (Portsmouth, UK), “Turn on the City” (Burgas, BG), Lumix Awards (Sofia, BG). A major focus of his latest work is on bold experimentation with analogue photographic processes to the extent that challenges the standard concepts of aesthetics and beauty. This is the price of the constant strife to explore and revise the expectations from traditional photography to visualize abstract dimensions such as time and space. This project marks the transition of his photographic practice from documentary to conceptualism while expanding the scope of his work.

Kristina Krumova (Bulharsko | Bulgaria)

Poetka a redaktorka beletristickej literatúry na voľnej nohe. Žije a pracuje v Sofii v Bulharsku. Obdržala magisterský diplom z histórie na Univerzite Sv. Klimenta Ohridského v Sofii, konkrétne sa venovala téme „krízy, konflikty a diplomacia vo svetovej politike medzi 16. a 21. storočím“. Jej práce boli publikované v Ghost City Review, North of Oxford, Red River Review, Ann Arbor Review, The Pangolin Review, Dream Noir, The Conclusion Magazine, Unlikely Stories, Oddball Magazine, The Mad Swirl, Visitant Lit and The Rusty Truck. V súčasnosti pracuje na novej básnickej zbierke.

Poet and freelance fictional literature editor. She lives and works in Sofia, Bulgaria. She holds a Master's degree in History from Sofia University St. Kliment Ohridski, majoring in Crises, Conflicts and Diplomacy in World Politics of the 16th-21st centuries. Her works have been published in Ghost City Review, North of Oxford, Red River Review, Ann Arbor Review, The Pangolin Review, Dream Noir, The Conclusion Magazine, Unlikely Stories, Oddball Magazine, The Mad Swirl, Visitant Lit and The Rusty Truck. She is currently working on her poetry book.

Lois Lammerhuber (Rakúsko | Austria)

Fotoreportér žijúci v Rakúsku. Doteraz vydal okolo 1000 novinových článkov a až 84 kníh. Spolu so Silviou Lammerhuberovou manažuje vydavateľstvo Edition Lammerhuber, ktoré bolo niekoľkokrát vyhlásené za najlepšie vydavateľstvo fotografických kníh v Európe. Pred ôsmimi rokmi založil Fotografickú cenu Global Peace, ktorá oceňuje najlepšie fotografie na tému „Ako vyzerá mier?“. Súťaž je v partnerskom vzťahu k World Press Photo, UNESCO, Medzinárodnému tlačovému inštitútu (World Press Institute) a Rakúskemu parlamentu. V roku 2018 založil Festival La Gacilly-Baden Photo. Lammerhuber je od roku 1994 členom newyorského klubu umeleckých riaditeľov (Art Directors Club New York). Bol ocenený viac

ako 200 cenami, v roku 2004 získal Rakúsky čestný kríž prvej triedy za vedu a umenie.

Photojournalist based in Austria. He has published about 1000 magazine stories and 84 books so far. Together with Silvia Lammerhuber he manages the publishing house Edition Lammerhuber, which has been voted the best photo book publisher in Europe several times. Eight years ago, he founded the Global Peace Photo Award, which honors the best picture on “What does peace look like?” The award partners with World Press Photo, UNESCO, the International Press Institute and the Austrian Parliament. In 2018 he founded La Gacilly-Baden Photo Festival. Lammerhuber has been a member of the Art Directors Club New York since 1994. He has been awarded over 200 prizes, in 2014 he was awarded the Austrian Cross of Honor for Science and Art First Class.

Florence Drouhet (Francúzsko | France)

Študovala históriu umenia a filozofiu na Sorbonne v Paríži. Od roku 2008 je umeleckou riaditeľkou festivalu Photo La Gacilly. Je kurátorkou fotografických koncertov „Hudba a fotografia“ Bretónskeho symfonického orchestra a je zodpovedná za koncepciu fotografickej ceny Prírodopisného múzea v Paríži. Je kurátorkou množstva fotografických výstav, medzi ktoré patria aj „Alchimies“ od Sarah Moonovej, „Kyotografia“ či „Irán od Alfreda“ umelca Alfreda Yaghobzadeha. V minulosti bola dvanásť rokov vedúcou fotografickej zbierky Francúzskeho kultúrneho dedičstva (Fonds photographique sur le Patrimoine) na francúzskom ministerstve kultúry.

She studied art history and philosophy at the Sorbonne in Paris. Since 2008 she is artistic director of the festival Photo La Gacilly. She curates the photo concerts "Music and Photography" of the Orchestre Symphonique de Bretagne and is responsible for the conception of the photography prize of the Natural History Museum in Paris. She has curated numerous photo exhibitions, including "Alchimies" by Sarah Moon, "Kyotographie" or "Iran by Alfred" by Alfred Yaghobzadeh. Before that, she was in charge of the photographic collection on French cultural heritage (Fonds photographique sur le Patrimoine) at the French Ministry of Culture for 12 years.

Paul di Felice (Luxembursko | Luxembourg)

(*1953) žije a pracuje v Luxemburgu a v Benátkach. Je doktorom umenia a prednáša históriu moderného a súčasného umenia aj pedagogiku výtvarného umenia na Luxemburskej univerzite. Od 70. rokov minulého storočia pôsobí ako umelec, umelecký kritik a kurátor medzinárodných výstav súčasnej fotografie. Je členom medzinárodnej asociácie umeleckých kritikov AICA Luxemburg a prezidentom siete Mesiaca fotografie.

Od roku 1984 je spolueditorom a spoluriaditeľom neziskovej organizácie Café Crème édition & médiation a členom redaktorského okruhu časopisu lacritique.org. Od roku 2006 je jedným z riaditeľov Európskeho mesiaca fotografie v Luxemburgu. Je vicepredsedom Rady riaditeľov múzea moderného umenia v Luxemburgu Mudam (Muséed'art moderne Grand Duc Jean) a viceprezidentom Lët'zArles, asociácie spolupracujúcej s festivalom fotografie Les Rencontres de la photographie d'Arles. Od roku 2003 je kurátorom korporatívnej zbierky Arendt Art, je tiež členom rady IACCCA, Medzinárodnej asociácie korporatívnych zbierok súčasného umenia IACCCA.

(*1953) lives and works in Luxembourg and Venice. Doctor in Arts, he teaches modern and contemporary art history as well as artistic pedagogy at the University of Luxembourg. Since the 1970s, he has pursued his artistic activities as an artist, art critic and curator of international exhibitions of contemporary photography. He is a member of the association of art critics AICA Luxembourg and President of the European Month of Photography network. Since 1984, he has been co-editor and co-director of Café Crème édition & médiation and a member of the editorial staff of lacritique.org magazine. Since 2006, he is co-director of European Month of Photography in Luxembourg. He is Vice-Chairman of the Board of Directors of Mudam (Muséed'art moderne Grand Duc Jean, Luxembourg) and Vice-President of Lët'zArles, an association who collaborates with Les Rencontres de la photographie d'Arles. Curator since 2003 of the corporate collection Arendt Art, he is also member of the board of IACCCA, the International Association of Corporate Collections of Contemporary Art.

Vik Muniz (Brazília | Brazil)

Narodil sa v roku 1961 v São Paulo v Brazílii. V súčasnosti žije a pracuje v Brooklyne a Riu de Janeiro. Vik Muniz, obrazový kúzelník, využíva nezvyčajné materiály – medený drôt, čokoládu, kaviár, kečup, prach, hračky, diamanty a smeti –, aby vytvoril obrazy, ktoré sú súčasťou našej kolektívnej vizuálnej pamäte. Tieto obrazy následne fotografuje, aby vytvoril vzdialenosť medzi fotografiami a pôvodnými predmetmi, z ktorých obrazy vytváral, a aby nás tak postavil tvárou v tvár ilúzii reprezentácie. Od začiatkov svojej kariéry vystavoval Vik na sólových výstavách v produkcii významných amerických aj medzinárodných organizácií, ku ktorým patrí Medzinárodné centrum fotografie v New Yorku, kde mal svoju prvú veľkú sólovú výstavu; Múzeum amerického umenia Whitneyovej; Múzeum moderného umenia v New Yorku; Moskovský dom fotografie; Múzeum moderného umenia v Riu de Janeiro; Múzeum Mauritshuis v Den Haag; Múzeum Long West Bund v Šanghaji či Belvedere vo Viedni a mnoho ďalších. Vikove práce patria medzi

inými do zbierok Umeleckého inštitútu v Chicagu, Múzea J. Paula Gettyho, Metropolitného múzea umenia, Múzea moderného umenia (New York), Tate Modern v Londýne, Múzea moderného umenia v São Paulo a Múzea Viktórie a Alberta v Londýne. Okrem svojich umeleckých aktivít je Vik zapojený do vzdelávacích a sociálnych projektov v Brazílii a Spojených štátoch. Jeho dokumentárny film Umenie odpadu (2010) bol nominovaný na Oscara a vyhral Divácku cenu festivalu Sundance v kategórii Najlepší film. V roku 2011 ho UNESCO nominovalo za vyslanca dobrej vôle. V roku 2014 začal Vik budovať Escola Vidigal, školu umenia a technológie pre deti z rodín s nízkym príjmom z komunity Vidigal v Riu de Janeiro. S projektom Kolónia bol Vik v roku 2015 prizvaný do celosvetového projektu nadácie Gatesovcov s názvom Umenie zachraňovať životy. V roku 2019 sa spojil s antropológmi a vedcami z Národného múzea v Riu de Janeiro, ktoré v roku 2018 vyhorelo, v snahe obnoviť historické a vedecké artefakty zo širokej zbierky múzea, z čoho vznikla výstava Múzeum popola.

Born in 1961 in São Paulo, Brazil. Lives and works in Brooklyn and Rio de Janeiro. A magician of images, Vik Muniz uses unlikely materials – copper wire, chocolate, caviar, ketchup, dust, toys, diamonds, and trash – to construct images that are part of our collective visual memory. These images are then photographed, in order to create distance between themselves and the original items, and to bring us face to face with the illusions of representation. Since early in his career Vik has had solo exhibitions in major American and international organizations, such as the ICP, NY, his first major solo exhibition, Whitney Museum of American Art; Museum of Modern Art, NY; Moscow House of Photography; Museu de Arte Moderna, Rio de Janeiro; and the International Center of Photography, New York, Mauritshuis Museum, the Hague, The Long Museum West Bund, Shanghai, Belvedere Museum, Vienna, among others. Vik's works are included in the collections of the Art Institute of Chicago, The J. Paul Getty Museum, the Metropolitan Museum of Art, the Museum of Modern Art (New York), Tate Modern, London, Museu de Arte Moderna de São Paulo, and Victoria and Albert Museum in London and others. Besides his artistic activities, Vik is involved in educational and social projects in Brazil and the US. His documentary Waste Land (2010) was nominated for the Oscars and won the Sundance Audience Award for Best Film. In 2011 Unesco nominated him Good Will Ambassador In 2014 Vik started building Escola Vidigal, a school of art and technology for low-income children from the Vidigal community in Rio de Janeiro. In 2015 Vik was invited to the Gates' Foundation global project The Art of Saving a Life with the project Colonies. In 2019 he partnered with the anthropologists and scientists from the Museum Nacional, that burned down in Rio de Janeiro in 2018, in a joint to recover historical and scientific artifacts from the extensive collection, resulting in the exhibition Museum of Ashes.

Jana Hojstričová (Slovensko | Slovakia)

(*1972) pôsobí na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, kde vedie „Ateliér fotografia, realita, konštrukcia“. Vo svojej fotografickej tvorbe sa venuje témam postavenia ženy, súčasnej rodiny a spoločnosti a aktuálne aj problematike muzeálnej kultúry. Okrem voľnej fotografickej tvorby sa špecializuje aj na fotografovanie architektúry, skla a keramiky. Venuje sa aj výskumu fotografie 19. storočia. V posledných rokoch spolupracuje so sklárskym výtvarníkom Palom Machom. Pripravila celú radu výstav pre domáce a zahraničné publikum. Žije a pracuje v Bratislave.

(*1972) works at the Academy of Fine Arts in Bratislava, where she runs the “Studio of Photography, Reality, Construction”. In her photographic work, she aims her focus to themes such as position of women, contemporary family and society, and currently the issue of museum culture. In addition to the photography, she also specializes in photographing an architecture, glass and ceramics. As well, she engages in research of 19th century photography. In recent years, she has been collaborating with a glass artist Palo Mach. She has prepared a number of exhibitions for domestic and foreign audiences. She lives and work in Bratislava.

Bohunka Koklesová (Slovensko | Slovakia)

(*1972) pôsobí na Katedre teórie a dejín umenia Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave. Venuje sa výskumnej, publikačnej a kurátorskej činnosti. Vo svojej výskumnej činnosti sa venuje problematike vzťahu umenia a politiky, štúdiu totalitných režimov, umenia a vizuálnej kultúry 40. a 50. rokov 20. storočia. V tejto oblasti publikovala dve monografie *V tieni Tretej ríše*, oficiálne fotografie slovenského štátu (2009) a *Súmrak doby*, prelamaná história, pamäť, fotografia (2018). V rámci kurátorskej činnosti sa venuje súčasnému umeniu a fotografii, pripravila celú radu výstav pre domáce a zahraničné publikum. Od roku 2019 je rektorkou VŠVU.

(*1972) works at the Department of Theory and History of Art at the Academy of Fine Arts in Bratislava. She is focus in research, publishing and curatorial activities. In her research she aims on the relationship between art and politics, the study of totalitarian regimes, art and visual culture of the 1940s and 1950s. In this area she published two monographs *In the Shadow of the Third Reich*, Official photographs of the Slovak state (2009) and *Twilight, breaking history, memory, photography* (2018).

Robo Kočan (Slovensko | Slovakia)

Narodil sa 9. 12. 1968 v Poprade. Absolvoval Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave (Katedra fotografie a nových médií). Absolvoval stáže na Nottingham Trent University (Veľká Británia, 1993) a École Nationale des Beaux Arts v Dijone (Francúzsko, 1993). Zúčastnil sa mnohých kolektívnych a samostatných výstav doma i v zahraničí (Holandsko, Poľsko, Rakúsko, Francúzsko, USA, Česká republika, Nemecko...) V r. 2003 na pozvanie SPACES Gallery v Clevelande (USA) absolvoval šesťtýždňový tvorivý pobyt. Jeho tvorba je zastúpená v mnohých súkromných a galerijných zbierkach vo svete. Samostatne vystavoval niekoľkokrát v Bratislave v rámci Mesiaca fotografie. Je finalistom ceny Mladý slovenský výtvarník roka (1999). Žije a tvorí v Poprade.

Robo Kočan was born December 9, 1968 in Poprad. He graduated from the Academy of Fine Arts and Design in Bratislava (Department of Visual Media and Photography). He completed internships at Nottingham Trent University (UK, 1993) and École Nationale des Beaux-Arts in Dijon (France, 1993). He participated in many collective and solo exhibitions at home and abroad (Netherlands, Poland, Austria, France, USA, Czech Republic, Germany, etc.). In 2003, at the invitation of the SPACES Gallery in Cleveland-USA he completed a six-week creative stay. His work is represented in many private and gallery collections around the world. He has exhibited several times in Bratislava as part of the Month of Photography. He is a finalist for the YOUNG SLOVAK DESIGNER OF 1999. He lives and works in Poprad.

Youngho Kang (Kórea | Korea)

Narodil v roku 1970 v juhokórejskom Soule, kde aj žije a tvorí. Je prezidentom kreatívnej spoločnosti SangSang variácie a umeleckého múzea SangSang. Je tiež držiteľom bakalárskeho diplomu v odbore francúzsky jazyk a literatúra (Hongik University, Soul, 1995). Od roku 2009 absolvoval rad samostatných aj skupinových výstav. Je držiteľom niekoľkých ocenení, napríklad ceny Kórejský módný fotograf roka (2011). Je tiež čestným veľvyslancom Detskej nadácie Kórea (2012) a kreatívnym riaditeľom Fissler Korea Advertisement (2007 – 2013).

He was born in 1970, Seoul, Korea. Lives and works in Seoul. He is a president of Creative Company SangSang Variations & SangSang Art Museum. He holds B.A. degree in French Language and Literature, Hongik University, Seoul (1995). He has held many solo and group exhibitintions since 2009. Was awarded by several prizes, for example Korea Fashion Photographer of the Year (2011). He is also Honorary Ambassador of Child Fund Korea (2012), Creative Director of Fissler Korea.

POĎAKOVANIE | ACKNOWLEDGMENTS

PARTNERI VÝSTAV A PODUJATÍ FESTIVALU
PARTNERS OF THE EXHIBITIONS AND EVENTS OF THE FESTIVAL

**VOJTECH ALEXANDER – PRIEKOPNÍK
RÖNTGENOGRAFIE | PIONEER OF
RADIOGRAPHY**

Múzeum Fotografie

2015 | **MÚZEUM FOTOGRAFIE**
2020 | **MUSEUM OF PHOTOGRAPHY**

Konzultáciami k výstave prispela
aj riaditeľka Múzea v Kežmarku
Mgr. Erika Cintulová.

JAN DURINA – DEVIL NINJA THORAX

Výstavu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

Stredoeurópsky dom fotografie

 **STREDOEURÓPSKY DOM
FOTOGRAFIE**
**CENTRAL EUROPEAN HOUSE
OF PHOTOGRAPHY**

**MILAN TITTEL – KARANTÉNA /
QUARANTINE**

Mestská knižnica v Bratislave

**ZDANIE A KLAM | SMOKE AND MIRRORS
30 ROKOV ZALOŽENIA KATEDRY
FOTOGRAFIE A NOVÝCH MÉDIÍ VŠVU
| 30 YEARS OF AN ESTABLISHMENT OF
THE DEPARTMENT OF PHOTOGRAPHY
AND NEW MEDIA AT THE ACADEMY OF
FINE ARTS AND DESIGN IN BRATISLAVA**
Galéria Medium

JOZEF SEDLÁK

Dom umenia

Dom umenia

**TIMOTEJ KRIŽKA
VÝSTAVA K 30. VÝROČIU ZALOŽENIA
ATELIÉRU KAMERAMANSKEJ TVORBY
FTF VŠMU | THE EXHIBITION TO 30TH
ANNIVERSARY OF FOUNDING OF THE
CAMERA DEPARTMENT OF FTF APA**

FTF VŠMU

Mestská časť Bratislava – Staré Mesto

BRATISLAVA - STARÉ MESTO

Galéria F7

**30 ROKOV FESTIVALU MESIAC
FOTOGRAFIE | 30YEARS OF MONTH
OF PHOTOGRAPHY FESTIVAL**

Združenie slovenských
profesionálnych fotografov

Fond výtvarných umení

Galéria Slovenskej výtvarnej únie

**KAREL SLACH – KOMÉDIA FOTOGRAFIE
MEDZI ZRNOM A PIXELOM | COMEDY OF
PHOTOGRAPHY BETWEEN GRAIN AND
PIXEL**

Radim Procházka

Staromestské centrum kultúry
a vzdelávania
Pistoriho palác
Bratislava – Staré Mesto

BRATISLAVA - STARÉ MESTO

Divadlo Husa na provázku

**Divadlo Husa
na provázku**

Centrum experimentálního
divadla Brno

ced

České centrum Bratislava

Slovenský filmový ústav

Veľvyslanectvo Českej republiky
na Slovensku

**400 ASA: JEDNODUCHO DOKUMENT... |
400 ASA: DOCUMENTARY PHOTOGRAPHY**

Galerie hlavního města Prahy

G HMP

400 ASA

400 ASA
PREMIER

České centrum Bratislava

Dom umenia

Dom umenia

**TRI DEKÁDY | THREE DECADES.
INŠTITÚT TVORIVEJ FOTOGRAFIE FPF
SLIEZSKEJ UNIVERZITY V OPAVE,
1190 – 2020 | INSTITUTE OF CREATIVE
PHOTOGRAPHY, SILESIAN UNIVERSITY
IN OPAVA, 1990 – 2020.**

Institut tvůrčí fotografie FPF
Slezské univerzity v Opavě

České centrum Bratislava

**MESIAC V ZETKU | MONTH IN ZETKO
LUKÁŠ JASANSKÝ, MARTIN POLÁK**

Galéria Z

**ARKADIUSZ GOLA
ČIERNOBIELA ZEM | BLACK AND WHITE
LAND**

Polský inštitút v Bratislave

Institut tvůrčí fotografie FPF
Slezské univerzity v Opavě

**VODOROVNO | HORIZONTAL
IVELIN METODIEV – KRISTINA KRUMOVA**

Bulharský kultúrny inštitút

KLAUS PICHLER
ZLATÉ DNI PRED KONCOM | GOLDEN DAYS
BEFORE THEY END

Eyes On

eyes on

Rakúske kultúrne fórum

rakúske | kultúrne | fórum bts

I. OZVENY FESTIVALU | ECHOES OF
FESTIVAL LA GACILLY-BADEN PHOTO
2020

Festival La Gacilly-Baden Photo

Edition Lammerhuber

ZOYA Gallery

II. OZVENY FESTIVALU | ECHOES OF
FESTIVAL LA GACILLY-BADEN PHOTO
2020

Festival La Gacilly-Baden Photo

Edition Lammerhuber

KRITICI ALE UMELCI / CRITICS
BUT ARTISTS

Francúzsky inštitút na Slovensku

Taliánsky kultúrny inštitút
v Bratislave

YOUNGHO KANG
99 VARIÁCIÍ | 99 VARIATIONS

Dom umenia

Dom umenia

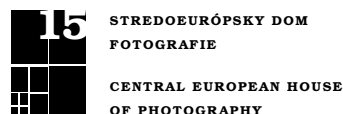
VIK MUNIZ – IMAGINÁRIA

Xippas Gallery

xippas

Photographs produced by Collection
Lambert, for the exhibition
Imaginária in Avignon, France

Stredoeurópsky dom fotografie

JANA HOJSTRIČOVÁ
EXPOZOVAT' ZNAMENÁ POSTREHNÚŤ –
ALBUMOVÉ LISTY | TO EXPOSE MEANS
TO NOTICE – AN ALBUM LETTERS

Slovenský inštitút vo Viedni

ROBO KOČAN
(NE)VŠEDNÉ | (UN)USUAL

Slovenský inštitút v Budapešti

VÝSTAVA KNÍH A SÚŤAŽ O NAJLEPŠIU
FOTOGRAFICKÚ KNIHU V STREDNEJ
A VÝCHODNEJ EURÓPE | BOOK
EXHIBITION AND AWARD FOR THE BEST
PHOTOGRAPHY BOOK PUBLISHED IN
CENTRAL AND EASTERN EUROPE

Univerzitná knižnica v Bratislave

univerzitná knižnica
v bratislave

OKRÚHLY STÔL | ROUND TABLE
DEBATA O FOTOGRAFICKOM ŠKOLSTVE
NA SLOVENSKU A ČESKU | DEBATE ON
PHOTOGRAPHY EDUCATION IN SLOVAKIA
AND THE CZECH REPUBLIC

Knižnica Kornela a Nade
Földváryovcov

PREDNÁŠKA | LECTURE – CSILLA E. CSORBA (HU) | ANDRÉ KERTÉSZ, BÁSNIK FOTOAPARÁTU | ANDRÉ KERTÉSZ THE POET OF THE CAMERA

Maďarský kultúrny inštitút,
Bratislava

**PREDNÁŠKA | LECTURE – GISELA KEYSER (DE) | SIBYLLE
PREDNÁŠKA | LECTURE – ZUZANA ŠIDLÍKOVÁ (SK) | MÓDA**

Goethe inštitút

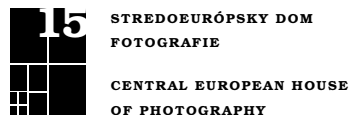
**PREDNÁŠKA | LECTURE – ARKADIUSZ GOLA (PL) | ČIERNOBIELA ZEM
PREDNÁŠKA | LECTURE – KASIA STREK (PL) | POSLEDNÝ POĽSKÝ BANÍK**

Poľský inštitút v Bratislave

MARTIN KLEIBL – PREZENTÁCIA KNIHY POČIATKY FOTOGRAFIE NA SLOVENSKU 1839 – 1918 | LAUNCH OF THE BOOK: BEGINNING OF PHOTOGRAPHY IN SLOVAKIA 1839 – 1918

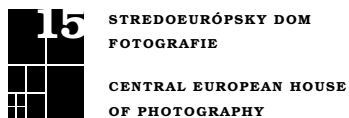
Stredoeurópsky dom fotografie

ALAN HYŽA – PREZENTÁCIA KNIHY SPIŠ – TIENE A OZVY | LAUNCH OF THE BOOK SPIŠ – SHADOWS & ECHOES

Rehoľa menších bratov františkánov

MESIAC FOTOGRAFIE PRE ŠKOLY
Stredoeurópsky dom fotografie

Múzeum Fotografie

2015 | **MÚZEUM FOTOGRAFIE**
2020 | MUSEUM OF PHOTOGRAPHY

ULIČKA FOTOGRAFIE | PHOTOGRAPHY STREET

České centrum Bratislava

Mestská časť Bratislava – Staré Mesto

**PROJEKCIE | PROJECTIONS
KAREL SLACH – KOMÉDIA FOTOGRAFIE
MEDZI ZRNOM A PIXELOM | COMEDY
OF PHOTOGRAPHY BETWEEN GRAIN
AND PIXEL**

Slovenský filmový ústav

České centrum Bratislava

Dafilms

MERCHYOU s.r.o.

MERCHYOU®

NEED MORE s.r.o.

Kino Film Europe

KINO
FILM EUROPE

STUPAVAR FOTOCAFÉ

Stupavar Fotocafé je miesto v centre Bratislavy, kde môžete ochutnať niekoľko druhov nepasterizovaného a nefiltrovaného piva z lokálneho remeselného pivovaru v Stupave.

The Stupavar Fotocafé is a place in the centre of Bratislava where you can taste several types of unpasteurized and unfiltered beer from a local craft brewery in Stupava.

- 1 **Stupavar Fotocafé**
Prepoštská 4, 814 99 Bratislava
(budova SEDF | SEDF building)

PERMANENTKY FESTIVAL PASS

10€

Permanentky na všetky výstavy Mesiaca fotografie 2020
si môžete zakúpiť na týchto miestach:

Festival pass for all exhibitions of Month of Photography 2020
can be purchased at these places:

- 1 Stredoeurópsky dom fotografie,
Galéria Martina Martinčeka
Prepoštská 4**
- 2 Dom umenia
Námestie SNP 12**

OFF

BRATISLAVA

PHOTO: SORAYA ZAMAN

BORN FROM

SEA FOAM

6 - 20 NOV 2020
OD DUNAJ / NÁM. SNP

Festival z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond na podporu umenia

lee

lu Maďarský kultúrny inštitút Bratislava

POĽSKÝ INŠTITÚT BRATISLAVA

CTP

kanovits

Blackboat

M2B

REAL PRESS

Auslöser

dadro

Flash Art

FOTO

BOHEMA

WCAFE

PHOTO

PHO BO

OVENIA EKOLA VYTVARNÝCH
OVENIA EKOLA VYTVARNÝCH
OVENIA EKOLA VYTVARNÝCH

Alta - Rámanová DIELO

FIORI

CHCEŠ SA NÁJŠŤ?

**MY SME SA UŽ NAŠLI
V OTVORENOM PRIESTORE
MEDZI FILMOM, KRITIKOU,
HISTÓRIOU A TEÓRIOU.**

Ak ťa baví
premýšľanie a písanie
o filmoch, prihlás sa k nám
na **bakalárske štúdium**.

Prihláška do: **7. 12. 2020**
Viac info: ftf.vsmu.sk, kas.vsmu.sk
facebook **Katedra audiovizuálnych štúdií**

The History of European Photography 1930 – 1938

VOLUME I.

**62 EXPERTS
36 COUNTRIES
600+ PHOTOGRAPHS
1600+ PAGES
IN ENGLISH**

99€

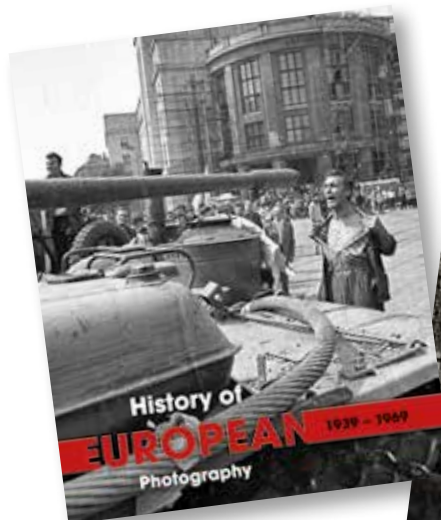
+ POŠTOVNÉ
+ SHIPPING

The History of European Photography 1939 – 1969

VOLUME II.

99€

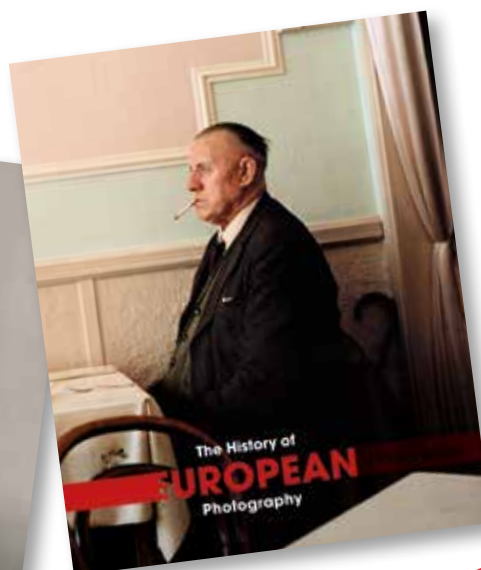
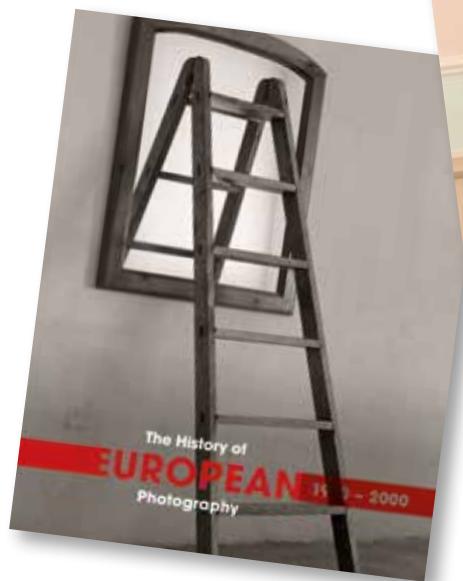
+ POŠTOVNÉ
+ SHIPPING

The History of European Photography 1970 – 2000

VOLUME III.

99€

+ POŠTOVNÉ
+ SHIPPING

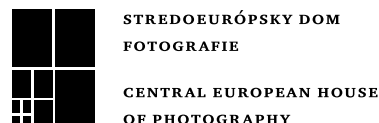
THE MOST COMPREHENSIVE BOOK ON THE HISTORY OF EUROPEAN PHOTOGRAPHY

OBJEDNÁVKY | ORDERS

OBCHOD.SEDF.SK

LUCIA.BEBJAKOVA@GMAIL.COM

KNIHU PODPORILI | THE PUBLICATION WAS SUPPORTED BY

eyes on

30. MESIAC FOTOGRAFIE | BRATISLAVA 30TH MONTH OF PHOTOGRAPHY | BRATISLAVA

Riaditeľ festivalu | Director of the Festival

Václav Macek

Dramaturgia festivalu | Festival Dramaturgy

Václav Macek

PR manager

Paula Malinowska

Tlačové materiály | Press Materials

Andrea Bebjaková

Produkcia | Production

Andrea Bebjaková, Juraj Macek

Preklady | Translation

Ema Mojžišová, Sonia Ščepanová

Jazyková redakcia | Language Editing

Zuzana Mojžišová, Lucia L. Fišerová, Eva Hodek

Inštalácia, demontáž | Instalation, Dismantling

Tomáš Tükör

Vizuálna koncepcia | Graphic design

Boris Meluš

Zalomenie | DTP

Jarmila Zdráhalová

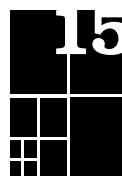
Tlač | Print

FO ART, s.r.o.

Vydal | Published by

FOTOFO | Stredoeurópsky dom fotografie, 2020

ISBN 978-80-85739-84-8
EAN 9788085739848

STREDOEURÓPSKY DOM
FOTOGRAFIE

CENTRAL EUROPEAN HOUSE
OF PHOTOGRAPHY

Stredoeurópsky dom fotografie |
Central European House of Photography

Prepoštská 4
811 01 Bratislava
Slovakia

Poštová adresa | Postal Address

FOTOFO
P.O. BOX 290
814 99 Bratislava
Slovakia

T/F +421 2 5441 8214

info@sedf.sk

www.sedf.sk

Mesiac fotografie Bratislava organizuje
Stredoeurópsky dom fotografie a FOTOFO.

Month of Photography Bratislava is organized by the
Central European House of Photography and FOTOFO.

WWW.MESIACFOTOGRAFIE.SK

WWW.SEDF.SK

WWW.MESIACFOTOGRAFIE.SK
WWW.SEDF.SK

